

Bà Cô Hồ

Contents

Bà Cô Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	37
8. Chương 8	42
9. Chương 9	49
10. Chương 10	55

Bà Cô Hồ

Giới thiệu

Rõ ràng là giỏi văn giỏi võ, tướng mạo lại tiêu sái, anh tuấn nhưng đường tình của Dōan Thủy Hử lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-co-ho>

1. Chương 1

Cứ sau giữa trưa, từ trong Sơ Cư Liễu Viên của đệ nhất tài nữ Đồng thành Tả Thi Thi lại truyền ra tiếng đàn, âm điệu như mây trôi nước chảy, lưu lút sinh động làm cho người đắm hồn mình vào tiếng nhạc mà mơ mộng...

Đột nhiên tiếng đàn im bặt.

Người ngồi trước đàn giật mình...Cũng không phải diễm lệ, quyến rũ tuyệt thế nhưng đã là đệ nhất tài nữ

thì dung mạo cũng thể tầm thường, khuôn mặt thanh lệ mang theo nét trong trẻo, lạnh lùng hiem thấy ở nữ nhân càng tạo nên nét tao nhã, độc đáo.

“Muội muội” Tả Viên Viên vừa bước vào cửa thấy muội muội đang ngăn người nhìn dây đàn bị đứt.

Tả Thi Thi liền thu hồi vẻ mặt hốt hoảng, cười nhỏ ” không có gì, chỉ là không chú tới dây đàn đã đến lúc phải đổi, đợi chút thay dây mới là được”

Nếu là người khác có lẽ sẽ thấy không có gì, nhưng Tả Viên Viên lại không phải là người khác. Tỷ muội nhiều năm, lại là muội tử do nàng một tay nuôi lớn thì nàng biết chắc muội tử không thể không có chuyện

“Có phải có chuyện gì phiền lòng phải không?” Tả Viên Viên theo trực giác mà đoán.

Khuôn mặt có chút do dự, cuối cùng ” không có chuyện gì quan trọng cả”

“Thi Thi” Tả Viên Viên cũng không cho nàng né tránh vấn đề.

Bị đại tỷ truy hỏi, mỹ nhân do dự một lát mới nói “đã cho Dỗan thiếu ăn bữa món canh lớn như vậy, hẳn thật sự còn có thể quay đầu sao?”

Nghe xong, Tả Viên Viên thở dài một hơi, bật cười ” thì ra là vì chuyện này”

Tả Viên Viên biết Dỗan thiếu mà muội muội đề cập là ai, ở Đồng thành không ai là không biết, không ai là không nghe nói tới Dỗan Thủy Hử. Cũng không phải danh vị thiếu chủ Tứ Hải tửu trang mà làm cho hấn nổi danh, tuy rằng bối cảnh gia thế giàu có cũng rất quan trọng nhưng có thể làm cho Dỗan Thủy Hử cùng ba vị thiếu gia khác đạt danh hiệu Đồng Thánh Tứ Thiếu, nguyên nhân chính vẫn là vì hấn vừa giỏi văn lại giỏi võ mà bộ dáng rất tiêu sái, anh tuấn. Các cô nương chưa chồng trong thành đều ái mộ bốn vị thiếu gia, mà Tứ Hải Tửu Trang Dỗan Thủy Hử đặc biệt được quan tâm nhiều nhất. Nguyên nhân là vì Dỗan Thủy Hử tính tình hòa nhã, ôn nhu nhất trong Tứ Thiếu, đối với người khác luôn thân thiết, mặc dù Nhất thiếu Quân Tam Quốc cũng có hai ưu điểm này nhưng ở Quân Tam Quốc thiếu đi sự chân tình cho nên thậm chí còn bị xem nhẹ. Nhưng Dỗan Thủy Hử lại bất đồng, hấn trừ bỏ tính tình tốt mà bộ dạng cũng rất tuấn mỹ, so với Tam thiếu lại lộ ra một cỗ quý khí nhã nhặn.

Cả bốn vị thiếu gia bối cảnh không khác nhau mấy, cho nên việc ganh đua thứ tự tự nhiên là trực tiếp đánh giá về ngoại, cho nên dù cùng được xếp vào hạng Đồng Thành Tứ Thiếu nhưng Dỗan Thủy Hử vẫn được đánh giá cao hơn.

Như vậy Tả Viên Viên làm sao có thể không biết đến. Đặc biệt là người đối với muội tử của mình ái mộ, sớm đã công khai tỏ vẻ luyến ái.

“Tỷ tỷ, lần trước Dỗan thiếu tặng hoa, người cũng không nên làm người ta mất mặt” Tả Thi Thi nhớ tới kỳ hoa nhân gian khó gặp kia không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

“Nói vậy bệ gì đó, hấn chỉ muốn dùng một cành hoa mà có thể ôm được mỹ nhân về nhà thì đúng là nằm mơ” Tả Viên Viên không cho là đúng.

Như vậy nên tặng cái gì mới được gọi là có thành ý đây?

“Thi Thi, người trăm ngàn lần cần phải giữ tâm cho vững nha, đừng để cho nam nhân hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc” Tả Viên Viên nhắc nhở ” tỷ tỷ chính là một cái gương tốt nhất, người nhìn Tiểu Toàn là có thể hiểu được”

Tả gia gia đạo sa sút, vốn tưởng rằng nhờ trưởng nữ khôn khéo, giỏi giang có thể giúp đỡ cho nhà mẹ đẻ, ai ngờ phu quân nàng lại là một kẻ ba hoa chích chòe, thực chất là một đại quan rỗng ruột, tích cực cầu thân nàng cũng chỉ vì ham chút tài sản còn sót lại của Tả gia mà thôi. Sau mấy năm, Viên Viên dựa vào tài trí của mình tìm cách tăng thu giảm chi lại làm thêm việc vặt để có thêm sinh ý, mất một phen tâm huyết mới làm cho nhà chồng khá lên. Nhưng không ngờ phu quân nàng khi có chút tiền trong tay lại bắt đầu sinh thói ăn chơi, cuối cùng là chết ở chốn yên hoa.

Vốn cuộc sống đã gặp nhiều vất vả, cha mẹ lại sớm qua đời chỉ có hai tỷ muội dựa vào nhau mà sống cho nên Tả Thi Thi hiểu được tỷ tỷ kiêng kỵ việc gì.

Nhưng Dỗan Thủy Hử là khác biệt.

Tả Thi Thi biết hẳn không phải là loại người mà trước giờ tỷ tỷ vẫn lo lắng, thân là Đồng Thành Tứ Thiếu, gia thế lại ai ai cũng biết, cử chỉ lại phóng khoáng, quả thật là xét nhân phẩm, học vấn đều là tài tử bậc nhất.

Cái đáng quý nhất là tâm ý của hẳn.

Luôn chia sẻ cho nàng đưa, trái cây và điểm tâm do bà con họ hàng ở xa tới chơi, lại khi có được bút tích của các vị danh gia hẳn cũng sẽ mang tới để cùng nàng thưởng thức. Đương nhiên cũng dưới danh nghĩa là bạn văn chương mà gởi thi từ cho nàng, làm cho nàng hiểu được sự ái mộ trong từng câu chữ.

Hắn vẫn luôn tặng cho nàng rất nhiều thứ, thậm chí là cả một đóa kỳ hoa mà nghe nói hẳn trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm được, nhưng nàng còn chưa cầm lấy thì đã bị tỷ tỷ trả lại. Tỷ Tỷ còn ôn ào hỏi hẳn chặn đường các nàng là có ý gì, rồi thuận tay ném luôn đóa hoa kia xuống đường, vừa lúc có chiếc xe ngựa đi qua nghiền nó nát nhừ.

Tả Thi Thi vẫn đối với việc này cảm thấy băn khoăn, hơn nữa từ sau việc kia cũng không có tình cờ gặp nhau trên đường hay lấy danh nghĩa kết bạn văn chương mà thư từ qua lại như trước làm nàng cảm thấy bất an...

“Muội a, tỷ tỷ sẽ không hại người” Tả Viên Viên tự nhận hết thấy ” nam nhân là vậy, càng dễ tới tay thì sẽ không biết quý trọng, ngược lại nếu người càng khó khăn hẳn khẳng định sẽ một lòng với người”

Thi Thi đối với những lời này vẫn thấy hồ nghi, đặc biệt là khi bị bệnh cũng không có tin tức thăm hỏi cả Dỗan Thủy Hử.

“Đừng lo lắng, hết thấy đều nằm trong kế hoạch của tỷ tỷ...” Tả Viên Viên thực ra đã có dự tính ” người đừng lo lắng, tỷ tỷ sẽ xử lý mọi việc thỏa đáng để cho người vững vàng ngồi lên cái ghế thiếu phu nhân của Tứ Hải Tửu Trang, người chỉ cần ngồi chờ...”

Thấy tỷ tỷ tự tin khẳng định, Tả Thi Thi cũng biết không thể xen vào.

Thực ra nàng không xác định, mình là vì chính bản thân hay là vì tỷ tỷ một lòng muốn nàng có được vị trí thiếu phu nhân của Tứ Hải Tửu Trang. Nàng tuyệt không xác định được.

Nhưng thời gian vẫn cứ thế trôi qua.

Từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, nàng chỉ cần chuyên tâm luyện cầm, đọc thơ, luyện tranh chữ...Còn lại mọi việc đều có tỷ tỷ an bài, không chỉ có cuộc sống hàng ngày mà còn bao gồm danh hiệu tài nữ của nàng, tương lai của nàng.

Cho nên tất cả đều theo lời tỷ tỷ nói đi.

Mỗi người đều có một vận mệnh, Dỗan Thủy Hử đã trải qua một đoạn thời gian biến cố nên đã có nhận thức như vậy.

Cũng bởi vì mỗi người có một mệnh khác nhau, cho nên...Giống nhau là nhất kiến chung tình, nhưng hảo huynh đệ Kim Bình của hẳn chẳng qua là chỉ cùng Quán Tâm Quốc về sư môn thăm hỏi sư phụ hẳn, liền như vậy mà nhất kiến chung tình với tiểu sư muội của Quán Tam Quốc, cưới được một thiếu nữ xinh đẹp lại khí thế oai hùng về nhà.

Cũng bởi vì mỗi người có một mệnh khác nhau, cho nên giống nhau là rơi vào lưới tình mà huynh đệ vốn không hiểu biết phong tình Hoắc Tây Du của hẳn cũng ôm được mỹ nhân về nhà, lấy kế sách một bước lùi ba bước tiến, hỏa tốc cùng muội tử Kim Bình kết thân, từ đây về sau có đôi có cặp, nguyện làm uyên ương không làm thần tiên.

Mà hẳn thì...

Gia thế tương đương, đồng dạng văn võ song toàn lại là đệ nhất trong Đồng Thành Tứ Thiếu, được đại đa số thiếu nữ ái mộ. Hẳn còn có bộ dáng nhả nhặn, tính tình khéo léo đưa đẩy nên được ngưỡng mộ hơn ba người kia...Nhưng thì thế nào?

Mỗi người có một vận mệnh a!

Hắn chọn được mục tiêu nhưng không thể cùng người yêu mền kết thành đôi, chính là vô duyên a...

“Ta nghe người nói thú vị lắm” không chút khách khí trực tiếp đả kích đau buồn, phiền muộn của Doãn Thủy Hử, thậm chí còn nói ” cái gì mà yêu nhiều lắm, cái gì mà tình trọng lại thâm sâu, có phải là quá khoa trương rồi không? Ta thấy là người tương tư đơn phương thôi, làm gì nghiêm trọng như vậy”

Một mảnh chân tình bị người phê phán như vậy, Doãn Thủy Hử tức giận nhưng hắn vốn được giáo dục tốt nên làm cho hắn có thói quen khắc chế cảm xúc, âm thanh lạnh lùng ” người biết cái gì?”

“Vấn đề này nên hỏi người mới đúng” người nói chuyện tràn đầy hào hứng ” người mới biết cái gì a? bắt quá chỉ là tương tư đơn phương, chính mình một mình tự nghĩ lại tuyệt vọng thành như vậy, là muốn người khác cười đến rụng răng sao?”

Lời này đã chạm vào chỗ đau trong lòng Doãn Thủy Hử.

Thi Thi, hắn xem nàng như là nữ thần, yêu mền nhất trong thiên hạ...

Đều không phải hắn tự thiếp vàng lên mặt mình, hắn vẫn nghĩ là mình có cơ hội. Không liên quan đến gia thế bối cảnh...Doãn Thủy Hử biết Thi Thi không phải là nữ nhân ham danh lợi, quyền thế. Trên thực tế hắn là lâm vào hấp dẫn thật sâu, cả người nàng tỏa ra linh khí cùng hơi thở thanh nhã, nàng tươi mát, thoát tục giống như tiên tử giáng trần, danh lợi thế tục nàng há có thể để vào mắt.

Lấy điều kiện gia thế của hắn, trong mắt người khác đã được xem là rể hiền.

Thật ra làm cho hắn cảm thấy mình cơ hội chính là nàng đã cho hắn cảm giác này a!

Cảm giác.

Việc này tuy không có căn cứ, nhưng hắn thật sự cảm giác được, ngay khi bốn mắt nhìn nhau, hắn nhìn thấy khuôn mặt vốn lạnh lùng, trong trẻo kia bởi vì hắn mà có thêm vài phần thần thái, hắn biết đối với tồn tại của người khác khẳng định là không đồng dạng như vậy.

Điều này làm cho hắn đối chính mình tràn ngập tin tưởng, nàng ngoan! Nàng đủ tuyệt!

Cứ tưởng vì tỷ tỷ nàng ở giữa gây khó dễ, mới làm cho nàng không thể đáp lại tình cảm của hắn, chỉ có thể kiềm chế cảm tình của mình.

Nhưng hắn sai lầm rồi.

Khi tỷ tỷ nàng ở trên đường đập hư tâm ý của hắn, làm cho Tiêu Linh Băng Tinh kỳ hoa hãn đưa tặng rơi xuống đường lại bị xe ngựa nghiêng nát thì hắn biết là hắn sai lầm rồi.

Tiên Linh Băng Tinh, trong truyền thuyết là cầu yêu chi hoa. Tương truyền hai mươi năm mới nở một lần hơn nữa lại sinh trưởng ở điều kiện khác nghiệt, chỉ có thể cầu mà không thể có, nếu may mắn có được hoa này thì có thể có được hạnh phúc.

Vì nàng, Doãn Thủy Hử không quản bị bạn thân chê cười, cố ý lên núi tìm hoa, có lẽ là chân tình của hắn đã làm trời cảm động, làm cho hắn tìm thấy đóa hoa trong truyền thuyết. Kết quả thế nào?

Nàng thế nhưng để yên cho tỷ tỷ nàng vứt bỏ một mảnh chân tình của hắn, tùy ý để cho xe ngựa đập nát.

Này tính cái gì?

Hắn còn thường chọn mua tặng nàng trái cây, điểm tâm, sách quý viết tay cũng vì nàng tìm rượu ngon giới hạn số lượng hay chính mình viết thơ từ ca phú...

Hoa kia là hắn trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm, tự mình đến nơi rừng sâu núi cao, phí hết tâm tư mới tìm thấy. Vì đem hoa về cho nàng, hắn một đường ra rồi thúc ngựa, ngay cả thời gian về nhà rửa mặt chải đầu cũng không có, khiến ình nhìn chật vật không chịu nổi...Còn tưởng tình cờ gặp nhau trên đường là trời giúp hắn an bài cơ hội, không ngờ kết cục lại là...

Nàng cứ mặt kệ để tỷ tỷ đập hư tâm ý của hắn, mặt mũi của hắn.

Lòng cảm thấy bị tổn thương nặng nề, lưu lại một vết thương khó có thể lành.

Dỗan Thủy Hử tự suy nghĩ lại chính mình, nhớ tới mê luyến một thời gian dài như vậy đến tột cùng có đáng giá hay không, sau đó lại phát hiện thì ra trước giờ mình rất mù quáng.

Hắn bị tổn thương, không chỉ trả giá uổng phí mà còn có nhiều vấn đề khác kéo tới..Chuyện hắn tràn ngập tình ý nhưng bị từ chối có phải đã trở thành trò cười, mọi người đang chờ nhìn hắn để chê cười không?

Dỗan Thủy Hử còn đang nghi ngờ, hiện tại nghe người trách móc không khách khí như vậy, xác thật điều hắn đoán...

Bị người chê cười, hắn dùng trả giá cùng thiệt tình đều bị biến thành trò cười.

Vết thương đang chảy máu đầm đìa lại bị người xát thêm một tầng muối càng làm cho đáy lòng hắn đau hơn...

Lòng đã bị tổn thương, lại bị người nói như vậy, Dỗan Thủy Hử làm sao còn duy trì được phong độ của một quý công tử.

tương tư đơn phương sẽ không là tương tư?

Nhất sương tình nguyện đơn độc luyến sẽ không là cảm tình?

Một tia chớp xẹt qua bên ngoài cửa sổ, làm cho ngôi miếu đổ nát phút chốc sáng lên, soi rõ vẻ mặt tức giận nhưng cũng không giấu được sự mệt mỏi của Dỗan Thủy Hử.

Dường như muốn dập lại tâm tình của Dỗan Thủy Hử đang trào dâng mà tiếp theo lời hắn nói, vang lên tiếng sấm ầm ầm. Rồi đột nhiên bên ngoài ngôi miếu đổ nát tiếng mưa liên tục rơi xuống, càng làm cho không khí thêm nặng nề.

Đối với Dỗan Thủy Hử mà nói hôm nay thật sự là một ngày tồi tệ.

Xét tình cảnh, tâm trạng...Lẽ ra hắn không nên xuất hiện ở nơi hoang sơ vắng vẻ này, cũng không nên ở trong một ngôi miếu đổ nát nhìn trời mưa to tầm tã. Tất cả mọi thứ không nên đều bị một nữ nhân hắn không rõ là ai nhưng trên danh nghĩa là biểu cô của hắn cấp cho.

Có trời mới biết biểu cô này là bà con thế nào?

Quan hệ hai nhà xa đến nỗi hắn nghe cha nói mà hoa mặt chóng đầu, cái gì mà cửu di của thúc công bát muội của tam thúc công đại cửu gia của cha lục biểu ca. Hắn căn bản không thể hiểu nổi. Dù sao hắn cũng không quan tâm đến quan hệ thế nào, hắn chỉ cần biết kết luận. Kết luận là nữ nhân xa ba ngàn dặm này lại có bối phận lớn hơn hắn, trên danh nghĩa là biểu cô của hắn. Nhưng lại là biểu cô chịu đủ vận mệnh làm người ta đồng tình.

Cha mẹ hắn nói đông dài một hơi, hắn lại chỉ nghe được vài đoạn, đại khái là vị hôn phu chỉ phúc vi hôn lại là thanh mai trúc mã của nàng trước ngày thành thân ba tháng thì qua đời, còn chưa lấy chồng đã thành quả phụ làm cho tính tình của biểu cô thay đổi, trở nên không bình thường, gần đây càng có chiều hướng nghiêm trọng hơn.

Chuyện này cũng không liên quan đến Dỗan Thủy Hử.

Mặc dù cha mẹ hắn cùng các vị trưởng lão nghĩ rằng thay đổi hoàn cảnh sẽ tốt hơn cho tâm tình của nàng, nên cứ thế mà quyết định đưa nàng đến thôn trang. Việc này vẫn như cũ là không liên quan đến Dỗan Thủy Hử. Dỗan gia của hắn danh hào vang ra đến cả các vùng chung quanh, gia nghiệp to lớn, nuôi thêm một miệng ăn thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng cố tình, người lẽ ra hai ngày trước đã tới thì bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, cái này thì có liên quan đến Dỗan Thủy Hử.

Cho dù là quan hệ xa tới ba ngàn dặm, nhưng cũng là người trong tộc, mà Dỗan Thủy Hử thân là tộc trưởng tương lai, thân phận lại là thiếu chủ nhà, hơn nữa mọi người thấy tâm tình hắn không vui, mồn tìm chút việc để hắn không phải suy nghĩ...liền cứ như vậy, công việc tìm người rơi xuống đầu hắn.

Hắn đương nhiên cảm thấy không hợp lý, nhưng dù luôn nói mình không có việc gì, không cần sắp xếp công việc để phân tán suy nghĩ thì cũng không có ai nghe

Cũng vì thế mà hắn có mặt ở đây a!

Theo như lời hai gã võ sư bị trúng kế thuật lại thì bọn họ ở vùng Yên Độ sơn này lạc mất người, tuy rằng Doãn Thủy Hử cũng đồng dạng là không rõ ràng

Yên Độ sơn, y hai gã bị sử kế bỏ lại võ sư thông báo, bọn họ là ở Yên Độ sơn vùng này cùng đã đánh mất nhân, tuy rằng Doãn Thủy Hử đồng dạng cũng không rõ ràng, nhưng là vẫn phải đi tìm người.

Từ trên trời rớt xuống một chuyện như vậy cũng đã đủ đáng ghét, không có đầu mối, hắn dù hết lòng quan tâm cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, phải tiến hành tìm người như thế nào? Thời tiết trên núi thay đổi thất thường vừa mới đó trời còn sáng sủa không mây, chốc lát sau đã thấy mây đen che kín.

Thời tiết mấy hôm nay liền cùng hắn đối nghịch a!

Trời đổ mưa, đầu tiên là một giọt, một giọt, nhìn như vô hại nhưng cũng chỉ trong chốc lát đã đổ ầm ầm, mưa to như trút nước.

Doãn Thủy Hử phản ứng nhạy bén, hành động cũng nhanh nhẹn cực kỳ, ngay khi trời mới bắt đầu chuyển mưa là vội tìm chỗ để trú, coi như là trong cái rui có cái may, hắn tìm thấy một ngôi miếu nhỏ đã bỏ hoang.

Trong miếu có người.

Người nọ cũng sớm vào đây tránh mưa, lại còn đã đốt một đồng lửa, nhìn thấy hắn chạy vào trú mưa vẻ mặt ban đầu có chút kinh ngạc nhưng thấy hắn chật vật như vậy cũng nhanh chóng hòa hoãn, chẳng những cho hắn mỗi lửa hong quần áo mà còn đem đến một bình rượu nói là giúp cho hắn làm ấm thân.

Nếu là bình thường, Doãn Thủy Hử sẽ không dễ dàng nhận lòng tốt của người khác, nhưng có lẽ do chuyện tìm người cùng thời tiết xấu đã làm rối loạn tinh thần của hắn.

Đương nhiên, cũng có có thể là do đối phương mặt mày thanh tú, bộ dáng nhã nhặn làm cho hắn thiếu vài phần cảnh giác, nghĩ rằng người làm ăn quan hệ rộng rãi cho nên dễ kết thiện duyên vì vậy mà nhân trú mưa trong ngôi miếu đổ nát, Doãn Thủy Hử đã hào phóng nhận lòng tốt của người lạ.

Đúng là rượu ngon.

Lấy trình độ nấu rượu chuyên nghiệp mà bình phẩm, rượu này hương vị đúng là thượng thừa.

Bèo nước gặp nhau mà người lạ đã có thể đem rượu ngon như vậy ra mời, có thể nói là một hán tử hào sảng. Doãn Thủy Hử nghĩ rằng vận xui của hắn hôm nay đến đây là hết, qua ngày mai có thể lại có thêm một bằng hữu mới.

Ý định trong đầu là thế, nhưng sau một hồi nói chuyện, những lời chế nhạo lại đâm thẳng vào vết thương của hắn đã làm cho Doãn Thủy Hử không thể không nghiêm túc suy nghĩ lại.

Thì ra người nào cũng vậy, chỉ muốn chê cười hắn.

Ngồi ở một góc nhìn thần sắc không tốt của Doãn Thủy Hử, thanh niên thanh tú kia không khỏi thấy buồn cười

“ai, Doãn huynh làm gì mà tức giận?” hắn hỏi ” ta cũng không nói người tương tự không phải tương tự, cũng không phải chỉ của người cảm tình sẽ không là cảm tình”

Lời này, nghe được Doãn Thủy Hử càng thêm khó chịu.

Vừa mới nói những lời đả thương người như vậy, giờ lại bày ra bộ dáng: chỉ là nói giỡn thôi mà, có gì đâu. Hừ, thái độ này không phải là nói hắn chuyện bé xé ra to sao?

Người này thật vô lễ a...Hắn vừa rồi bị điên sao? Nếu không sao lại nghĩ đối phương là người có thể kết làm bằng hữu? Lại làm sao có thể cùng đối phương tâm sự chuyện thương tâm của hắn?

“Mới vừa rồi ta nhất thời nóng vội, nói quá nhanh chắc làm cho người hiểu lầm, ý của ta muốn nói là một lần yêu đơn phương thất bại cũng không có gì, tương lai sẽ có cô nương thích hợp hơn với người, không cần

bởi vì bị một lần mà suy sụp, nghĩ rằng đường tình của người trắc trở” dừng một chút sau, rồi nói tiếp ” nếu thấy bức mình vậy hãy thống khoái một lần phát ra hết đi, đừng để trong lòng như vậy vết thương mới sớm lành, đừng lừa dối chính mình sẽ không giải quyết được gì mà đối với người cũng không tốt”

Nghe lời này, Dỗan Thủy Hử càng thêm nổi giận nhưng thanh niên kia lại sớm không cho hắn nói mà tiếp ” người tranh luận với ta cũng vô dụng, sự thật là trên hết, người nếu thật đã hiểu, thật không có gì thì không cần một mình uống rượu giải sầu”

“Ta nghe người nói thật...”

Hình tượng một quý công tử nho nhã rốt cuộc không bị phá hư bởi vì vốn định chờ mắng ầm lên thì đột nhiên bị một sự lay động mạnh làm cho ngưng hẳn.

Động đất hay là lở núi?

Một khắc trước hai người còn tranh cãi, giờ ý thức được nguy cơ, bất chấp mưa to liền vội vàng nhảy ra ngoài.

Ầm ầm, một tiếng nổ to giống như muốn hủy diệt hết cả trời đất.

Mưa to, còn đang rơi xuống.

2. Chương 2

Tương truyền người trước khi chết sẽ nhớ lại những chuyện mà mình đã trải qua trước kia. Rất nhiều việc, rất nhiều chuyện rất nhanh lại rõ ràng hiện lên, bắt buộc Dỗan Thủy Hử nhớ lại.

Cho nên hắn nhớ lại trong hội thi như thế nào gặp được đệ nhất tài nữ rồi vì nàng mà đánh mất tâm, cũng nhớ lại vài chuyện thú vị thời thơ ấu với các huynh đệ...

Kỳ thật này cũng không phải cái gì bí mật.

Ở Đồng thành có Kim gia phú khả địch quốc, Hoắc gia thì nhiều đời hành nghề y, Quản gia làm nghề tiêu cục, hắc bạch lưỡng đạo đều có quan hệ; còn nói về rượu ngon nổi tiếng thì không ai bằng được Dỗan gia, hàng năm đều tiến cống rượu cho hoàng gia. Tứ đại gia tộc quan hệ khăng khít với nhau, cùng kết nghĩa kim lan, xem nhau như người một nhà.

Mối quan hệ tốt đẹp đó cho đến thế hệ Dỗan Thủy Hử vẫn duy trì. Tuổi tác tương đương, gia tộc quan hệ thân cận nên Dỗan Thủy Hử cùng Kim Bình, Hoắc Tây Du và Quản Tam Quốc, bốn người cùng nhau lớn lên, thân nhau như huynh đệ. Cho nên danh hiệu Đồng Thành Tứ Thiếu cũng là từ đó mà có.

Mặc kệ là thời thơ ấu chỉ lo vui đùa hay lớn lên một chút, cùng nhau học một thầy, thậm chí là sau này ra ngoài học nghệ, dù sư môn bất đồng thì bốn người vẫn thư từ qua lại thăm hỏi nhau.

Mỗi một giai đoạn đều tràn ngập những kỷ niệm.

Đặc biệt là khi còn bé vô âu vô lo, lúc đó bọn họ không cần học chữ cũng không cần theo gia đình học kinh doanh, cả ngày chỉ biết cùng nhau rong chơi, năm người luôn luôn cùng nhau.

Năm người?

Một, hai, ba, bốn, năm, quả thật là năm người; ngoài trừ hắn cùng ba bé trai mà hắn biết rất rõ, duy chỉ duy nhất một cái kia...

Tiểu hài đó gầy teo, nhỏ xíu, ước chừng thấp hơn bọn họ một cái đầu, da màu mật ong, trên gương mặt vừa gầy vừa nhỏ là một đôi mắt sáng long lanh, hắc bạch phân minh lại luôn chuyển động làm cho gương mặt nhỏ nhắn có vẻ lầu lỉnh.

“Kêu biểu thúc!” Lần đầu gặp mặt khi, oa nhi nho nhỏ kia đã nói rất khí thế.

Cả bốn nam hài nghe hắn tuyên bố đều rất sửng sốt.

Không ai biết tiểu oa nhi này từ đâu đến, nếu tiểu oa nhi này không cười nhạo bọn họ đánh nước không đủ xa, lại nói cha hần có bao nhiêu lợi hại...Bọn họ căn bản không chú ý tới có một tiểu quỷ xuất hiện.

Cũng không hiểu được khi hỏi hần là ai, hần lại ngang nhiên yêu cầu người khác phải gọi hần là biểu thức.

“Sao không nói kêu người là mẫu thân luôn đi” Hoắc Tây Du tính tình luôn kém nhất trong bọn liền lập tức phản ứng, ngay lập tức liền ân cần hỏi thăm mẫu thân người ta.

“Nương nói ta là biểu thức, kêu biểu thức!” oa nhi năm tuổi không hiểu được ý nhưng nói thật rõ ràng.

Ai để ý đến hần?

Bốn đứa nhỏ nhìn nhau, rất ăn ý xoay người bỏ đi, tiểu oa nhi chưa từ bỏ ý định, cất bước đuổi theo nhưng chẳng may vận khí không tốt...Không biết là do chân ngắn hay là vì đường ẩm ướt, trơn trượt mà...bốn người nghe bùm một tiếng liền quay đầu lại đã thấy tiểu oa nhi đang ở trong hồ tay chân luống cuống, miệng kêu cứu không ngừng.

Sự tình phát sinh đột ngột cũng làm bốn đứa nhỏ chóng váng, cuối cùng là hần xuống nước cứu người. Đương nhiên không phải là tự nguyện. Ngay khi mọi người còn đang hoảng loạn, không biết ai đó la lên “Thủy Hử bơi rất tốt”, tiếp theo lại đầu hần một cái, hần không có ý đề phòng nên lập tức rơi xuống hồ.

Còn tưởng rằng hần cũng sẽ toi mạng theo bởi vì bất ngờ rơi xuống nước nên hần cũng uống một ngụm nước làm hần không thở được, đã vậy tiểu oa nhi kia còn bám dính lấy hần, làm hần không thể nhúc nhích, đừng nói gì là cứu người. Cuối cùng phụ cận đại nhân nghe tiếng xô xao liền vội vàng chạy tới giải cứu.

Cuối cùng hần cũng đồng dạng rơi xuống nước mà trở nên ẩm ướt, chặt vật lại trở thành một tiểu anh hùng vì cứu người mà quên mình.

“Hài tử ngoan, may mà người đã cứu được tiểu biểu thức, nếu không chúng ta tìm đâu ra đứa nhỏ để đền cho biểu thức công người?” Nương hần vừa oa oa khóc vừa nói ” hần hơn ba mươi tuổi mới có đứa nhỏ, đó chính là tính mệnh của biểu thức công người, nếu không có thì hần làm sao mà sống được”

Nghe được những lời này hần thấy đầu óc chóng váng, mơ mơ màng màng. Bởi vì không chỉ có nương hần mà khắp sân cũng có một đoàn nhân mã lạ mặt đang ôm nhau khóc thống thiết, khiến cho nơi này ồn ào, hỗn loạn, không biết nên nghe ai nói mới đúng.

Đợi đến khi đầu óc thanh tỉnh một chút mới biết được tiểu oa nhi kia là họ hàng xa của Dỗn gia, nghe nói biểu thức công xa mấy ngàn dặm của hần là một người rất giỏi, được mệnh danh là Thần Toán Tử, nổi danh tính toán rất chính xác. Đáng giận đúng là hần phải kêu tiểu oa nhi kia một tiếng biểu thức, hừ, tiểu quỷ, tiểu thí hài thì có.

“Người đã cứu ta” tiểu thí hài sau khi nhìn thấy hần đầu tiên là nói như thế.

Thực tế là tiểu thí hài nói lời này sau khi đã từ sốt cao năm ngày tỉnh lại, còn phải tỉnh dưỡng mất ba tháng.

Xuất phát từ ý nguyện cá nhân, cũng mãnh liệt kiên trì không cần các người lớn đưa hần vào phòng nói chuyện nhưng nhìn bộ dáng vẫn rất ốm yếu. So với ấn tượng ban đầu, rất khó đem tiểu tử ốm yếu lúc này liên tưởng tiểu oa nhi lần đầu gặp mặt tràn đầy tinh lực, chí khí hiên ngang, làm cho người chung quanh bị phiên tóai...

“Cha nói, ta nợ người một lần.” vẻ mặt tiểu oa nhi rất nghiêm túc.

“Coi như không có gì” hần cũng không có làm chuyện đại sự gì, không cần nợ ân tình của hần.

Về mặt đứa nhỏ còn rất thật.

“Cha nói vận mệnh của con người cũng như tơ dệt trên khung, mỗi một sợi đều có liên quan với nhau đan xen chặt chẽ tạo nên một tấm vải, cũng giống như quan hệ giữa người với người”

Cái quỷ gì?

“Ta nợ người một lần, nhất định còn.”

A?

“Cha nói, không phải kiếp này thì cũng sẽ là kiếp sau”

Tiểu tử này có phải là đầu óc bị hỏng không? hần nghe xong chỉ có thể kết luận như vậy.

“Cho nên khi người gặp nạn, ta sẽ cứu người.”

Ầm vang một tiếng sấm nổ khiến người ta đình tai nhức óc, làm cho Dỗan Thủy Hử đang trong lúc đau nhức chìm nổi mà dần có ý thức

“Không có việc gì, ta sẽ cứu người.”

Trong khi hần vừa đau, vừa ảm ướt lại vừa lạnh đã có người nói với hần như vậy.

Trong ánh mắt mơ hồ, hần nhìn thấy một thanh niên ướt đẫm, bộ dáng chật vật...Bộ dáng nhìn rất xa lạ nhưng đôi mắt đen to tròn lại sáng lấp lánh kia cảm giác nhìn rất quen.

Hần đã gặp qua ánh mắt như vậy.

Tiểu quỷ trước đây luôn bám theo bắt hần phải kêu là biểu thúc, gọi là gì?

Cái gì sam..... Đúng rồi, Thượng Sam, kêu Thượng Sam, người bà con xa lơ xa lắc không biết ở đâu tới nhà hần ở nhờ hai năm sau đó liền bật vô âm tín.

Hần nhớ rõ, tiểu quỷ vừa tới ngày đó liền đã làm ra sự kiện té xuống nước rầm rộ, sau đó thì ốm yếu nằm trên giường nhiều ngày, còn theo hần nói một thôi một hồi. Cuối cùng còn dùng ánh mắt tương tự như vậy nói hần sẽ cứu hần.

Cái kia tiểu quỷ nha.....

Ý thức tuy còn phiêu phiêu dang dang nhưng rốt cuộc Dỗan Thủy Hử cũng đã tỉnh lại, nhưng phân nửa thời gian lại coi như đang chìm vào trong mộng, mà phần lớn lại mộng về thời thơ ấu

“Tiểu Sam, xuống dưới!” mỗi ngày lại vang lên tiếng rống quen thuộc, tiểu quỷ kia lại thừa lúc mọi người không để ý mà trèo lên cây

“Không lẽ phép! Kêu biểu thúc!”

“Người xuống dưới cho ta!”

“Trước kêu biểu thúc!”

“Xuống dưới!”

Lại là một trận giằng co, Dỗan Thủy Hử nghĩ không biết có phải tiểu quỷ này cố ý mỗi ngày đều làm cho hần bốc hỏa vài lần?

Hần thật bức mình, không hiểu sao mọi việc lại trở thành như vậy, tại sao việc chiều cổ tiểu quỷ này lại trở thành trách nhiệm của hần.

Đương nhiên không phải là do hần hẹp hòi, không thể làm một ca ca mà tiểu quỷ này luôn bắt phải gọi hần là biểu thúc. Tuy rằng bối phận quả thật là như thế, nhưng muốn hần mở miệng không phải là quá đáng sao?

Hần thế nào cam nguyện!

Dù sao nói về tuổi tác, hần rõ ràng lớn hơn, phải là ca ca thế nào lại bởi vì vấn đề bối phận mà hần ngay cả ca ca cũng không được làm lại là trở thành cháu?

Tất cả đều bởi chuyện bối phận quỷ quái kia.

Hần tuyệt đối không thể chịu thua, không thể nào xưng cháu kêu biểu thúc với tiểu quỷ kia, không thể nào.

Nếu có thể lựa chọn, hần nhất định sẽ tránh tiểu quỷ này càng xa càng tốt, nhưng người lớn lại nói bọn hần tuổi tác tương đương nhau nên muốn hần mang theo tiểu quỷ cùng chơi. Chuyện không hợp lý đến mười

phần như vậy người lớn lại xem là đương nhiên, làm cho hắn tự dưng trở thành bà vú, chiếu cố hết thảy chuyện lớn chuyện nhỏ của tiểu quỷ kia.

Hắn không thể lý giải sự tình tại sao có thể phát triển như vậy, mà tiểu tử này lại có khí lực như vậy? Tuy rằng nhìn bề ngoài chỉ là một tiểu hài tử ngoan ngoãn lại điềm tĩnh nhưng sau ba tháng hắn theo chân bọn họ đi chơi, Doãn Thủy Hử đã có thể kết luận hết thảy đều là giả dối.

Nhưng mà tiểu quỷ này cũng không khác gì một bao đậu hũ a!

Tuy rằng nhìn tràn đầy sức sống lại rất tinh quái, cũng thường thường đi chung quanh gây rắc rối và chọc phiền toái nhưng trên thực tế chỉ cần gió thổi lớn một chút cũng đã cảm mạo, dính nước liền phát sốt, phơi nắng nhiều thì bị cảm nắng mà chóng váng, thậm chí chạy nhanh một chút cũng thiếu chút nữa là thở không nổi.

Cho dù không có việc gì, cũng sẽ gặp chuyện không may.

Có lần tiểu quỷ trèo lên cây lại vì chóng váng mà té lộn nhào xuống đất, sau vì tránh cho tiểu quỷ này bị thương hại hắn ăn mắng nên mỗi lần phát hiện hắn trèo lên cây, Doãn Thủy Hử chỉ có thể xả thân làm đệm thịt cũng vì hắn thấy được tiểu quỷ nhìn được nhưng dùng không được này rất thích tìm phiền toái.

Thật không thể hiểu nổi, nếu thân mình không tốt không phải nên nhận thức việc này, như thế nào lại không chịu nghe lời mà luôn luôn chạy loạn khắp nơi?

“Ta sợ một ngày nào đó thật bệnh không dậy nổi, cái gì cũng không thể làm được”

Thời điểm hắn vì phải làm cái đệm thịt cho tiểu quỷ mà phải nằm tĩnh dưỡng trên giường suốt hai ngày, tiểu quỷ đã đứng trên giường hắn thấp giọng nói, về mặt tràn đầy áy náy.

“Nói bậy bạ gì đó?” Doãn Thủy Hử trách cứ, cảm thấy lời này bị quan vớ vẩn.

Một tiểu oa nhi có cái gì mà phải bị quan?

Nhưng sau đó vài ngày, hắn nghe lén các đại thẩm trong phòng bếp nói chuyện

“Khâm a, người có nghe nói nguyên nhân Sâm thiếu gia ở lại trong phủ không?”

“Người không biết sao? Nghe nói Sâm thiếu gia là thần tiên sống, dường như Thượng lão nhân gia nghịch thiên cứng rắn cầu xin đứa nhỏ mà đến, nghe nói sống không quá sáu tuổi”

“Thiệt hay giả? Chỉ có thể sống đến sáu tuổi nha?”

“Dù sao cũng là dùng thuật pháp cưỡng cầu, nói như thế nào cũng là vi phạm thiên ý, ông trời muốn thu hồi cũng là chuyện bình thường”

“Ta cũng nghe nói như vậy, Sâm thiếu gia bẩm sinh đã có bệnh, hơn nữa dương khí không đủ cho nên thường dễ phát bệnh, không phải cảm mạo thương hàn thì cũng chính là gặp phải nguy hiểm”

“Là lão thiên gia tìm biện pháp để đòi người về sao?”

“Có lẽ đi!”

“Ta nghe được cũng khác lắm, nghe nói sở dĩ Sâm thiếu gia ở lại trong phủ chúng ta là vì ở đây dương khí vượng, lại có thiếu gia cùng tuổi và ba thiếu gia của các phủ khác cũng thường ở cùng nhau, Bán Tiên lão gia chính là muốn lợi dụng dương khí của bốn vị thiếu gia để giúp cho Sâm thiếu gia bình an”

“Hừ dụng sao? Ta thấy Sâm thiếu gia mười ngày thì có tới bảy ngày là phải nằm trên giường a”

“Quả thật là có điểm kỳ quái nha, giống như hôm qua các thiếu gia đi bắt gà, trước kia là nháo đến náo loạn cũng chưa có chuyện gì nhưng hôm qua mang theo Sâm thiếu gia cùng đi, hắn liền bị gà đuổi, sau lại bị ngỗng rượt chạy, bị té ngã lại còn đụng phải một cái bao lớn, kết quả là chóng váng từ hôm qua đến giờ còn chưa tỉnh”

Tiếp theo toàn là những lời nói gán ghép, cho rằng là ý thần quỷ...Doãn Thủy Hử không muốn nghe thêm nhưng khi trở lại trước giường tiểu quỷ kia trong lòng cũng có chút để ý.

Cũng khó trách tại sao mấy người lớn lại quăng hấn ấy đũa bọn chúng chiếu cố, thì ra là có quan hệ.

Tiểu quỷ này chắc cũng biết mình không sống được lâu cho nên hấn là muốn tận dụng thời gian mình còn sống mà ngao đến thỏa thích đi

Không muốn thừa nhận đã bị ảnh hưởng, nhưng Doãn Thủy Hử quả thật là bị ảnh hưởng.

Nhìn thiên hạ gầy yếu đang nằm trên giường, hai mắt ngày thường sáng lấp lánh lại tinh quái nhìn hấn bắt phải gọi là biểu thức bây giờ lại nhắm chặt, ngay cả tức giận cũng theo đôi mắt khép chặt mà trôi đi, thậm chí nước da vì ngày thường phơi nắng mà có màu mặt ong bây giờ nhìn cũng nhợt nhạt hơn.

Còn sống không?

Đột nhiên, Doãn Thủy Hử lại cảm thấy nghi hoặc.

Hấn tiến lên từng bước, nhin không được thân thủ tìm kiếm.....

Kia mỏng manh hơi thở, nếu không tập trung chú ý, cơ hồ sẽ bỏ qua.

Đáy lòng theo mỗi bước chân mà tự giác trở nên mềm mại, nếu lúc đó Doãn Thủy Hử lớn hơn sẽ biết đó chính là sự đồng cảm.

Đôi mắt đang khép chặt kia bỗng nhiên mở ra nhưng không thấy ánh sáng chói lọi thường ngày mà chỉ là sự trống rỗng.

“Tiểu Sam?” Doãn Thủy Hử gọi , hoài nghi hấn không chân chính thanh tỉnh.

Không giống như ngày thường khí thế chinh hấn phải kêu “biểu thức”, cặp mắt kia nhìn như không có mục tiêu, thân hình nhỏ gầy hơn run lên...

“Tiểu Sam?”

“Lạnh...” tiếng kêu yếu ớt như muỗi kêu

Thời không lưu chuyển.....

Ý thức liên tục lung lay Doãn Thủy Hử dĩ nhiên không biết chính mình đến tột cùng là ở quá khứ hay là hiện tại.

Hấn cảm thấy lạnh, đó làm cảm giác như toàn thân bị kết đông lại, làm hấn run lên.

Hấn dường như mở mắt nhưng cũng không nhìn thấy gì, trước mắt là một mảnh sương trắng mờ mịt...

Hấn là muốn chết sao?

Doãn Thủy Hử nhin không được muốn hoài nghi, sau đó nhớ tới trong trí nhớ nghe được tiếng tiểu quỷ nghịch thiên cưỡng cầu mà đến cho nên không sống được bao lâu kia.

Cảm giác của tiểu quỷ khi đó cũng là như vậy sao?

Ý thức mông lung, mơ hồ, không thể suy nghĩ cũng không thể nhận biết được là mình đang sống hay đã chết, lại nghe có âm thanh kêu gọi thân thiết dần dần tới gần

“Ta nói sẽ cứu ngươi, không có việc gì” bên tai có âm thanh xuất hiện, nói với hấn như vậy ” yên tâm nghỉ ngơi, chỉ là trăm ngàn lần đừng tò mò người đi cùng”

Lúc này Doãn Thủy Hử không hiểu cũng không biết vì sao?

Ý thức vẫn phiêu phiêu dang dang như cũ, hấn cái gì cũng không biết, cái gì cũng không xác định được, hàn ý đông kết trong thân từng giọt, từng giọt mất đi.

Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng hấn như nghe lại được âm thanh kêu gọi kia, cũng là từ gần mà xa như vậy, rồi sau đó rốt cuộc không tiếng động.

Ý thức mơ mơ màng màng của hấn chợt rõ ràng hơn , có thể cảm giác được mềm mại trong lòng đang vì hấn mà lo lắng lại tản ra sự ấm áp, thoải mái, liên tục xua đi cái lạnh cho hấn.

Suy nghĩ hỗn độn không nhận được lại quay trở lại...

Năm đó, hấn trốn lên giường ôm lấy tiểu quỷ đang than lạnh, có từng vì hấn mà lo lắng như vậy không?

Năm đó từ biệt, đến nay cũng đã hai mươi năm, hấn cũng không chủ động hỏi tình hình xú tiểu tử kia, coi như hai năm sống chung chưa từng tồn tại, hấn đã muốn quên hết.

Nhưng thực tế hấn biết, vì yếu tố trưởng thành mà quên là có nhưng cũng không phải quên đến không còn một mảnh, mà chỉ là cố ý không muốn đối mặt.

Người chứ không phải là cỏ cây, thời gian hai năm sống chung cũng không phải hoàn toàn vô tình vô nghĩa, tuy rằng nhìn thấy tiểu quỷ vượt qua cửa ải sáu tuổi nhưng về sau thì sao?

Dù sao cũng là nghịch thiên cường cầu mà đến, người nhu thế nào có thể cùng đấu với trời?

Bởi vì nhận rõ sự thật, cho nên từ lúc biểu thức công mang đi tiểu quỷ luôn gây phiền toái, làm cho người ta tức giận kia, hấn vẫn cố ý không muốn đối mặt với áp án tàn khốc.

Hấn tự nói với chính mình thật ra người kia ở phương xa rất tốt, tốt đến mức không cần mình hỏi thăm. Nếu không, hấn coi như cuộc đời mình chưa từng có một đoạn thời gian này, cũng chưa từng quen biết người này.

Hấn cảm thấy đây là phương thức tốt nhất nhưng hôm nay hấn tưởng như sắp chết lại nhận không được mà nghĩ

Không biết kia tiểu quỷ hiện tại như thế nào ?

Nói không chừng...tiểu quỷ kia được lão cha Bán Tiên đem tráo từ sau khi từ biệt đúng là rất tốt, không chừng còn thành gia lập nghiệp, sinh vài đứa nhóc, trước sau chạy theo hấn kêu cha.

Ngược lại là hấn, vận khí không tốt gặp phải núi lở, đi trước một bước...

Nhân sinh đúng là luôn có nhiều chuyện không thể lường trước được!

Doãn Thủy Hử cảm thấy một chút bất đắc dĩ, càng cảm thấy có lỗi nhiều với cha mẹ, làm cho bọn họ phải kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh.

Hấn biết chính mình sắp chết.

Bởi vì hấn cảm giác được có âm thanh nói với hấn rằng quần áo của hấn ẩm ướt, cần phải hong khô rồi sau đó có người thoát đi quần áo ẩm ướt của hấn, khi hấn trần trụi thân hình lại có một thân thể nữ tử mềm mại tới gần, sưởi ấm cho hấn.

Ảo giác như vậy cũng xuất hiện...Cho nên hấn đúng là sắp chết!

Bất đắc dĩ, nhưng là chỉ có thể nhận sự thật.

Mùi thơm thân nhiên quanh quần, Doãn Thủy Hử giống như một con kiến nhỏ trôi nổi trên biển lớn, lúc chìm lúc nổi, không biết thân hồn cuối cùng đi về đâu.

Hấn chỉ hi vọng thế giới bên kia không quá tệ...

Quần Tam Quốc nhìn thấy hiện trường tai nạn, tâm lạnh đi một nửa, thật sự là đáng sợ.

Bởi vì năm ngày trước hấn được biết Yến Độ sơ vì hiện tượng ngư xoay người sẽ xảy ra lở núi, lúc ấy còn cảm thấy may mắn vì tiêu cục vừa lúc không có mối làm ăn phải đi qua con đường đó, tránh được thương vong. Không ngờ đêm hôm qua lại xảy ra tình huống bất ngờ. Khi người nghe người Doãn gia vừa khóc vừa kể, hấn đã mang theo người cùng đi hỗ trợ tìm kiếm, đến khi chứng kiến tình cảnh trước mắt cả người chấn kinh không nói nên lời.

Hấn không thể nào ngờ huynh đệ tốt của hấn lại gặp chuyện không may trong vùng núi này.

Hấn dẫn theo một vài cao thủ trong tiêu cục suốt đêm không ngừng nghỉ chạy đến đây, nhưng còn cách Yến Độ sơ mười dặm, nhìn thấy cảnh tượng hiện tại thì trừ bỏ tuyệt vọng, Quần Tam Quốc không biết còn có cảm xúc gì.

Bởi vì hấn như thế nào cũng không lường trước đến, bản thân hảo huynh đệ thế nhưng ngay tại này gặp chuyện không may vùng núi bên trong?

Uy lực to lớn của trận động đất này, Đồng Thành ở xa cũng cảm nhận được, nhiều ngôi nhà cũ bị sụp đổ hoặc là nghiêng ngả, làm cho nồi cháo, bếp lò lật đổ dẫn tới hỏa hạn, khiến khắp nơi náo loạn không thôi, đến giờ vẫn còn đang tu sửa, phục hồi.

Đại đa số dân cư trong Đồng Thành đều cho rằng ảnh hưởng của tai ương lần này không quá lớn, nhưng Quân Tam Quốc vì kinh doanh tiêu cực nên luôn nắm được tin tức các nơi nhanh nhất, bởi vậy cũng biết trận động đất lần này thiệt hại tuyệt đối không thể nói là nhỏ. Ít nhất chỉ là tin tức từ Yên Độ sơn cũng đủ để chứng minh có rất nhiều địa phương bị ảnh hưởng, so với Đồng Thành càng nghiêm trọng hơn.

Dù đã có sự chuẩn bị tâm lý nhưng Quân Tam Quốc khi đối mặt với sự thật trước mắt mới biết được hết cái gì gọi là nghiêm trọng, cái gì gọi là thảm kịch.

Yên Độ sơn...ngọn núi này đã không còn tồn tại.

Vốn phải là ngọn núi vẫn đứng lặng nơi kia giờ đã bị san bằng hơn phân nửa, toàn bộ đều thay đổi, đổ nát...nếu Thủy Hử gặp nạn ở trên núi, này...

“Tam Quốc!” có người gọi, hấn vừa quay lại đã thấy Hoắc Tây Du sắc mặt trầm trọng, bên cạnh hấn Kim Bình khi thấy mọi người tập trung người ngựa ra thành cũng đã kiên quyết đi cùng. Đồng Thành Tứ Thiếu, chỉ thiếu một người liền không đông đủ.

Không ai lên tiếng nhưng dù không mở miệng cũng đã hiểu ý nhau, trong lòng cũng biết rõ vấn đề không cần phải nói ra là xem tình hình này phải cứu người làm sao?

Sự thật thực tàn khốc, nhưng rõ ràng là như vậy, lúc này cho dù bọn hấn luôn quán triệt suy nghĩ ” sống phải thấy người, chết phải thấy xác” nhưng chỉ sợ với tình cảnh hiện dù có tìm kiếm mấy năm cũng không thấy được thi thể.

Sự thật này Quân Tam Quốc làm sao không rõ? Nhưng người bị chôn vùi dưới ngọn núi kia không phải ai khác mà là hảo huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng bọn hấn.

Biết rõ người bị nạn ở ngọn núi này, muốn bọn họ cái gì cũng không làm thì bọn họ không thể, thật muốn làm một cái gì đó...Nhưng phải bắt đầu từ đâu? Phải dùng cách gì để đi vào? Không thể không đối đầu với thực tế đó.

Sự dày vò tưởng chừng lên đến cực hạn thì từ xa một đạo âm thanh phá không truyền đến. Tuy không rõ ràng nhưng bọn hấn quả thật nghe được, thậm chí trên nền trời xanh thẳm còn thấy vương lại một làn khói trắng, chứng thật tiếng pháo là có thật, bọn hấn không phải bị hoang tưởng hay là ảo giác.

Ba người đồng loạt liếc nhìn nhau một cái, khóe mắt ánh lên sự hưng phấn

Được cứu rồi!

3. Chương 3

“Thi Thi, tin tức tốt!”

Tả Viên Viên vừa la to, vừa chạy một mạch như điên đến thư phòng của muội muội.

“Đã trở lại, Doãn thiếu đã trở lại!” Tả Viên Viên vội vàng tuyên bố, vỗ về ngực thở dốc.

Tả Thi Thi kìm lòng không đậu đứng lên, tiến lại nghe tin tức.

Nàng chưa từng thất thố như vậy, dung nhan trong trẻo, lạnh lùng thường ngày thiếu mất sự ung dung, nàng mở miệng như là muốn hỏi chuyện gì nhưng lại dừng lại, như là có gì đó khó nói.

Tả Viên Viên cũng biết nàng muốn hỏi cái gì, trịnh trọng tuyên bố: “Không có việc gì, còn sống.”

Lo lắng suốt mấy ngày rốt cuộc đã có thể thả lỏng, làm cho Tả Thi Thi không khỏi mệt mỏi ngã ngối lên ghế.

“Nói là không có việc gì cũng không đúng.” Tả Viên Viên sửa chữa nói: “Nghe nói bị thương rất nặng, may mắn là có Hoắc thiếu đi cùng, tuy rằng mất một phen công phu nhưng cũng đã cứu được người trở về, nếu không nghe nói nghiêm trọng đến mức ngay cả di chuyển cũng là vấn đề”

“Như vậy nghiêm trọng nha.” Tả Thi Thi nói nhỏ, nhin không được nghĩ nếu trải qua tai nạn bị trời sụp đất lở thì thương thế sẽ nghiêm trọng thế nào.

“Như vậy mà vẫn thoát chết, lưu lại cái mạng đã là may mắn dường nào” Tả Viên Viên thở lớn một hơi nói ” lúc trước vì không muốn cho người lo lắng cho nên ta không nói ra, vừa nghe nói Doãn thiếu đi ra bên ngoài gặp phải động đất, bị núi lở chôn vùi, ta cảm thấy lạnh ớn ớn nhiều nên một lần nữa lại giúp người xem xét đối tượng mới”

Đôi mi thanh tú nhíu lại, lời này làm cho Tả Thi Thi thấy không vui. Mạng người quan trọng, lúc này như thế nào mà còn có tâm tư này?

Tả Viên Viên như bừng tỉnh đại ngộ chợt vỗ tay nói ” thậm, ta chỉ lo đến nói cho người tin này mà quên không hỏi đến tình hình thương tích, nếu thiếu cánh tay hay thiếu cái chân thì thật không ổn, ta lại phải đi hỏi thăm đây”

Tả Thi Thi mất thấy tỷ tỷ một chút cũng không lãng phí thời gian, lời nói vừa xong liền đi ra ngoài, tìm đập mạnh và loạn nhịp một chút sau, nhin không được sâu kín thở dài.

Quá mức ham thích .

Đối với việc hôn nhân của nàng, tỷ tỷ vẫn quan tâm quá mức như thế. Nàng vẫn che giấu ý nghĩ của mình, chưa từng nói ra điều gì, vẫn nghĩ thành thân là nhân sinh phải trải qua, nếu không tránh khỏi, nhất định phải chọi đối tượng để gả vậy thì để cho tỷ tỷ thu xếp cũng tốt.

Nhưng từ sau khi tin tức Doãn Thủy Hử gặp nạn được truyền đi, làm cho Tả Thi Thi có chút không nhin được nữa

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, đừng nói là ngày thường thường xuyên được Doãn Thủy Hử tặng nhiều lễ vật, quà cáp đồng thời tỷ muội nàng vẫn nhận được chiếu cố của hắn, cũng nhờ vị thế của hắn mà ở nhiều nơi các nàng cũng được nể mặt.

Hôm nay cho dù người gặp tai nạn không phải là Doãn Thủy Hử, là một người không quen biết mà đại nạn không chết cầu được may mắn thì cũng không nên lo lắng việc hắn có thiếu một cánh tay hay một cái chân.

Dù bực mình hành vi đó, cũng không phải Tả Thi Thi không hiểu đạo lý làm người nhưng nàng có thể làm được gì? Đó là tỷ tỷ của nàng, hơn nữa nàng cũng không thể làm như lòng vẫn mong muốn, tự mình đến nhà hỏi thăm.

Chuyện đó không hợp lý, hợp tình..... Lại xấu hổ!

Tả Thi Thi thẳng đến hôm nay mới phát hiện, đối mặt với sự theo đuổi của Doãn Thủy Hử, nàng có bao nhiêu bị động.

Bị động đến..... Cho dù lo lắng cho thương thế của hắn, cảm thấy nên đi thăm nhưng lại không biết dùng vai trò gì để đến nhà.

Bằng hữu sao? Coi như cũng không phải.

Nữ tử quan trọng nhất là khuê dự, đối mặt với nhiệt tình của hắn nàng trước giờ vẫn dùng phong cách lãnh đạm đáp lại, như vậy nếu xưng là bằng hữu với nhau thì nàng cũng không thuyết phục được chính mình. Nếu đã không phải là bằng hữu thì nàng sao lại không biết xấu hổ mà trong khi hắn cần tĩnh tâm an dưỡng lại đến quấy rầy?

Lại sâu kín thở dài.

Tả Thi Thi phát hiện..... Doãn Thủy Hử gặp nạn, sinh tử không rõ khiến nàng phiền lòng. Nhưng sao người đã được cứu đưa về, đây là sự kiện đáng mừng mà nàng cũng vẫn thấy phiền lòng?

Một lần nữa lại chấp tay cầu nguyện.

Trước mắt nàng chỉ có thể cầu nguyện.

Người kể chuyện là người có vốn sống phong phú, thần quái huyền quái hay các loại ảo tưởng mạo hiểm, khó khăn...đều từ trong lời nói mà ra. Những người này không chỉ có ở nhóm người trà dư tửu hậu nơi phố phường, tại các thành phố lớn cũng không thiếu.

Nhưng nếu người kể chuyện là người trong nhà thì...

“Mặt đất rung chuyển, nói thì chậm nhưng khi đó thì nhanh, Thủy Hử thiếu hiệp thi triển khinh công giống như tên bắn vọt ra xa hơn mười trượng, từ trong mưa to gió lớn mà đi...”

Nhảy hơn mười trượng?

Gân xanh nơi thái dương ần ần di động khi nghe những lời này.

Cái quỷ gì? nhảy, mười, trượng?Hắn là chim sao? hắn biết bay sao?

“Nhưng động đất liên tiếp diễn ra, hàng ngàn đất đá như thiên quân vạn mã đuổi theo Thủy Hử thiếu hiệp thật nhanh, chớp mắt sống chết đã ở trước mắt, đến tột cùng là người có thể thắng trời hay là thiên mệnh vẫn là không thể cãi lại?”

“Khẩn trương khẩn trương, kích thích kích thích..... Này mưa rền gió dữ, cát bay đá chạy một khắc, không!” Hì hì cười, trước mặt người kể chuyện ngữ điệu, nhịp điệu còn đầy phong phú đột nhiên liền tuyên bố kết thúc.

“Nha, biểu tiểu thư!” Tiếng kêu này không mấy vui vẻ, làm sao mà câu chuyện lại ở lúc này bị ngưng lại?

“Đừng trách ta.” Phốc xích cười, người kể chuyện đang ngồi nhàn nhã trên lan can chỉ chỉ người phía sau nói ” nói thêm gì nữa đi, hai mắt của thiếu gia các người đã muốn phun hỏa”

Quay đầu lại thấy ngay đầu hành lang gấp khúc, người đang ngồi trên ghế không phải là thiếu gia gặp nạn không chết của bọn họ sao?

Bốn, năm tên phó dịch chấn động, thế nào còn dám kháng nghị

Nháy mắt, người chần nưạ nhớ tới cần phải chăm sóc cho người, kẻ quét dọn cũng nói phải đi dọn dẹp một lượt mà tại phòng bếp nhớ còn có việc chưa hoàn thành.

Tan tác như ong vỡ tổ, đám người đang đứng nghe kể chuyện trong sân chớp mắt đã chạy đi hết, không còn ai nghe, người kể chuyện chẳng những không thấy xấu hổ mà khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu lại rất hợp cùng hóa trang thành thư sinh hào hoa phong nhã, càng tăng thêm sức quyến rũ, lộ ra một cảm giác nhàn nhã, làm cho người khác rất muốn ở chung.

Nhìn nàng..... Đúng vậy, cho đến giờ Dỗan Thủy Hử mới biết được chân tướng, nội tâm cảm thấy rối rắm, phức tạp còn hơn là đem sổ sách trong mười năm qua kiểm tra lại.

Ai có thể dự đoán được, hơn mười năm không thấy, lại gặp lại sẽ là thiên địa biến sắc như vậy.

Nguyên lai lúc ấy ở trong ngôi miếu đồ nát gặp nhau, lại cũng khi hắn gặp nạn thập tử nhất sinh mà cứu hắn một mạng lại chính là tiểu quỷ đã từng nói: cứu hắn một mạng, hắn sẽ hồi đáp lại.

Tiểu quỷ đầu trưởng thành, so với tính cách hiếu động, ham chơi thuở nhỏ thì khi trưởng thành có bộ dáng như vậy cũng là chuyện không quá khó tưởng tượng. Nhưng dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ lại biến thành một cô nương hàng thật giá thật.

Nữ ? Một biến hóa thật đáng sợ.

Thì ra, vì lý do nghịch thiên cưỡng cầu mà đến, vì để che giấu mệnh số không nên tồn tại nên từ khi mới ra đời liền bị người nhà nuôi hắn như một nam hài nhằm làm cho lão thiên gia lẫn lộn mà không đòi lại người. Cứ như vậy cho đến năm nàng mười sáu tuổi, nghe nói là vì đã công đức viên mãn nên mới đổi về giới tính chân thật, từ nay về sau, tiểu quỷ trở thành tiểu thư, biểu thức trở thành biểu cô. Việc này ly kỳ đến mức giống như tuyên bố Tôn Ngộ Không với Cửu Thiên Huyền Nữ là một, khiến mọi người kinh ngạc cũng không thể lý giải được.

Cũng vì vậy hần mới hiểu được mình xuất môn tìm kiếm biểu cô có tình duyên trắc trở lại chính là tiểu quỷ trong trí nhớ của hần.

Rõ ràng là chuyện lớn như vậy nhưng cách đây vài ngày cha mẹ hần mới đối với việc thay đổi thân phận nghiêm trọng như thế nhớ ra rằng nên nói trước với hần một tiếng. Thậm chí bọn họ còn ha ha cười, ngại biện nói “cũng khó trách chúng ta không nói với ngươi về biểu cô, nhìn bộ dạng ngươi lúc đó cha mẹ còn nghĩ ngươi thật là tuyệt tình nha, tốt xấu gì các ngươi cũng đã ở chung với nhau hai năm, thế nhưng khi muốn ngươi đi ra ngoài tìm người, bộ dáng lại lạnh lùng như vậy”

Đối với những lời như vậy, Doãn Thủy Hử không nói gì, mà cũng chỉ có thể không nói gì. Nếu không thì hần còn có thể làm gì?

Hơn nữa hần phát hiện đối với chuyện nàng từ nam biến thành nữ, có vẻ như không thích ứng được chỉ có hần.

“Hôm nay thời tiết thật tốt” Thượng San mỉm cười ” Tây Du đồng ý cho ngươi xuống giường sao?”

Từ khi bị thương nặng từ Yến Độ sơn trở lại Đồng Thành, Hoắc Tây Du đã nghiêm cấm hần chỉ có thể nằm yên trên giường tĩnh dưỡng, tĩnh tới tĩnh lui cũng đã được một tháng rồi.

Đối lập với bộ dáng nửa sống nửa chết hơn một tháng trước thì khí sắc của Doãn Thủy Hử hiện nay đã khá hơn rất nhiều, đã có thể ra khỏi phòng chỉ là cái chân bị gãy thì chưa hồi phục, trước mắt chỉ có thể ngồi trên ghế có tay vịn phụ trợ. Y thuật của Hoắc gia quả thật đáng khen.

Thượng San quan sát một hồi, cuối cùng cũng gật đầu hài lòng, không quên nói vài câu khiêu khích “vừa có thể xuống giường liền đến thỉnh an ta, thực ngoan.”

“Ngaoan cái đầu ngươi” Doãn Thủy Hử tức giận, chịu không nổi cái loại người ỷ bổi phận lớn mà lên mặt.

Cũng không giấu lại hai người tuổi tác không sai biệt lắm, thậm chí nàng còn nhỏ hơn hần một tuổi, liền ỷ vào bổi phận cao hơn mà coi như mình thực sự là trưởng bối.

“A, tức giận dữ vậy sao?” Thượng San vẫn tủm tỉm cười, đề nghị ” hay là ngươi nói với Tây Du một tiếng, bảo hần ngày mai bỏ vào trong được của ngươi thêm hai cân hoàng liên để ngươi giảm nhiệt”

“Hai cân?” Doãn Thủy Hử phụng phịu, thực tế hỏi: “Kia, nhiều lắm đại nhất hang mới có thể hóa này đó được?”

Thượng San phốc xích một tiếng bật cười.

Doãn Thủy Hử vốn định tiếp tục phụng phịu, nhưng thấy nàng cười đến vui, làm sao còn có thể tiếp tục.

Thấy hần cũng lộ ra tươi cười, Thượng San liền hỏi nghiêm túc ” nói thật đi, thân mình có khỏe hơn không?”

“Ngươi không phải không nhìn thấy?” Doãn Thủy Hử cảm thấy hỏi điều này thật quá dư thừa, cố gắng nhin xuống một câu muốn hỏi: vì sao một tháng qua cũng không nhìn thấy bóng dáng?

Việc này mặc kệ nghĩ như thế nào đều thực cổ quái. Từ khi bọn họ trở về Đồng Thành, nàng dường như lúc nào cũng có việc làm, đây là lần đầu tiên từ sau khi hần gặp chuyện cùng nàng gặp mặt.

Có khoa trương tới mức đó không?

Doãn Thủy Hử trong lúc dưỡng bệnh lại dị thường lo âu. Hần có nhiều nghi vấn mà chỉ có nàng mới giải đáp được, mà nàng trong thời gian này lại như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, hần chỉ có thể nghe thấy một vài tin tức, tự nhiên là thấy lo. Cũng may vừa rồi Hoắc Tây Du sau khi xem bệnh đã giải trừ lệnh cấm bắt hần phải nằm yên trên giường, việc đầu tiên hần làm là ra cửa tìm người.

Đoán rằng nàng bịa chuyện cũng là vì không muốn người ta biết được chân tướng, hần liền làm cho hạ nhân lui hết, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Ngươi rốt cuộc là làm sao nói mà mọi người đều tin?” Hần đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi

“Đây gọi là thiên phú, ngươi làm sao hiểu được” Thượng San một chút tư thái nhần nhỏ, né tránh cũng không có đáp

Thiên phú? Doãn Thủy Hử nghe xong càng thấy mơ hồ.

” Là cha ta phát hiện, hẳn nói đó chính là thiên phú, ta cũng không biết vì sao như sự tình từ miệng ta nói ra, mọi người đều thích nghe, ta cũng không có biện pháp”

Doãn Thủy Hử trầm ngâm.

“A, không phải là muốn hỏi ta bí quyết để được người khác hoan nghênh chứ?” Thượng San bày ra vẻ mặt vô tội.

“Ta muốn biết ngày ấy lở núi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Người hỏi ta?” Thượng San nhìn hẳn tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại ” người không phải là đương sự sao, người là ở hiện trường, còn hỏi a”

Doãn Thủy Hử lại trầm ngâm. Nếu hẳn có một chút ít ẩn tượng, không cần mở miệng hỏi nàng?

Ngày đó, bản năng sinh tồn thôi thúc, hẳn chỉ biết phải mau chóng rời khỏi. Hẳn quả thật đã làm như vậy.

Chỉ là uy lực của thiên nhiên cũng không phải sức người có thể chống đỡ được, hẳn chỉ nhớ được lúc đó đầu của hẳn như bị đánh mạnh, có lẽ là do đá trên núi đánh trúng. Tóm lại là hẳn hôn mê bất tỉnh, chuyện sau đó thế nào thì hẳn không rõ ràng lắm, hẳn vẫn nghĩ là mình khó có thể thoát khỏi kiếp nạn, đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan, cũng không ngờ được khi hẳn vì đau đớn mà tỉnh lại thì thấy các huynh đệ của mình.

Ai cũng nói hẳn may mắn, nhưng hẳn rốt cuộc là may mắn như thế nào, làm sao mà có thể giữ được tính mạng? Duy nhất chỉ có thể xác định được mạng của hẳn là do nàng cứu trở về.

Tây Du nói khi bọn hẳn theo làn khói hiệu tìm được hẳn thì hẳn ngoài trừ một chân bị gãy, còn bị nội thương rất nặng, lục phủ ngũ tạng dường như là lệch vị trí, nhìn rất là thê thảm. Nhưng đầu của hẳn thì chỉ bị thương nhẹ. Nhờ vậy hẳn mới có thể chờ được Quân Tam Quốc tới cứu viện, đợi được Hoắc Tây Du cứu trị, tất cả đều nhờ nữ nhân này cho hẳn ăn ngất được, làm cho hẳn vận tác giảm tới thấp nhất như thế mới may mắn cứu được mạng của hẳn. Cho dù là như thế nhưng nàng rốt cuộc là dùng cách gì để hai người thoát khỏi kiếp nạn lở núi, không bị đóng đóng đất đá đổ xuống đè nát?

Doãn Thủy Hử cảm thấy khả nghi a!

Hẳn biết vì có rất nhiều người cũng tò mò về việc này nên nàng mới bịa như một truyền kỳ mà nói kích thích sự tò mò của mọi người. Mặt khác nàng còn thêm mắm dặm muối làm ọi người đều nghĩ hẳn vận khí tốt, trời cao thương xót nên mới trong thời điểm nguy cấp, tuyệt vọng như vậy vẫn bản được khói hiệu ra, lại may mắn gặp được cứu viện nên mới giữ được mạng sống.

Chuyện kể cũng rất lưu loát, sống động làm mọi người đều tin tưởng hẳn là nhờ thần Phật phù hộ nên mới tránh được một kiếp. Lời cứ thế truyền đi, truyền một hồi thì tới tai hẳn.

Nhưng hẳn không tin.

Tình hình ngày đó là hẳn đích thân trải qua nên hẳn rõ ràng nhất, biết rõ tai nạn ngày đó không dễ dàng mà tránh được. Cho dù nàng có nhớ lúc nhỏ bọn họ đã từng nói qua luôn mang theo bên mình khói hiệu, khi gặp nạn liền phóng lên để các huynh đệ tới cứu nhưng nàng làm sao có thể khẳng định nhiều năm sau bọn họ thực sự sẽ gặp chuyện?

Còn khó lý giải hơn nữa là nàng làm sao biết được cứu viện đang ở gần mà phóng khói hiệu lên đúng lúc như vậy?

Tất cả, tất cả làm cho Doãn Thủy Hử hoài nghi không ngừng

“Người rốt cuộc là làm như thế nào?”

Thượng San phớt lách một tiếng bật cười khi Doãn Thủy Hử nói ra nghi vấn của hẳn

“Cháu họ, biểu tình của người cũng thật nghiêm túc a.” Nàng cười nói.

Doãn Thủy Hử trực giác nhúu mày, khi nghe nàng gọi ‘ cháu họ’.

Đã qua mười năm, hần hiện tại đã là một nam nhân thành thực, tự nhiên sẽ không như trước đây ồn ào phản đối khi nghe lời không lọt tai, vì vậy hần cố gắng nhịn xuống.

“Đừng đáng trông lắng với ta” Hần không cho nàng chuyển đề tài.

“Người biết trên đời này người hạnh phúc nhất là dạng người gì không?” Nàng đột nhiên hỏi

Doãn Thủy Hử nhũu mày, không biết nàng lại làm cái gì. Hần chợt phát hiện nàng từ sau khi lớn lên trở nên bí ẩn vô cùng, tác phong làm việc đều là một dấu chấm hỏi thật lớn.

Thượng San tựa hồ như cũng biết hần không tra lời được, trên khuôn mặt thanh tú lộ vẻ mỉm cười nói ” trên đời này hạnh phúc chính là người cái gì cũng không biết:.

Doãn Thủy Hử trừng nàng coi như thành thói quen, trong thời gian ngắn nhất bồi dưỡng ra thói quen.

“Không phải gạt người mà đây là nói thật” cũng không biết từ đâu lấy ra một cây quạt, Thượng San ba một tiếng, mở cây quạt, thoạt nhìn bộ dáng của nàng có vài phần phong thái tiên phong đạo cốt ” có một số việc không phải cứ biết chân tướng là tốt”

Doãn Thủy Hử nheo mắt lại, không biết trong hồ lô của nàng rốt cuộc là bán thuốc gì?

Nhìn bộ dáng khả nghi của hần, Thượng San nhịn không được lộ ra tươi cười, nụ cười chân thành làm cho khuôn mặt thanh tú trở nên sáng bừng.

“Đừng nghĩ , quan trọng là người hiện tại còn sống.” Nàng lúc này còn thật sự nói tiếp, “Đây là ta nợ người , người chỉ cần tiếp tục hảo hảo mà còn sống.”

Hần nhớ rõ nàng đã từng nói, vận mệnh con người giống như sợi tơ trên khung cửi, sợi tơ đang vào nhau cũng chính là quan hệ giữa người và người, cuối cùng khi tấm vải hoàn thành cũng giống như cuộc đời của một con người.

Không hứa hẹn sẽ cứu hần một mạng, nhưng cứ như vậy mà...

“Nếu người vì thực hiện lời hứa trước đây mà cứu ta một mạng, người không biết là càng thiếu nợ ta sao?”

Mày liễu khê nhếch, Thượng San khó hiểu này ý.

“Người có vẻ đã quên một vấn đề lớn nhất, nếu không phải vì đi tìm người, ta căn bản sẽ không xuất hiện trong gian miếu đồ nát đó, cũng sẽ không gặp nạn, như vậy...Người cảm thấy người thực sự đã cứu ta một mạng sao?”

Ý tứ cũng chính là, nếu không bởi vì nàng, hần căn bản không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Vấn đề được đưa ra, khuôn mặt thanh tú vốn luôn điềm tĩnh lại phản ánh thoáng chút bối rối, nàng thực sự không nghĩ tới chuyện này.

Thấy thế, nội tâm Doãn Thủy Hử đắc ý vô cùng.

4. Chương 4

Thượng San bị câu hỏi của hần làm cho ngây người cũng chỉ là chuyện nhất thời, thực ra cũng không phải là vì bị mà hỏi mà vì chưa từng từ góc độ đó mà nghĩ nên mới nhất thời kinh ngạc. Chỉ lát sau nàng đã cười khê hời ” là như thế sao?”

“Cái gì mà là như thế sao?” Hần thật khách khí mà cũng lễ phép thỉnh giáo.

Khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ tươi cười trả lời ” quả thật, từ góc độ của người thì sẽ có suy nghĩ như vậy, cảm thấy vì ta mà chịu khổ cũng là tự nhiên”

“Vậy từ góc độ của người thì sao?” vẫn còn có thể duy trì ngữ khí bình thản như vậy, Doãn Thủy Hử cũng cảm thấy tu dưỡng của mình thật tốt.

“Người đã từng nghĩ qua sao?” Thượng San không đáp mà quăng vấn đề ngược lại cho hần ” hôm nay nếu không chịu này đó mang vạ, sẽ phát sinh chuyện gì?”

Mây lại nhần lại, Doãn Thủy Hử thực không nghĩ đến phải nói thế nào, nhưng lời này dường như là có ẩn ý. Nàng chính là rửa hần nếu không gặp núi lở làm cho sống sờ chết dở thì cũng sẽ vì nguyên nhân khác mà gặp nạn hoặc đột tử a!

“Tử kiếp với mang vạ, người nghĩ cái nào có lợi hơn? Người đi chỗ nào tìm được mua bán tốt như vậy?” Thượng San lại cảm thấy là hần thiếu nàng rất nhiều.

“Người thật đúng là dám nói a!”, lời này cũng có thể nói ra, Doãn Thủy Hử đúng là chịu thua.

Hần không thể lý giải, nàng làm sao có thể tự tin nói như thế?

Nhưng ngẫm lại, lại cảm thấy không đúng. Bởi vì đột nhiên nhớ tới cha nàng là Thần Toán Tử được giang hồ đồn đại, xưng tụng là bán tiên, năng lực không phải chỉ là thầy tướng số thông thường. Doãn Thủy Hử đã nghe rất nhiều tin đồn về tài năng tiên đoán cùng thần thuật huyền diệu, khó giải thích.

Ít nhất là trước đây, cha mẹ hần luôn muốn hần phải bao dung đối với tiểu quỷ Thượng San, còn thường đe dọa hần nếu dám can đảm chống đối tiểu biểu thức, khi dễ hần thì phải cẩn thận, biểu thức công kêu quỷ tới bắt hần.

Ít nhất, ở hần mới trước đây, hần cha mẹ muốn hần nhiều tha thứ vẫn là tiểu quỷ đầu bộ dáng Thượng San khi, thường xuyên nhất dùng để đe dọa hần, chính là — dám can đảm ý Cũng lại nghĩ...Nếu biểu thức công có thể tinh thông thần quỷ thuật âm dương, lại có thể nghịch thiên cầu ái nữ đến thì chắc cũng học được một ít bàng môn tả đạo, đó cũng là chuyện hợp lý.

Doãn Thủy Hử trong lòng nghi ngờ, lại thấy nàng cười càng thêm hồ nghi. Cho nên...này...

“Thiếu gia” từ xa một tiếng la lớn truyền đến.

Doãn Thủy Hử biết nếu không phải là chuyện quan trọng, Mạch Đại không dám quấy rầy nên ra hiệu bảo hần nói mau.

Mạch Đại cũng không dám trì hoãn, liền nói ” Thi Thi cô nương tới chơi, thiếu gia có gặp hay không?”

Doãn Thủy Hử rõ ràng ngắt ra. Thi Thi?

Không biết tại sao sau khi chết đi sống lại, nghe thấy tên này lại có cảm giác như xa cách mấy đời, nhin không được mà đoán, nàng...như thế nào lại đến đây.

“Gặp, tự nhiên là gặp.” Có người ra tiếng, mà Doãn Thủy Hử tim đập mạnh và loạn nhịp hết sức.

Doãn Thủy Hử nhìn về người mới nói kia. Thượng San cũng chăm chú nhìn lại hần, bốn mắt gặp nhau, mà kẻ đầu sở lại làm ra vẻ thiên chân vô tà hỏi ” giai nhân đến thăm, có lý do gì lại đóng cửa không tiếp?”

Chuyện này cũng không đến phiên nàng làm chủ nha!

Doãn Thủy Hử tức giận, Thượng San lại bày ra bộ dáng tự tại, kiêu như ” hảo huynh đệ, ta tuyệt đối ủng hộ người”

“Uy! Uy!” Doãn Thủy Hử có chút hỗn hển.

“Người bị trọng thương mới khỏi, đừng lộn xộn” Thượng San nhắc nhở, muốn hần ngồi yên, đừng lộn xộn giống như đĩa phải vôi.

“Ta nói muốn gặp sao?” Doãn Thủy Hử thật muốn làm cho nàng chết ngay lập tức.

“Có câu, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, người đã vượt qua được đại nạn mà giai nhân trong lúc này cũng mới biết được tầm quan trọng của người, ta xem ra người là có chuyển cơ, đừng có ngốc như vậy nữa, Mạch Đại, còn không dẫn đường?” Thượng San ra lệnh.

làm cho nàng cấp tức chết.

Doãn Thủy Hử bị những lời của nàng làm cho không cãi được.

Chuyển cơ sao?

Doãn Thủy Hử cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, hẳn cùng với Thi Thi cô nương trong lúc đó, còn có thể có cái gì chuyển cơ?

Thực ra, hẳn trải qua kiếp nạn, trừ khi sốt cao hoặc toàn thân đau đớn, khi thân hình có chuyển biến tốt thì tất cả tâm trí đều nghĩ tới một vấn đề duy nhất là hẳn làm sao mà sống được? Vấn đề này vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu. Đoạn thời gian vì người mà yêu say đắm, lại phiền não hình như đã là chuyện xa xưa. Hiện tại có người lại nói sự tình có chuyển cơ, Doãn Thủy Hử thật đúng là nhịn không được chờ.

Cũng vì chờ liên miết đi cơ hội quyết định.

Mạch Đại dẫn đường, Doãn Thủy Hử còn chưa có chuẩn bị tâm lý đã được Thượng San hỗ trợ đưa đi.

Doãn Thủy Hử chung quy không phải Ngưu Lang. Tả Thi Thi cũng phi Chức Nữ.

Mặc dù Thượng San tự nhận mình là nhân vật xuất hiện phi thường không hợp lúc nhưng nàng thực muốn vì hai người mà nổi dậy cầu Ô Thước.

“Sự tình chính là như vậy, bởi vì chất nhi ta nhìn rõ thiên cơ lại hồng phúc tề thiên, phúc lớn mạng lớn cho nên mới giữ được tính mạng”

Lời nói vừa xong, cả đại sảnh rơi vào sự trầm mặc.

Được rồi, thực ra cũng không hẳn trầm mặc hoàn toàn mà tốt xấu gì cũng có tỷ tỷ của nữ nhân vật chính đáp phụ họa, hơn nữa ngữ khí nghe rất thân thiện, trong phòng vang lên toàn những lời may mắn, cát tường...

Nhưng đây không phải là tình trạng Thượng San mong muốn.

Ngưu Lang cùng Chức Nữ trải qua kiếp nạn sinh tử, biết rằng nhân sinh vô thường, cũng hiểu được cần phải quý trọng người trước mắt cùng nắm chặt cơ hội. Cho dù là vì vấn đề lễ giáo mà không thể làm ra chuyện tình kinh thiên động địa, nhưng ít nhất cũng phải biểu lộ cảm xúc đầy đủ nha. Cho nên phải có sóng mắt lưu chuyển, bên trong ẩn chứa tình cảm dạt dào mới đúng nha!

Nhưng nữ chính vẻ mặt có chút lảng tránh ánh mắt nam chính, mà nam chính lại càng sâu xa, khó hiểu, liền trưng ra một bộ mặt tỉnh bơ. Đây làm sao có thể là Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau?

Thượng San không rõ nha! Mới vừa rồi nàng còn tưởng rằng là vì song phương nội tâm quá mức kích động, tình cảm mênh mông đến không biết nên như thế nào biểu đạt, mới có thể làm ột lần tề ngất. Nên nàng hết sức hỗ trợ để tạo không khí, chẳng những tự giới thiệu mình mà còn giúp bọn họ tìm đề tài nói chuyện, thậm chí còn như đưa Phật lên Tây Thiên, đem tình huống lở núi kể đi kể lại. Cố tạo không khí, lại tìm nhiều đề tài để nói, hôm nay nàng không phải giống như Ô Thước sao? Kết quả thật uống phí dụng tâm của nàng, uống phí hơi sức nàng nói bao nhiêu, hai nhân vật chính thế nhưng vẫn yên tĩnh, này là cái quỷ gì?

“A, Thi Thi, không phải người có lời muốn nói sao?” Tả Viên Viên lên tiếng.

Cũng đồng dạng muốn bắt cầu Ô Thước, nhưng nàng so với Thượng San tích cực hơn nhiều, luôn nói lời hỏi thăm, quan tâm sau đó lại làm chuyện quan trọng nhất là hướng tiêu điểm tập trung tới muối muối nhà mình, nhưng nàng vẫn tiếp tục làm người ngoài cuộc, trưng ra thái độ như là sống chết mặc bay

Tả Viên Viên liền vẻ mặt ngưng ngò nói ” kỳ thật chúng ta đã muốn sớm đến thăm, nhưng lúc trước nghe nói Doãn thiếu thương thể nghiêm trọng, lo lắng quấy rầy công tử dưỡng thương nên bây giờ mới tới thăm. Thi Thi thật ra rất lo lắng, nhưng con gái luôn xấu hổ, lúc này gặp mặt cũng không biết nên nói thế nào”

Làm tốt lắm!

Thượng San nội tâm thẳng thắn thừa nhận, thực cảm thấy tỷ tỷ của Tả Thi Thi rất biết cách dẫn đường. Trong lời nói ẩn ý Tả Thi Thi là một cô gái rụt rè, nhưng kỳ thực rất quan tâm, lo lắng...

Thi Thi vốn tri thư đạt lễ nên cũng biết dù xấu hổ thế nào cũng phải vượt qua mới đúng cấp bậc lễ nghĩa, cho nên...” Doãn thiếu cát nhân thiên tương, có thể gặp lại...” tiếng nói ôn nhu chợt nhỏ lại, có chút ngập ngừng như là có áp lực gì đó, sau lại chu môi nói nhỏ ” thật là tốt quá”

Nghe vậy, Doãn Thủy Hử trong lòng phức tạp.

Lời nói không nhiều, cũng không có biểu lộ cảm xúc, thậm chí có thể nói là bình thản như nước, nhưng những lời này lại không phải người khác nói mà xuất phát từ Tả Thi Thi. Từ khi hắn quen biết nàng, Tả Thi Thi luôn lấy lễ mà tiếp hắn, lời nói rất chừng mực, chưa bao giờ vượt quá thân phận bằng hữu, quân tử chi giao. Nay một câu "thật là tốt quá" nghe như không có gì nhưng ngẫm lại thì còn có điểm khác lạ. Với hiểu biết của hắn về Tả Thi Thi, những lời này tuyệt sẽ không bao giờ nói, nhưng nàng hiện tại nói những lời này với hắn, như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ đúng như lời Thượng San nói, qua sinh tử kiếp nạn thực sẽ có chuyển cơ?

"Thi Thi cô nương có lòng", Doãn Thủy Hử trong lòng đắn đo, miệng cũng thốt lên những lời khách sáo. Hắn cho tới giờ cũng không phải là lang quân mặt lạnh, càng không thể để cho giai nhân nói một mình, đó cũng không phải là đạo đãi khách của hắn.

Chỉ thấy hắn nói: "Lúc này gặp gỡ đại kiếp nạn, thật là cứu tử nhất sinh, ngay cả ta chính mình cũng chưa nghĩ đến có thể sống mà nhìn thấy mọi người."

Nhìn thấy hai nhân vật chính nhờ có kẻ chỉ đường, cuối cùng cũng bắt đầu hòa hoãn, tự nhiên mà không khí cũng không tệ lắm, thậm chí còn từ một câu của Tả Thi Thi mà câu chuyện bắt đầu xôm tụ, nội tâm Thượng San vui mừng...

Đúng vậy! Chính là nên làm cho hai nhân vật chính hảo hảo đối mặt với nhau!

Cảm thấy trò hay bắt đầu diễn, có thể hảo hảo xem xét thời điểm mà rút lui Thượng San nghĩ đang là tám chuyện rôm rả chắc sẽ không có người phát hiện nàng rời đi, bởi vậy nàng vụng trộm đi về phía cánh cửa...

"Tiểu San?"

Động tác dừng lại ngay khi Doãn Thủy Hử gọi tên của nàng

"Không lẽ phép, tên của ta là người kêu sao?" Thượng San phản ứng nhanh chóng sửa đúng hắn.

Doãn Thủy Hử không để ý tới, chính là nhìn nàng, chờ nàng cấp một giải thích hợp lý.

Tỷ muội Tả gia cũng nhìn nàng, ánh mắt không nén nổi sự tò mò, dù sao trước đây các nàng cũng không nghe nói Doãn Thủy Hử có người bà con này, tuy rằng vừa rồi thấy có vẻ thân thiết, lại cùng ở chung một chỗ, nhưng mặt nam trang là sự thật, giờ tay nhấc chân cũng lộ ra bộ dáng của một nam nhân là sự thật.

Thượng San không dự đoán được trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nàng, bất quá nàng phản ứng cũng cực kỳ nhanh chóng

"Đi nhà xí thôi", tức giận quăng cho Doãn Thủy Hử ánh mắt xem thường, Thượng San oán giận nói "cháu trai, người không thể để cho ta im lặng đi mà phải bắt ta lên tiếng ồn ào vậy sao?"

Nghe những lời trách móc này của nàng, Tả Viên Viên không nhịn được mà cười thành tiếng, ngay cả Tả Thi Thi trong mắt đẹp cũng lóe lên ý cười, mà đối nghịch lại là vẻ mặt túng quẫn của Doãn Thủy Hử.

Thượng San lại hừ một tiếng rồi mới rời đi, nhìn nàng bỏ đi như là bị lửa thiêu mông.

Thượng nhà xí?

Hừ hừ, hừ hừ hừ.

Vô Vi thôn là một thôn nhỏ trên núi, nơi tập trung những người tu đạo.

Thần Toán Tử chính là đang ẩn cư ở Vô Vi thôn, Thượng San tự nhiên cũng là đến từ nơi này, như vậy mỗi một người đều là người đọc sách, người người đều chú ý tu hành, trẻ con tồn tại rất là ít, đuổi theo Thượng San là Đông Bảo, một trong số ít đứa nhỏ ở Vô Vi thôn.

Vì sao người lại ở chỗ này?

Thượng San không hỏi một tiếng, đem thẳng nhóc đến một góc hoa viên không có người lui tới, câu đầu tiên lại chính là "Đông Bảo, người trở về đi"

Đứa trẻ mười tuổi cũng không lên tiếng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú tràn đầy quật cường. Thấy thế, Thượng San vốn xưa nay tùy tâm sở dục lại thấy bó tay, nhúc nhích.

“Tuy rằng ta trước đây đã có nói qua với người, nhưng ta nghĩ người là hiểu lầm gì đó, mới thực không hiểu lời ta nói” Thượng San chỉ có thể suy luận như thế.

Nếu là do lúc trước tuổi còn nhỏ, không hiểu lời nàng nói, cũng không sao, nói lại lần nữa là được rồi

“Nha, Đông Bảo người biết người ngày đó nhảy vào nước cứu người là ai sao?” Nàng thay đổi phương thức, hi vọng giúp hắn nhanh hiểu ra sự thật.

“Là Đình Lan ca ca.” Đông Bảo nhỏ giọng trả lời.

Nghe tên người này, trong lòng hai người lại cảm thấy đau, nhưng người sống thì phải đối mặt với sự thật mới được. Thượng San vẫn cố tỏ ra bình thường, nói tiếp “ Là Đình Lan, cho nên người người nên báo ân là hắn, đúng không?”

Đông Bảo chần chờ, cuối cùng lắc đầu. Đứa nhỏ mười tuổi cũng không phải như nàng tưởng tượng là dễ hù dọa nha!

“Đình Lan ca ca đã chết.” Nói nhỏ, thanh âm tràn đầy áy náy, bởi vì hắn so với ai khác đều rõ ràng Đình Lan chết là vì cứu hắn.

“Cha nói. Một mạng thường một mạng.” Đông Bảo thanh âm non nớt nhưng lời nói thì đã sớm trưởng thành “ nếu ca ca là vì cứu ta mà chết, ta đây nên thường mạng cho hắn”

“Đừng có nói ngốc như vậy”, bởi vì rất hiểu biết người kia nên Thượng San có thể vì người nọ mà đảm bảo “ Đình Lan là cam tâm tình nguyện xuống nước cứu người, hắn là một người nhân từ, khoan dung độ lượng, tuyệt đối không muốn người lấy mệnh hoàn lại, nếu hắn dưới tuổi vàng biết được...”

“Là trên trời”, Đông Bảo vội sửa lại “ Thượng Nhân sư phụ nói Đình Lan ca ca là người tốt, nhất định là ở trên trời hưởng phúc, âm ty địa phủ hay là suối vàng, hắn đều không ở”

Lời nói trên con ngây thơ, trong sáng làm cho người ta cảm thấy thoải mái, chỉ là lòng của Thượng San hơi hơi chua xót.

Một người tốt như vậy, tự nguyện thế thân cho Đông Bảo, trở thành cô hồn, không ở thiên giới cũng chẳng phải địa phủ mà vĩnh viễn là trong bích đàm. Bởi vì người tốt quá mức...Chỉ sợ là...

“Là ta nói lỡ.” Cố gắng tươi cười, Thượng San giải đáp tiếp “ Đình Lan nhân từ thiện lương như vậy, khẳng định là ở trên trời hưởng phúc, cho nên...”

“Cho nên ta sẽ chiếu cố người, San tỷ.” Đông Bảo lanh lợi tiếp lời, thần sắc lóe lên sự kiên định trong chớp mắt rồi biến mất “ Cha nói đây là một mạng đền một mạng, vì ta mà người chưa lập gia đình đã thành quả phụ, cho nên ta phải thay thế Đình Lan ca ca chiếu cố người, đây là chuyện mà nam tử hán nên làm”.

Cũng chính vì kết luận này mà lúc trước đã làm cho nàng không chịu nổi, phải rời nhà đi để cho hắn có thời gian bình tĩnh và suy nghĩ, sao giờ kết quả vẫn giống nhau?

“Đông Bảo, ta không cần người chiếu cố.” Thượng San đau đầu , nàng lấy tay di di trán cho tâm trí bình tĩnh lại, sao lại phải cần một đứa nhỏ mười tuổi chiếu cố chứ?

“San tỷ, người hiện tại không cần, nhưng là chậm rãi , ta sẽ lớn lên, người sẽ già đi, cha nói người khi đó đã quá tuổi lấy chồng, cho nên sau khi ta lớn lên, ta sẽ chiếu cố cho người” Đông Bảo vẫn kiên trì nói.

Lời này là cho Thượng San không biết nên khóc hay nên cười.

“Muốn chiếu cố, cũng là trước chiếu cố cho nghĩa phụ của người, khi nào thì tới phiên ta, đừng nghe nghĩa phụ người nói vậy”, Thượng San cải tạo suy nghĩ của hắn “ Đình Lan với ta không có duyên nên không thể thành thân với nhau, người không nên vì hắn mà theo chiếu cố ta, người hắn là mau trở về thô mà hiểu thuận với cha mẹ người mới đúng”

Đông Bảo vẫn là lắc đầu, bướng bỉnh nói;“Nếu không phải vì cứu ta, các người đã sớm thành thân, cho nên chính vì ta mà các người không thành thân được, ta là nam tử hán, phải chịu trách nhiệm”

Đầu Thượng San lại đau, lại nghe có tiếng vỗ tay...

Theo thanh âm nhìn lại, Doãn Thủy Hử vốn nên ở tiền sảnh cùng người trong lòng tâm sự thì giờ đang được Mạch Đại diu đến an vị nơi đầu hành lang gấp khúc, nghe tiểu hài tử tuyên ngôn mà vỗ tay.

“Nói rất hay, nam nhân là phải biết chịu trách nhiệm”, hần còn phụ họa theo.

Đông Bảo nghe có người ủng hộ như vậy, gương mặt nhỏ nhắn sáng bừng như tỏa hào quang.

“Người ở trong này làm cái gì?” lại thêm một người gây rối, Thượng San cảm thấy mặt thanh kỳ điệu.

Doãn Thủy Hử không để ý tới nàng, ra hiệu bảo Mạch Đại đưa hần tới gần bọn họ, hướng Đông Bảo hỏi “tiểu quý, người quyết tâm sẽ chịu trách nhiệm sao?”

“Ta không gọi tiểu quý, ta là Đông Bảo, ta biết người là ai, người là thiếu đương gia, mới vừa rồi người làm ở Doãn gia muốn đưa ta đi bái kiến người, người có ý gì, ta muốn nghe người nói”, gấp gờ chủ nhà, Đông Bảo mồm miệng lạnh lợi.

Đương nhiên, cũng không quên quay trở lại vấn đề quan trọng với thái độ thập phần kiên quyết “ta đã đáp ứng với Thượng Nhân sư phụ, ta nhất định sẽ cố gắng chiếu cố San tỷ”

Thượng San nghe được nhưng không hiểu vì sao việc này lại có liên quan đến cha nàng?

“Chuyện của người, ta đã biết, mới vừa rồi đã cho người thông báo với sư phó trong thư viện, sắp xếp vị trí cho người, người đi theo Kim Lương, hần sẽ dẫn người đi báo danh, đến lúc đó hãy theo mấy đứa nhỏ khác học cho giỏi, biết không?” Doãn Thủy Hử dặn dò.

“Như vậy ta như thế nào hầu hạ San tỷ?” Đông Bảo sững sốt. Trong nhận thức của hần, nếu hần muốn báo ân, muốn chiếu cố cho Thượng San thì phải đem nàng hầu hạ giống như hoàng thái hậu.

“Người muốn báo ân, sẽ có rất nhiều cách, trước cần phải làm mình trở thành người có năng lực, nếu không như lời người nói, khi người lớn lên, nàng sẽ già đi, đến lúc đó sống bằng gì? Ăn cái gì? Chi tiêu hàng ngày lấy từ đâu? Chẳng lẽ những thứ ăn được, xài được sẽ từ trên trời rơi xuống hay là người nghĩ sẽ dùng hai bàn tay trắng để hầu hạ nàng?” Doãn Thủy Hử cũng không vì đối phương là đứa nhỏ mười tuổi mà không nói ra thực tế cần phải đối mặt.

Đông Bảo bị hỏi dồn dập, gương mặt nhỏ nhắn lại, nhìn ra được hần thật sự chưa nghĩ tới những vấn đề này.

“Nếu cần người hầu hạ, Doãn phủ ta chẳng lẽ thiếu người? Người nghĩ vì sao Thượng Nhân sư phụ lại phái người tới?” Doãn Thủy Hử lại hỏi, cũng không đợi hần trả lời, lại đổi sang cổ vũ “người là nam tử hán, ánh mắt phải nhìn xa, Thượng Nhân sư phụ tín nhiệm người là một đứa trẻ thông minh, tương lai sẽ có thành tựu không nhỏ, muốn ta hảo hải bồi dưỡng cho người, hần đã tin người như vậy, người cũng nên thể hiện cho hần xem, đúng không?”

“Ân!” Đông Bảo dùng sức gật đầu, nhưng nói hần hiểu hết cũng không phải, chỉ là hần sùng bái Thượng Nhân sư phụ, mà sư phụ lại tin tưởng hần như vậy nên nhịn không được đắc ý mà gật đầu.

“Cho nên người trước phải lo học cho giỏi, về sau muốn thế nào, chúng ta lại tính tiếp”, Doãn Thủy Hử lại nói.

“Nhưng San tỷ nàng.....”

“Ta sẽ chiếu cố, sẽ không có gì xảy ra đâu”, Doãn Thủy Hử cam đoan.

Mặc dù có hần cam đoan, Đông Bảo cũng là chần chờ.....

“Nàng có lúc giống như muốn phát điên”, Đông Bảo nghĩ nghĩ một hồi, nhịn không được nói ra.

“Nhìn ra được.” Doãn Thủy Hử chính sắc khẳng định.

“Lại thực tùy hứng.” Đông Bảo lại bỏ một câu.

“Ân.”

“Lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cứ mặc nam trang chạy tới chạy lui, một chút bộ dạng của nữ nhân cũng không có”

“Đúng vậy.”

“Uy! Uy!” Thượng San nhìn không được muốn lên tiếng nhắc nhở một chút, nàng đang có mặt tại hiện trường, đừng có xem nàng như không tồn tại mà cao hứng thảo luận như vậy.

Đáng tiếc, không có người để ý nàng.

“Nhưng nàng cũng là một người rất tốt”, Đông Bảo cuối cùng kết luận nhận xét của mình, ” cùng Đình Lan ca ca giống nhau, bọn họ đều là người tốt”.

Dỗan Thủy Hử hoàn toàn không biết Đình Lan ca ca trong miệng hần nhắc tới, về phần người được khen là tốt, tốt lắm kia, Dỗan Thủy Hử trước mắt không thể phán đoán thế nào, chỉ đành trả lời ” ta hiểu được, ta sẽ chiều cổ nàng thật tốt”.

Cuối cùng, này một lớn một nhỏ nhìn nhau, trao đổi ánh mắt hứa hẹn giữa các nam tử với nhau, sau đó Đông Bảo chưa bao giờ an phận ngồi đọc sách đã ngoan ngoãn theo Kim Lương rời đi.

Chuyện gì đã xảy ra a?

Thượng San cảm thấy mặc danh kỳ diệu đến cực điểm, Dỗan Thủy Hử cũng biết nàng không hiểu ra sao lấy ra một phong thơ đưa cho nàng.

Đó là thư của cha nàng, ngoài trừ cảm tạ Dỗan gia cho nàng ở lại cùng chiếu cổ nàng, đồng thời cũng nói tới Đông Bảo rất khức mắc tới chuyện báo ân, lại nói hần ở Vô Vi thôn không có bạn cùng lứa lại không có trường để theo học, cho nên nhờ Dỗan gia giúp hần...”

Xem xong, Thượng San vẻ mặt ngưng trọng.

“Cha ta mới cho người đem thư đến đưa cho ta”, Dỗan Thủy Hử nghĩ nàng đang lo lắng cho tương lai của Đông Bảo nên khuyên nhủ ” việc này lão nhân gia hần đã hứa, Dỗan gia sẽ đem hết khả năng bồi dưỡng cho Đông Bảo. Bốn gia tộc chúng ta ở ngoại ô có một tòa biệt viện, những đứa trẻ trong họ sẽ được đưa đến đó để học, còn phân theo độ tuổi để có tiên sinh thích hợp giảng dạy, không chỉ dạy văn mà còn có võ sư dạy bọn hần luyện công, chuyện bồi dưỡng cho đứa nhỏ này người không cần lo”

Mặc dù Dỗan Thủy Hử nói như vậy , Thượng San vẫn vẻ mặt ngưng trọng, thoát nhìn hoàn toàn không có buông lỏng chuyện này.

Nàng cảm thấy có chuyện rất trọng yếu, phi thường phi thường trọng yếu!

5. Chương 5

Hoắc Tây Du phát giác từ sau khi thành thân, tu dưỡng của hần ngày càng tốt, đây là chuyện không thể bàn cãi, bằng không từ nửa canh giờ trước hần đã kêu Dỗan Thủy Hử cảm miệng, chứ làm gì có chuyện để cho hần oán giận từ nãy đến giờ.

Nhưng Thượng San cũng quá là tùy hứng, luôn mặc nam trang chạy đông chạy tây, một chút quy củ cũng không có, tính tình lại cứng đầu, nói thế nào cũng không nghe, mỗi ngày luôn có những chuyện mới mẻ phát sinh từ nàng...

Nếu thường lui tới, Dỗan Tây Du khẳng định là sẽ cãi lại, dù sao hần đến đây là để khám bệnh, xem Dỗan Thủy Hử phục hồi thể nào chứ không phải đảm đương nghe hần oán giận. Thế nhưng lại làm cho hần có thể bao dung một chuỗi, lại một chuỗi oán giận dài dòng, được nhắc đi nhắc lại...Nhưng những chuyện này liên quan gì tới hần chứ?

Đương nhiên cũng vì không liên quan, cho nên mặc kệ Dỗan Thủy Hử hết niệm rồi lại niệm, hần cũng lười đáp lại. Nhưng thật ra Hoắc Tây Du cũng cảm thấy thắc mắc, có cái gì đâu mà niệm?

Thượng San sự tình nhiều lại như thế nào?

Thường xuyên đến trà lâu nghe hí khúc, đi khắp nơi tìm thức ăn ngon thì thế nào?

Nói như thế nào thì cũng nhiều năm rồi không trở lại Đồng Thành, cho dù Dỗan phủ bỏ ra số tiền lớn mời đầu bếp tay nghề giỏi để nấu thì sao? Mới vừa trở về, đi dạo chung quanh một chút cũng là chuyện thường tình. Huống chi nghe nói Thượng San quanh năm đều ở Vô Vi thôn, nơi đó toàn những người thanh tâm quả dục, một lòng tu đạo...Đừng nói là hoạt động giải trí gì, ngay cả bữa ăn hàng ngày cũng chỉ toàn rau dại, chẳng khi nào có vị thịt a!

Cuộc sống như vậy người bình thường chịu được sao?

Nay thật vất vả mới được xuống núi, đối với thế giới hoàn toàn mới mẻ, chỗ nào náo nhiệt liền tìm tới, còn không thì đi nghe hí khúc...có là cái gì đâu?

Tựa như thê tử của hần bị quản lâu như vậy, trước khi thành thân với hần giống như là bị ghen đến hỏng rồi, cho nên sau khi được tự do liền tham mới mẻ, tham náo nhiệt, ngày thường chỉ cần được đi chơi thì sẽ không biết chữ một viết thế nào...Nghĩ đến, có lẽ nên lãnh giáo Thượng san một chút, xem sắp tới trong Đồng Thành có chuyện gì vui để hần có thể dẫn thê tử đi xem. Nếu không thì cũng có thể hỏi han về các món ăn vật, có lẽ có nhiều thứ hấp dẫn mà hần chưa biết đến, có thể mang thê tử đi nếm thử. Nghĩ đến lúc đó nàng nhất định sẽ rất vui vẻ, chỉ nghĩ đến bộ dáng tươi cười của nàng, thật sự là...

“Tây Du, ngươi là không phải thực không cho là đúng?”

Câu hỏi đột ngột ngắt ngang suy nghĩ của Hoắc Tây Du.

Không tiếp lời, Hoắc Tây Du lại lần nữa thay được.

” Ngươi đừng tưởng làm như vậy là có thể không trả lời ta”, Dỗan Thủy Hử tức giận, hỏi thẳng vấn đề ” mới vừa rồi vì sao ngươi lại thất thần như thế?”

Hoắc Tây Du dừng động tác thay được, cũng không xem như đáp lại rồi đột nhiên như nhớ tới chuyện gì, vẻ mặt nghiên túc hỏi ” Ta nghe nói, dạo này ngươi cùng Tả cô nương rất thân thiết, nàng thường đến đây thăm viếng?”

Doãn Thủy Hử sững sốt, giải thích nói “tỷ muội các nàng tổ chức một cuộc thi hội, khi có vấn đề khó khăn thì đến hỏi ý kiến của ta”

“Vậy ngươi có cảm giác gì?” Hoắc Tây Du có vẻ quan tâm đến chuyện này.

“Cái gì cảm giác?”

“Trước kia, thường chỉ có người muốn tìm gặp Tả cô nương, còn thường không được vào cửa, người khi đó ba ngày thì tìm gặp ta hai lần, cũng vì chuyện này mà phiền lòng. Khi đó ngươi có bao nhiêu là đáng ghét, nếu không nghĩ tình huynh đệ, ta đã sớm báo là không có ở nhà...”

“Ngươi sao lại nói tới chuyện này” Doãn Thủy Hử tức giận.

Hoắc Tây Du làm bộ không có nghe đến, rồi nói tiếp:“Hiện tại thì ngược lại, người ta tìm đến ngươi, ngươi không nghĩ là ông trời bồi thường ngươi, cho ngươi cơ hội tốt sao?”

Nói đến việc này, tâm tình Dỗan Thủy Hử lại rất phức tạp, cũng không muốn nhắc đến.

“Thủy Hử, ngươi làm sao vậy?” Hoắc Tây Du mắt cũng không phải mù, tự nhiên nhìn ra được hần không thoải mái.

Hoắc Tây Du cũng không phải người lạ, mà là hảo huynh đệ, Dỗan Thủy Hử tuy không muốn nói nhưng cũng biết không thể giấu được lâu nên phải mở miệng ” ta cũng không biết nên nói thế nào, rõ ràng là ta, cũng đúng là nàng, hiện tại gặp nhau cũng thấy nàng khí chất xuất chúng, phong thái mê người, là một cô nương phi thường đặc biệt, nhưng so sánh với trước kia thì...”

Ngừng lại một chút, cũng chần chờ một lát, cuối cùng là hoang mang nói nhỏ “chính là thiếu một loại cảm giác, một loại...một loại...”

“Thất tâm điên?” Hoắc Tây Du tốt bụng hỗ trợ.

Doãn Thủy Hử trừng hấn liếc mắt một cái.

Hoắc Tây Du thấy hấn không hài lòng, đành phải bổ sung thêm vài từ để hỗ trợ ” thất hồn điên đảo, hay là thất hồn lạc phách, bị ma quỷ ám ảnh...”

“Uy! Uy!” Doãn Thủy Hử tức giận cắt ngang lời hấn ” đủ chưa, người không có từ nào dễ nghe hơn sao?”

“Dễ nghe?” hai chữ này làm cho Hoắc Tây Du lộ ra biểu tình khiếm tốn muốn nghe chỉ giáo.

“Rung động.” Doãn Thủy Hử tìm được từ vừa lòng nói ” đó là một loại rung động từ tâm hồn, một loại cảm giác khó diễn tả bằng lời”

“Nói dễ nghe như vậy có ích gì? Ý tứ không phải cũng giống nhau, chính là bị ma quỷ ám ảnh a!”

Cùng Hoắc Tây Du nói chuyện thì không thể nói lời văn vẻ, cho nên Doãn Thủy Hử đổi phương thức, hỏi ” tóm lại, vấn đề hiện tại của ta là có phải người ta sau khi trải qua biến cố lớn có thể sẽ thay đổi tâm tính?”

“Này xác thực rất khả năng.” Hoắc Tây Du còn tìm chứng cứ để khẳng định ” nhất là những người tìm được đường sống trong cái chết, trải qua đại nạn, không cần biết là chuyện gì nhưng tâm tính, tình cảm ít nhiều sẽ có thay đổi”

Doãn Thủy Hử không tiếp lời, lại như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Hoắc Tây Du cũng không để ý đến hấn, đem phương thuốc cùng cách dùng giao cho Mạch Đại, đại khái như là dùng lửa thế nào, sắc mấy chén nước thành một phần, một ngày uống mấy lần...

“Ta đã khá lên rất nhiều, còn phải uống thuốc sao?”, Doãn Thủy Hử nhịn không được lên tiếng, phản đối Hoắc Tây Du một ngày khám bệnh ba lượt.

“Là ta quyết định hay là ngươi?”, Hoắc Tây Du cũng không cho hấn chút mặt mũi nào ” Ngươi cho là hiện tại có thể miễn cưỡng đi lại thì đã là tốt lắm? Đừng có ngây thơ như vậy, nói cho ngươi biết, không chỉ có cái chân mà nội thương cũng cần phải nhẫn nại điều trị cho tốt”

Lời này coi như cho Doãn Thủy Hử linh cảm, làm cho hấn nếu có chút dăm chiêu.....” vết thương trên người có thể trị, còn vết thương trong lòng thì bao lâu mới hết?”

“Tây du.” Nhịn không được mở miệng, Doãn Thủy Hử có chút hoang mang hỏi:“Trên người thương có thể trị, kia trong lòng thương muốn bao lâu mới có thể khỏi hấn?”

Hoắc Tây Du nhướng mày, vấn đề này như là ngoài dự liệu của hấn.

“Ta nghĩ qua.” Doãn Thủy Hử vẻ mặt còn thật sự nói:“Tiểu San hiện tại bộ dáng điên điên khùng khùng là từ sau khi hôn phu thanh mai trúc mã của nàng qua đời mới bắt đầu”

Hoắc Tây Du sững sốt, kinh ngạc...Sao nói một vòng lại nói đến Thượng San chứ? Hấn còn đang định hỏi chuyện Doãn Thủy Hử, như thế nào lại nghĩ đến chuyện của Thượng San. Mà vừa nhắc đến đã thấy người xuất hiện.

Thượng San trong tay mang theo hai luồng dây thừng trói một đoàn nô cầu (biết được là gì, chết liền á), mặt mày bơ phờ nhưng lại tràn đầy ý cười đi vào thư phòng.

“Tây Du ngươi tới vừa lúc, ta hôm nay nhặt được vật quý nha”, giờ chiến lợi phẩm trong tay lên, Thượng San hào hứng nói tiếp ” mau ném thử xem tư vị của nó, rất tuyệt diệu nha, một chút nữa nhớ đừng quên mang về cho thê tử ngươi ném thử”

“Nga?” Hoắc Tây Du hiện ra hứng thú.

Thượng San còn lấy ra một đoàn nô phong còn nóng bỏng tay đặt trên bàn, nháy mắt, hương thơm tràn nức mũi.

“Ngươi ngửi thấy mùi thơm không, cũng chỉ có loại hóa kê chính tông này mới có được hương vị như vậy nha...”. Thượng San còn hít một hơi dài, biểu tình thật đặc ý.

“là lấy ở đâu mà kêu chín tông?” Doãn Thủy Hử mặc kệ là thơm hay không thơm, trước tiên phải hỏi cho ra nguồn gốc.

Nói đến điểm đặc ý này, Thượng San nhin không được cười ha ha, khoe ra ” Thành nam có một lão ăn mày giúp ta nướng gà a!”

“Lão ăn mày ở Thành nam?”, Doãn Thủy Hử không dám tin những gì mình nghe được ” người giao du với đám ăn mày kia?”

“Chắc nhì, người như vậy là có ý gì?”, tươi cười biến mất, Thượng san nheo mắt lại.

Doãn Thủy Hử thực đứng đần đáp lại ” xin hỏi một chút, có người bình thường nào sẽ đi giao du với đám ăn mày không?”

“Miệng người tràn đầy kỳ thị, không tốt lắm nha”, Thượng San không cho là đúng.

“Ta? Kỳ thị?” Này lên án, hại Doãn Thủy Hử suýt nữa bị sắc nước miếng.

“Người phải biết rằng, mỗi người đều là bất đồng . Ý tưởng bất đồng, quan niệm cũng không đồng, có lẽ người cảm thấy cuộc sống của người rất khá, nhưng bọn họ cũng cảm thấy tự tại với cuộc sống của mình”, Thượng San bày ra tư thế của một trưởng bối để thuyết giáo hấn ” nhân các hữu chí, người không nên bởi vậy mà khinh thường họ”

“Người làm ơ đi, muốn giảng đạo lý trước phải động não suy nghĩ một chút, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người phải có não trong đầu đã”, Doãn Thủy Hử không có ý giễu cợt, nhưng đối với nàng, hấn rất khó kiềm chế.

Càng nghĩ càng giận, Doãn Thủy Hử thuyết giáo lại nàng ” một cô nương gia đi giao du với đám ăn mày, người có bận tâm đến an nguy của mình hay không? Có nghĩ đến thân phận của mình hay không?”

Doãn Thủy Hử không nghĩ soi mói, nhưng nhìn đến nàng bụi dính đầy mặt liền cảm thấy chướng mắt.

“Người nhìn người xem”, phát hiện tóc tai của nàng hơi rối loạn, Doãn Thủy Hử nhắc đi nhắc lại ” làm sao mà một người lại biến thành cái dạng này...”

“Chắc nhì, ăn gà của người đi”, Thượng san đem con gà dí vào miệng hấn, ngăn không cho hấn tiếp tục lải nhải.

Không nói mà trực tiếp dùng hành động. Bởi vì không nghĩ một chuyện tốt vậy cũng làm cho hấn lải nhải không ngừng, lại vừa vặn thấy Hoắc Tây Du đang nhắm nháp món gà nướng nóng hôi hổi, nàng liền thuận tay lấy một con nhét vào miệng hấn, đợi hấn sau khi thưởng thức qua hương vị tuyệt hảo này, sẽ biết hết thấy những gì nàng làm đều đáng giá.

Lại không nghĩ rằng trường hợp sẽ ở nháy mắt trở nên quỷ dị.

Doãn Thủy Hử trừng mắt nhìn Thượng San, miệng bị con gà che kín nên không nói được gì.

Hoắc Tây Du ở một bên tựa như không có việc gì liên quan đến mình, vẫn tiếp tục hưởng thụ con gà của hấn.

“Ăn ngon lắm phải không?”, Thượng San thật vừa lòng nhìn bộ dáng không nói nên lời của Doãn Thủy Hử, tâm tình chợt tốt hơn, vẻ mặt lại tùm tùm cười.

Doãn Thủy Hử xanh mặt, không thềm đáp lại.

Cho dù nổi danh là mỹ nam tử, mặt mày xanh lét, trong miệng lại mắc nghẹn con gà thì bộ dáng hiện tại cũng chẳng có gì đáng xem, Thượng San lúc này mới chợt thức tỉnh

“A! Là ta thất sách, xương gà sẽ làm người nghẹn”, rút ra cánh gà, lại vội vàng gỡ lấy thịt, sau lại tự nhiên đem dứt vào miệng Doãn Thủy Hử, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt giết người của hấn.

Nếu ánh mắt có thể phun hỏa, Thượng San đại khái đã bị nướng chín.

Doãn Thủy Hử không thể tin được, lại có người thần kinh không được bình thường đến vậy.

“A, chắc nhì, người mau ăn đi, có vậy mới cảm thấy được tư vị của món ăn a!”, trừng mắt nhìn ánh mắt muốn giết người của hấn, Thượng San vẽ mặt phần nộ, thúc giục ” người mau ăn thử đi, ta chính là vận khí tốt, đang muốn làm ăn mày thì lại gặp lão ăn mày, là hấn giúp ta làm”

Doãn Thủy Hử mới mặc kệ kê kê là ai làm , hoặc là khẩu vị rối cuộc chính hay bất chính tông.

Bây giờ hần chỉ có một nghi vấn ” người trở lại đường ngay được không?”

Mặc kệ hần nghiêng răng nghiêng lợi, Thượng San mở to mắt nhìn, nhìn nhìn, hết nhìn trời lại nhìn ra ngoài cửa sổ...Không chỉ mới vừa rồi, nàng nhớ rõ lúc hỗ trợ lấy đất, nhóm lửa...cho đến lúc kết thúc công việc, nàng hai tay cầm một xâu thành phẩm trở về...Tất cả giống như không có liên quan gì tới chuyện trở lại đường ngay.

“Ai nha, nam tử hán đại trượng phu, loại việc nhỏ này cũng muốn để ý sao?”, vừa cười, Thượng San vừa đánh một chưởng vào ngực Doãn Thủy Hử, trên áo màu trắng liền lưu lại một vết dầu.

Tiếng cười biến mất khi Thượng San nhìn thấy vết dầu kia.

Doãn Thủy Hử cúi đầu, hần cũng thấy .

Thoáng chốc, trong không khí xuất hiện sự yên tĩnh mất tự nhiên...

“Aha ha, không có gì, đem giặt sạch thì tốt rồi, giặt sạch là được rồi”, Thượng San vừa cười, đưa tay lên tính hóa giải dấu vết cũng là hóa giải xấu hổ của mình. Thế nhưng, càng vuốt, vết bẩn càng mở rộng.

Thượng San đến giờ mới nhớ ra vừa rồi nàng bẻ cánh gà, vì thế mà cánh tay đã bị dính dầu, không nên đánh lên áo hần, mà hiện tại nàng càng cố sửa chữa sai lầm thì càng gây hậu quả nghiêm trọng hơn.

Quyết định thật nhanh!

“Ai nha, ta đã quên biểu ca, biểu tâu hẹn ta đánh mặt chược”, Thượng San làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, lập tức thu tay cũng không quên nhe răng cười.

Đem cha mẹ hần ra làm bia đỡ đạn, nàng còn cười hì hì nói ” Trí nhớ của ta thật là...ta phải nhanh đến gấp mới được, thuận tiện đem gà đến cho họ nếm thử, các người cứ tiếp tục tán gẫu, tiếp tục a!”

Nơi đây không nên ở lâu, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Thở dài, phun thịt gà trong miệng ra phía sau, Doãn Thủy Hử nhìn cái áo trắng của mình đã bị vấy bẩn, chỉ có thể thở dài...

“Người cũng thấy , Tiểu San nàng biến thành cái dạng này.

‘Có thay đổi sao?’, Hoắc Tây Du vừa ăn thịt, vừa cố gắng suy nghĩ, hồi lâu chỉ có thể nói ” nàng trước đây không phải cũng là bộ dạng như vậy sao?”

Lời này là hỏi Doãn Thủy Hử.

Thời gian trước, Thượng San luôn luôn gây chuyện rắc rối, khiến cho trong phủ gà chó không yên, rắc rối bây giờ so với lúc đó có vẻ còn nhiều hơn.

Hoắc Tây Du ấn tượng rất sâu sắc ” ta nhớ rõ có lần chúng ta muốn đi dạo trong rừng Tây Giao, không cho nàng đi cùng, nàng không nghe, cuối cùng đành phải cho đi theo, bảo nàng an phận một chút, nhưng lời hứa an phận trong miệng nàng là chọc vào tổ ong vò vẽ lớn nhất, hại chúng ta phải kéo nàng nhảy xuống sông mới miễn cưỡng tránh khỏi một kiếp không bị ong chích chết”

Việc này Doãn Thủy Hử làm sao có thể không nhớ rõ?

Lúc đó, bốn người bọn họ thật đúng là nếm không ít đau khổ.

Bởi vì bị ong chích mấy phát, nhiều chỗ bị sưng phồng lên, khi nàng trở về nhà lại bị phát sốt, người lớn truy cứu nguyên nhân, sự việc lập tức bị bại lộ. Bốn người bọn họ bị phạt quỳ ở từ đường, nói lỗi tại bọn hần dẫn nàng đi lại để nàng gặp chuyện nguy hiểm như vậy. Kể khởi xướng là nàng vì bị bệnh mà lại thành ra không có việc gì.

“Nàng từ nhỏ đã là một kẻ gây họa”, Hoắc Tây Du kết luận ” rõ ràng là tai nạn của mọi ngọn nguồn, hại thậm người bên cạnh mà bản thân thì lại không việc gì, luôn thể hiện một bộ dáng vô tội”

Doãn Thủy Hử không khỏi gật đầu phụ họa.

“Không thể tưởng tượng được người nghịch ngợm như vậy lại là một cô nương”, khi biết được chuyện này, Hoắc Tây Du cùng những người khác khó khăn lắm mới tiêu hóa được việc này, không thể không cảm thán ” lão thiên gia lần này đùa thật quá trớn, có thể nói là chuyện khó hiểu nhất, vớ vẩn đến cực điểm”

“Đây là chuyện ta muốn nói với ngươi”, Doãn Thủy Hử vẻ mặt thận trọng lặp lại ” Tiểu San là từ sau khi vị hôn phu thanh mai trúc mã qua đời mới trở về tâm tính như vậy”

Cái gì kêu là ” mới trở về tâm tính như vậy?”

Hoắc Tây Du ăn xong đòn ăn, trong lòng có chút hoang mang, từ khi hắn quen biết, Thượng San vẫn luôn là loại người như vậy, có gì mà phải tò mò?

“Thủy Hử.....” giọng Hoắc Tây Du có vẻ chần chờ ‘ ngươi có vẻ rất để ý chuyện của Thượng San?’

“Ngươi chẳng lẽ không thèm để ý?”, Doãn Thủy Hử có chút ngoài ý muốn nói ” nàng từng là bạn của chúng ta...”, ngẫm lại thấy cũng không đúng lắm, lại bổ sung một câu ” tuy rằng thường lơ đãng hăm hại chúng ta, là tiểu quỷ làm người ta giận nghiêng răng, nhưng nói thế nào cũng là người một nhà”

Đem nàng trở thành người một nhà, như vậy mới gây chú ý?

Hoắc Tây Du tổng cảm thấy không quá thích hợp, nhưng là không đúng chỗ nào, cụ thể không thể nói ra nguyên nhân

“Ta nhớ rõ, ta cùng các ngươi đã nói qua, nàng là kẻ hiếu động, bất hảo, là vì nàng nghĩ rằng mình không còn sống được bao nhiêu lâu cho nên không sợ trời cũng không sợ đất”

Doãn Thủy Hử nghĩ đến Hoắc Tây Du do dự là vì gần đây mới tiêu tan những oán giận do bị nàng hăm hại.

“Ngươi chính là trước kia đã nói qua với chúng ta”, Hoắc Tây Du khẳng định, nhịn không được nói “Chính vì ngươi đã nói qua nên chúng ta mới có thể dẫn nàng đi chơi khắp nơi, bằng không ai thèm để ý tới thói tiểu quỷ kia”

Nhớ tới chuyện đã qua, Doãn Thủy Hử trên mặt lộ ý cười, có vẻ hoài niệm...Cũng chính vì nhớ tới chuyện quá khứ, làm cho Doãn Thủy Hử nghĩ tới chuyện vừa rồi, cảm thấy vấn đề hiện tại của Thượng San thực nghiêm trọng.

“Nhưng nàng không phải lúc nào cũng như vậy, ta đã thấy qua, trước khi gặp chuyện không may, Tiểu San vẫn ở cùng với cha nàng tại Vô Vi thôn, hành vi cử chỉ rất bình thường, nhiều lắm thì cũng chỉ là phóng khoáng hơn so với nữ tử bình thường, không câu nệ tiểu tiết mà thôi”

Chính cái gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Huống chi phải biết rằng chuyện của Thượng San cũng không phải rất khó khăn, chỉ cần tìm hiểu vài câu, Đông Bảo liền khai toàn bộ.

Doãn Thủy Hử lại nói ra phát hiện của hắn ” nhưng từ khi hôn phu của nàng qua đời, liền hoàn toàn thay đổi, rõ ràng nhất chính là nàng bắt đầu phấn nam trang, cho dù bị người bên ngoài nhìn bằng ánh mắt khác thường, nàng cũng hoàn toàn không quan tâm.”

Đối với việc này, Doãn Thủy Hử hiểu được, vì sao nàng lại hoàn toàn không để ý, là vô cảm sao?

Lúc trước khi Tả gia tỷ muội lần đầu tới chơi, hắn chú ý thấy Tả gia tỷ muội khi nghe nàng tự xưng là biểu cô xa của hắn, vẻ mặt tỷ muội họ liền lộ thần sắc kinh ngạc.

Trình độ không đồng nhất, nhưng hắn quả thật là thấy .

Cũng khó trách, một cô nương gia lại mặc nam trang đi đông đi tây, quả thật trái với lễ giáo, khó trách người khác nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu.

Nhưng khi thực tế chứng kiến người khác nhìn nàng với ánh mắt khác thường, hắn so với Thượng San còn để ý nhiều hơn. Tâm tính muốn bao che khuyết điểm tự nhiên liền xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy khó chịu, mà đương sự cố tình không thèm để ý, càng làm cho hắn nổi giận.

“Ta đã nghĩ qua”, Doãn Thủy Hử chia sẻ phân tích của cá nhân ” nàng trước đây không sợ trời, không sợ đất là vì nghĩ mình sống không được bao lâu; mà hiện tại việc của vị hôn phu đã đả kích nàng quá nhiều, làm cho nàng mới trở lại như trước, không sợ trời, không sợ đất”

“Ngô.....” Nghe vậy, Hoắc Tây Du tay đang cầm xương gà, vẻ mặt ngưng trọng, làm như đang suy tư điều gì.

“Tây Du, người là đại phu inh, Tiểu San cũng không phải người xa lạ, người cũng biết lòng của nàng bị bệnh, người hãy mau tìm cách chữa trị cho nàng đi”, Doãn Thủy Hử cùng hân thương lượng.

Từ nhỏ ý niệm ” phải bảo vệ Tiểu San” của hân quá mạnh mẽ, cho dù vật đổi sau dời, Thượng San từ một tiểu thí hài trở thành một cô nương cũng không làm Doãn Thủy Hử bỏ đi ý niệm này.

Nàng xem giống như bất cần đời, cà lơ phất phơ, mỗi ngày trải qua dường như rất khoái hoạt nhưng Doãn Thủy Hử luôn có một cảm giác nói không nên lời, khó nén sự đồng tình, liền cảm thấy bảo hộ nàng là trách nhiệm của hân.

Không ngờ.....

“Người thật là ngốc a”, Tây Du nghe xong thỉnh cầu của hân, phản ứng đầu tiên là quăng xương gà trên tay vào người hân.

“Tâm bệnh phải chữa bằng tâm được, lời này người chưa từng nghe qua sao? Nếu đã biết là nàng bị tâm bệnh, tìm ta có tác dụng gì?”

Doãn Thủy Hử cũng lấy xương gà ném lại hân, cũng không vì lời nói của hân mà nản lòng, tiến thêm một bước nói ” ta biết người cũng không phải ngày một, ngày hai, còn không biết bản lĩnh của người?”

“Oa, thật đúng là được người xem trọng nha”, Hoắc Tây Du tức giận.

“Nói đứng đắn , người tìm biện pháp giúp nàng đi, lấy sở học của người làm sao không biết được tâm được nàng cần là cái gì?”, Doãn Thủy Hử vẫn đem hi vọng đặt lên người hân.

“Không phải ta không muốn giúp”, Hoắc Tây Du cũng không muốn cùng hân nói lời vô nghĩa ” mà tất cả những suy luận vừa rồi đều là do người đoán ra”

“Sự tình thực sự là như vậy...”

“Thực sự? là ai nói”,Hoắc Tây Du không khách khí đánh gãy lời hân ” người có hỏi qua nàng sao?”

“.....” Doãn Thủy Hử bị lời của hân làm cho im lặng.

“Nha, có lẽ Thượng San vẫn tính cách kia, vì bị lễ giáo bó buộc mà hiện tại nói không chừng chính là giải phóng bản tính mà thôi”, Hoắc Tây Du khách quan nói ” người không thể vì nàng cư xử không giống nữ tử bìn thường mà cho rằng nàng mắc tâm bệnh”

Nhú mảy, Doãn Thủy Hử cảm thấy không đúng, phản bác nói:“Nhưng rõ ràng sau khi hôn phu của nàng qua đời, nàng thay đổi rất nhiều...”

“Kia có lẽ là cơ hội.” Hoắc Tây Du biết được hân muốn nói gì, kiên định đánh gãy hân.“Có lẽ chính như người suy luận, nhân cơ hội mà thay đổi gì đó”

Gật đầu, Doãn Thủy Hử đồng ý đây đúng là nguyên nhân làm cho Thượng San thay đổi.

“Nhưng kỳ thật còn có một loại khả năng khác..... Người có hay không nghĩ tới,” Hoắc Tây Du hỏi hân, vẻ mặt chính sắc:“Vấn đề có lẽ ở người?”

Vấn đề ở hân?

Điều này sao có thể?

6. Chương 6

Ngâm thi đối câu, ngâm thi đối câu, ngâm thi lại đối câu.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Tả Thi Thi có chút hoảng hốt, không biết mình đang ở nơi nào.

Trong biệt viện mà Doãn Thủy Hử hào phóng ượn, có cầu nhỏ bắt ngang dòng nước chảy uốn lượn, trong không khí lượn lờ hương rượu làm say lòng người, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng các tài tử giai nhân nói

cười, ở chỗ này là hành tửu lệnh, góc kia là mọi người đang nói chuyện....Cảnh tượng như vậy chính là điều mà Tả Thi Thi yêu thích.

Nhưng hôm nay không giống với. Nàng không thể chuyên chú tinh thần, mặc dù che dấu rất khéo, không làm cho người ta phát hiện, nhưng nàng biết là lòng mình không yên. Lén lút, lơ đãng, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía người được gọi là Thượng San cô nương.

Một người rất kỳ lạ. Từ lần đầu tiên gặp mặt, Tả Thi Thi liền cảm thấy như vậy, đến nay vẫn là suy nghĩ đó.

Còn nhớ rõ ngày đó gặp mặt, nàng một thân nam trang, bộ dáng thanh dật tuấn tú, khí độ tiêu sái xưng tên, lại chẳng hề để ý mà xưng là biểu cô của Dỗn Thủy Hử, hoàn toàn không để ý một thân nam trang cùng tuổi tác hoàn toàn không phù hợp với bối phận. Nàng cứ nư vậy mà tự tại tùy ý, thái độ bình tĩnh như là đang nói thời tiết hôm nay tốt lắm, ăn có no không...Thậm chí hiện tại cũng là...

Cùng Dỗn Thủy Hử đến đây nhưng không có một chút e dè đám đông xa lạ, mặc dù không biết làm thơ nhưng nàng lại mỉm cười lắng nghe, khi người khác tấu một bản nhạc, mặc dù không biết đánh đàn nhưng nàng là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng.

Thậm chí, cho dù văn tài không thể vượt qua được trò hành tửu lệnh nhưng cũng chưa từng bắt gặp trên mặt Thượng San sự chần chừ hay khó xử, luôn thản nhiên cười và nhận thua.

Bởi vì hiền hòa, bởi vì tự tại, bởi vì có thể thản nhiên nhận thua lại hào khí cộng ly với mọi người...Tất cả, tất cả đã khiến Thượng San rất dễ dàng chiếm được cảm tình của các tài tử.

Hết thấy những chuyện này đều được Tả Thi Thi không dấu vết mà nhìn thấy.

Cho nên không rõ nha!

Nữ tử mặc nam trang vốn là hành vi trái lễ giáo, vì sao còn có thể ung dung như không có gì? Lại còn có thể vui vẻ trò chuyện với nam nhân như vậy?

Vấn đề này lại dẫn đến vấn đề khác.

Có thể dễ dàng chiếm được cảm tình là vì Thượng San dùng thân phận nam tử đối ngoại hay là bản tính của nàng hiền hòa?

Nàng..... Không cam lòng, không cam tâm nha!

Nàng đọc đủ mọi thi thư, cẩn tuân nguyên tắc cùng thân phận, mỗi ngày đều hành xử theo quy tắc của nữ giới, còn phải nghiêm khắc yêu cầu mình hàng ngày đều phải đọc sách, luyện chữ, đánh đàn...Cực khổ như vậy mới được mọi người ca tụng là Đồng Thành đệ nhất tài nữ.

Không thể ngâm thơ đối câu, không biết đánh đàn, đối với hành tửu lệnh chỉ có thể cười ha ha mà nhận thua rồi cộng ly...Thượng San dựa vào cái gì mà rất nhanh đã nhận được sự quen biết, đồng tình của mọi người, thậm chí đã có nhiều người bắt đầu cùng nàng xưng huynh gọi đệ.

Như vậy rõ ràng đối lập cùng bất đồng, làm người ta có thể nào không sinh ra hoang mang? Tả Thi Thi làm sao có thể không chú ý đến nhất cử nhất động của Thượng San?

Bởi vì khi Dỗn Thủy Hử mang Thượng san đến, chỉ giới thiệu là họ hàng xa của hắn, cũng không cho Thượng San nói nhiều về chính mình. Tả Thi Thi nhận không được muốn đoán xem nếu công khai thân phận nữ nhi của Thượng San thì mọi chuyện sẽ thế nào?

Nghĩ nghĩ, ánh mắt nhịn không được lại nhìn về hướng Thượng San rời đi, rồi sau đó...bước đi nhẹ nhàng...

“Doãn thiếu. Ta có thể nói chuyện với ngươi một lát không?”, Tả Thi Thi đi tới chỗ Dỗn Thủy Hử đang bình phẩm rượu với mấy vị tài tử nhỏ giọng hỏi.

Nghe giọng của nàng, nhóm thanh niên đang bàn luận sôi nổi lập tức lộ vẻ mặt ái muội, thức thời chấm dứt câu chuyện, thậm chí còn hướng Dỗn Thủy Hử nháy mắt mấy cái, ý bảo hắn nên nắm chắc cơ hội. Chàng hữu tình, thiếp có ý, nhóm văn nhân tài tử ăn no nhàn rồi đối mặt với loại tình cảm này tự nhiên là biết nên trợ giúp thế nào, còn có thể góp vui ra sao...

“Chuyện gì?” Doãn Thủy Hử lại giống như không nhìn thấy ánh mắt của mọi người, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Tả Thi Thi cũng không muốn quanh co, lòng vòng nhưng muốn nói thẳng lại phát hiện có chút khó khăn. Nhưng cũng may nàng thông minh cơ trí, ngập ngừng một lát cũng nói ” không nhìn thấy tiểu thúc thúc của người đầu cả”

Nghe vậy, Doãn Thủy Hử mặt lộ vẻ cảm kích. Không chỉ vì nàng mật báo mà còn vì nàng thật là tri kỷ của hắn, có thể hiểu hắn không muốn người khác biết được Thượng San là nữ nhi.

“Sam ca không thấy?”, một thư sinh cùng Thượng San xưng huynh gọi đệ mặt lộ vẻ lo lắng hỏi.

“Là ai không thấy?”, Tả Viên Viên cũng vừa kịp tới tham gia câu chuyện.

“Không có việc gì, có lẽ do uống hơi nhiều nên tìm một chỗ để hít thở không khí thôi”, Doãn Thủy Hử ung dung nói, hắn đưa mắt về phía Tả Thi Thi ý nói nàng cứ tiếp tục chủ trì mọi việc ở đây, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, Doãn Thủy Hử liền rời đi tìm người.

Mọi người đều mang trong lòng một tư vị khác nhau.

Nhóm thanh niên tài tử thì nội tâm thổn thức, một đám ai thán: đệ nhất tài tử quả là có khác biệt với người khác.

Tả Viên Viên khó nén ý cười, nhiệt tình đón tiếp các văn nhân tài tử, trong lòng còn tính toán bước kế tiếp nên khi nào thì ra chiêu.

Về phần đương sự Tả Thi Thi..... Mặt đẹp thâm trầm, thần sắc lạnh lùng. Không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì, không ai biết.

Doãn Thủy Hử rất nhanh tìm được người cần tìm, đang ngồi trên nóc nhà ngắm trăng. Cũng không phải trước đó không có, sau khi Doãn Thủy Hử đại nạn không chết, nàng cũng phơi nắng, việc này...Hắn khó mà nói hết được. Cho nên từ đó hắn chặt chẽ quan sát nàng, lúc này muốn tìm nàng, trực giác của hắn là phải tìm ở chỗ âm u, mà lại là ở trên cao. Doãn Thủy Hử không cần tốn nhiều công sức đã phát hiện Thượng San cầm một bầu rượu ngồi trên nóc nhà, vẻ mặt giống như đang chìm trong mộng, không để ý bên dưới đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo.

Doãn Thủy Hử không thích hình ảnh hắn đang nhìn thấy.

Cảm giác kia rất kỳ quái, người rõ ràng đang ở trước mắt lại không giống như vậy, mà giống ảo ảnh, có thể tùy thời biến mất, nhưng..người làm sao có thể vô cớ biến mất?

Cho nên là hắn nhìn lầm sao?

Doãn Thủy Hử cảm thấy hoang mang, nhớ lại những gì Hoắc Tây Du từng nói ” vấn đề có khả năng là ở hắn”

Nghe nói, cũng có thể là bởi vì hắn không thể chấp nhận tiểu quỷ theo đuôi năm đó lại trở thành ân nhân cứu mạng của hắn, trong lòng luôn kháng cự ý nghĩ này, không tự chủ được liền tận lực tìm kiếm nguyên nhân, lại đưa ra nhiều tình cảnh...tất cả đều là vì muốn hạ hình tượng của ân nhân cứu mạng.

Cho nên, xuất hiện ảm đạm thần thương Thượng San.

Cũng sở dĩ, xuất hiện Thượng San thương tâm, cần người khác hỗ trợ.

Hết thấy những gì phát sinh, vô cùng có khả năng là vì hắn muốn hòa hai người làm một mà sinh ra tưởng tượng.

“Thúi lắm!” Khi đó Doãn Thủy Hử đã đáp lại giả thiết của Hoắc Tây Du như vậy.

Chẳng lẽ thật sự là chính hắn suy nghĩ nhiều quá?

Hoắc Tây Du muốn hắn phải tự hiểu rõ sai biệt, nếu không chính là quan sát một trận tử nếu không định luận..... Doãn Thủy Hử nguyên bản liền tính làm như vậy, mà hắn cũng quả thật làm như vậy .

Lấy cố hẩn đường thương lâu ngày cuối cùng khỏi hẩn, có thể đảm đương vai trò chủ nhân hảo hảo tiếp đãi nàng, luôn đi theo nàng, quan sát nàng. Nhưng ngày qua ngày, hẩn lại càng ngày càng không rõ rốt cuộc Thượng San là người như thế nào?

Nàng luôn không an tĩnh, thích tìm náo nhiệt, trà lâu xướng khúc...đều là những nơi nàng thích lui tới.

Muốn nói hồ nháo, nàng xác thực quả thật cũng chính là một người điên, chỉ cần có người liên nhiệt tình đón tiếp, có thể làm náo nhiệt đến mức nào thì làm đến mức đó, hoàn toàn không để ý việc phần nam trang cùng hành vi cử chỉ bất thường có thể sẽ làm cho người ta chê cười.

Như vậy một người, giống như vậy một người, hẩn là chính là như vậy tử , là không?

Nhưng cố tình cũng không phải!

Trải qua một đoạn thời gian quan sát, tuy rằng nói nàng ngày thường là hướng nơi náo nhiệt mà tìm đến, nhưng thực tế mỗi khi nàng ồn ào, náo nhiệt xong lại có vẻ im lặng dị thường. Khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt trong trẻo lẳng lẳng nhìn hết thấy, không màng đến hết thấy.

Hẩn cảm giác được bên trong vẻ giả ngây giả dại là sự bình tĩnh dị thường, nhưng không hiểu nguyên nhân là vì sao? Nếu không phải thực sự thích náo nhiệt thì cần gì phải miễn cưỡng mình góp phần giúp vui?

Tất cả là những gì Doãn Thủy Hử gần đây quan sát được, cảm thấy khó hiểu, bởi vì lời nmới của Hoắc Tây Du càng thêm hoang mang, không xác định...Những quan sát rồi đi đến kết luận của hẩn là do hẩn tưởng tượng ra hay chính là sự thật?

Tựa như trước mắt, nàng rõ ràng ngay tại trước mắt, nhưng vẫn có cảm giác tùy thời biến mất.

“Chất nhi, đã đến đây sao còn đứng ở đó làm gì?”

Thượng San cất giọng gọi hẩn nhưng tư thế cũng không nhúc nhích.

Nhún chân một cái, Doãn Thủy Hử cũng nhảy lên nóc nhà, không lên tiếng, im lặng ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nhất thời, không ai mở miệng, gió thổi vi vu, nghe không rõ tiếng nói chuyện cùng tiếng đàn hát, trong sân treo từng dãy đèn lồng màu đỏ làm cho bóng người lay động, từ xa nhìn thấy tựa như ảo mộng, phong tình khó nói hết bằng lời.

Doãn Thủy Hử nhịn không được hướng bên người Thượng San nhìn lại.

Hẩn muốn biết, ở trong mắt của nàng thấy được cái gì?

“Uống một chút không?”, Thượng San lắc lắc bầu rượu trong tay.

“Người uống ít thôi”, Doãn Thủy Hử theo trực giác lại giáo huấn nàng.

“Chất nhi.” Thượng San nhìn hẩn, vẻ mặt nghiêm túc nói ” ta phát hiện ra một chuyện”

“Ân?” Doãn Thủy Hử nguyên nghe rõ.

“Người so với cha ta còn dong dài hơn”, Thượng San cười hì hì, biểu tình nghiêm túc giả vờ hoàn toàn biến mất.

Doãn Thủy Hử trừng nàng.

Thượng San làm như không thấy, khuôn mặt thanh tú không còn vẻ đứng đắn, lại nhiễm chút sắc sương mù, cảm thán nói ” nhân sin thôi, không phải là có chuyện gì, cần gì phải nghiêm cấm tuân thủ quy tắc như vậy”

Doãn Thủy Hử không đồng tình ” nếu không có quy cũ, chẳng phải thế gian sẽ rối, huyền náo, thiên hạ đại loạn sao?”

“Người nhìn người kia, cần gì phải nghiêm túc như vậy, ta cũng không có ý đó”

Thượng San cười khẽ “làm người nha, đừng bó buộc ình quá nhiều quy củ như vậy, tốt nhất là hôm nay có rượu thì hôm nay say, hiểu không?”

“Nguy biện, không sợ bị cắn trúng lưỡi sao?”, Dỗan Thủy Hử hừ nhẹ.

Thượng San trầm mặc một lát, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu, nhẹ thở dài, sau giống như vô tình nói ” chân lý cũng tốt, nguy biện cũng thế, người nói đi, có ai quy định đâu?”

Dỗan Thủy Hử chưa từng thấy qua Thượng San như vậy.

Thượng San cũng không nói gì nữa, tiếp tục im lặng, ánh mắt mơ hồ rồi không biết như nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng ” chắc nhì, ta phải đi”

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, bởi vì câu nói này.

Nhưng Dỗan Thủy Hử bất động thanh sắc, giống như bình thường hỏi:“Sao lại đột ngột như vậy?”

“Cũng không có gì đột ngột”, Thượng San thần sắc bình tĩnh, không có cảm xúc gì ” ta ở nơi này quấy rầy đã lâu, đã đến lúc phải xuất phát”

“Sẽ đi đâu”, Dỗan Thủy Hử có chút hiếu kì.

“Còn chưa nghĩ tới sẽ đi đâu”, Thượng San cũng không giấu giếm hấn, tiêu sái nói ” nhưng thiên hạ to lớn, tùy tiện đi đâu cũng được, không cần phải lo lắng”

Thái độ không quan tâm hết thảy của nàng như vậy, Dỗan Thủy Hử dám để cho đi, để cho nàng chạy loanh quanh không mục đích thì đầu hấn đích thị là có vấn đề a!

“Ở Đồng Thành không tốt sao?, ta thấy người ở đây cũng tốt, Đồng Thành có nhiều chỗ để chơi đùa, nhiều món ăn ngon lại là nơi người quen thuộc”

“Chín vì quen thuộc, đã trải qua nên giờ mới muốn đến nơi khác”, Thượng San vẻ mặt thả lỏng, không hề phòng bị mà bật thốt lên ” ta đã đáp ứng với Đình Lan, thay hấn đi xem phong cảnh thế gian”

Đình Lan?

Nghe tên này, Dỗan Thủy Hử liền hạ mắt xuống.

Cuối cùng đã làm cho hấn thấu hiểu.

Không phải ảo giác, cái chết của vị hôn phu nàng quả nhiên là nguyên nhân, là vấn đề.

Ánh trăng sáng đẹp, tình cảnh rất hợp thời, nơi xa xa còn văng lại tiếng đàn, tiếng hát...là thời điểm thích hợp để tâm sự, nói chuyện phiếm.

“Trước kia rất ít nghe người nói tới vị hôn phu than mai trúc mã”, Dỗan Thủy Hử giống như lơ đãng hỏi.

Thượng San nghe vậy bật cười.“Không có việc gì đề hấn làm cái gì? Huống hồ lại không có người hỏi.”

Nghe nàng nói như vậy, Dỗan Thủy Hử tất nhiên là đánh xà tùy cơn hỏi ” hấn là người thế nào?”

“Đồng Bảo hấn có nói qua với người?”, bởi vì biết đứa nhỏ Đồng Bảo kia đối với Đình Lan rất sùng bái, Thượng San biết hấn sẽ nhất định ca ngợi công đức của Đình Lan.

“Đứa nhỏ kia...thực sùng bái hấn”, Dỗan Thủy Hử tỏ vẻ hàm súc.

Thượng San bật cười, biết hấn muốn nói cái gì, liền làm sáng tỏ ” có lẽ là có chút phóng đại, nhưng đại khái cũng sai lệch lắm, Đình Lan đúng là một người thiện lương, tốt bụng”

Dỗan Thủy Hử nghe trong giọng nói của nàng có sự tiếc nuối cùng hoài niệm khi nhắc tới người nọ, trong lòng không chút tư vị.

Thiện lương? Người tốt?

Hấn cũng luôn làm người khác vui lòng, nhưng khi nhắc tới Dỗan Thủy Hử hấn, có ai nói hấn là người tốt đâu?

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, Dỗan Thủy Hử không kịp suy nghĩ bật thốt lên ” người thực thương hấn?”

Lời vừa ra khỏi miệng, đừng nói là Thượng San ngăn người mà ngay cả hấn cũng giật mình.

“Yêu?”, chữ này làm Thượng San lâm vào trầm tư, lộ ra thần sắc hoang mang, suy tư.

Doãn Thủy Hử không tự giác nín thở. Hắn không muốn mở miệng hỏi chuyện này, cũng không biết mình chờ mong đáp án như thế nào, nhưng lại có chút khẩn trương.

“Ta hình như chưa từng nói với người, Đình Lan xem như là đệ tử của cha ta”, Thượng San nói, nghĩ nghĩ lại bổ sung ” theo cha cùng ta sống ở Vô Vi thôn, Đình Lan là người bạn duy nhất của ta ở đó”

Cho nên đâu? Doãn Thủy Hử cố gắng , nhưng hắn vẫn là tìm không thấy trọng điểm.

“Hắn với người, còn có Hoắc Tây Du bọn họ, đều là bằng hữu của ta. Chính là hắn có nhiều thời gian ở bên ta, nói là bằng hữu càng giống là huynh trưởng chiếu cố ta hơn.”

Huynh trưởng? Cứ như vậy?

Doãn Thủy Hử không rõ , thẳng hỏi:“Nhưng không phải người cùng hắn đính hôn sao?”

Thượng San lắc lắc bầu rượu, cảm giác chất lỏng trong bình chộp lên trên khuôn mặt thanh dật lộ vẻ nhợt nhạt cười, bỗng nhiên nhắc tới ” người nhớ rõ đi, cha ta nói qua..Vận mệnh con người như sợi tơ dệt trên khung cử”

Doãn Thủy Hử nhớ rõ việc này, nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, nàng sẽ ở lúc này lại đem lý luận ” nhân sinh là một tấm vải” ra mà nói.

“Mỗi một sợi vải đều có đường đi của mình, quanh co giao nhau, đan xen chằng chịt tạo ra thành phẩm, chính là một người khi còn sống”, không nhìn nghi hoặc của nó, Thượng San tự nói.

Không trông mong Doãn Thủy Hử có thể hiểu, nàng lại uống một ngụm rượu, mắt đẹp khẽ nhắm, cảm thụ hơi nóng của rượu thấm vào trong bụng, lại lầm bầm nho nhỏ ” Đình Lan có tử kiếp, cho dù là một người tốt đến mức không thể tốt hơn nữa thì vẫn không tránh khỏi tử kiếp”

Mày nhăn lại, Doãn Thủy Hử không hiểu những việc này có liên quan gì với nhau.

“Vì muốn hóa kiếp cho hắn, cho nên cha cho chúng ta đính hôn với nhau”, mắt vẫn nhắm, Thượng San dùng ngón tay trở vẽ một vòng tròn nhỏ trong không trung, vẫn đắm chìm trong tiếng đàn, nàng không chút để ý lại nói tiếp ” giống như trước đây ta dựa vào phúc trạch nhà các người để vượt qua, cha cũng hi vọng đem vận mệnh của Đình Lan và ta gắn kết với nhau, hỗ trợ hắn vượt qua tử kiếp”

“Kết quả thất bại .” Doãn Thủy Hử vạch rõ ràng chuyện thật.

Thượng San bình tĩnh không nghe thấy, hỏi:“Người có biết, cái gọi là mệnh từ thiên định, chỉ là cái gì sao?”

Đối mặt với vấn đề này, Doãn Thủy Hử biểu lộ một chút do dự, không xác định lắm trả lời “mộ tấm vải?”

Thượng San cười to ra tiếng, bởi vì đáp án này.

Doãn Thủy Hử có chút một chút giận, rõ ràng là nàng vẫn nói vận mệnh là những sợi tơ, là tấm vải...vậy thì có gì không đúng?

“Thật có lỗi thật có lỗi, là ta làm người hiểu lầm”, Thượng San cười đến chảy nước mắt, sau khi lau đi lại nói ” tuy rằng lúc trước ta nói vận mệnh giống như những sợi tơ dệt trên khung cử, nhưng những sợi tơ là được dệt theo một đường cố định phải không?”

Gật gật đầu, Doãn Thủy Hử đối với phương thức dệt cơ bản cũng biết, đại thể là hiểu nàng hình dung cái gì.

“Có thể chứ. Mệnh từ thiên định, người ngẫm lại đi, người nào sẽ gặp chuyện gì, gặp ai...nói là nhất định, nhưng cùng với sợi tơ đan xen vào nhau chằng phải là giống nhau như đúc?”

Doãn Thủy Hử suy tư, cảm thấy cách nói này chẳng những mới mẻ lại có vài phần đạo lý.

“Cũng sở dĩ, mệnh từ thiên định, kỳ thật nói chính là tính cách một người.” Thượng San không khỏi thở dài.

“Có rất nhiều người vận mệnh không thuận lợi cầu cha ta giúp họ sửa vận, không biết tính cách tạo nên hết thấy, vận mệnh không thuận lợi tất cả đều do tính cách tạo thành mà thôi”

Doãn Thủy Hử hỏi: “Cho nên, một người nếu muốn thay đổi vận mệnh sẽ phải nghĩ biện pháp thay đổi chính mình?”

“Đúng vậy! Một người nếu thật muốn sửa vận, phương pháp duy nhất chỉ có thể tự cầu mình, chỉ có thể thay đổi suy nghĩ cùng thái độ xử thế của chính mình, cơ vận sẽ thay đổi theo, vận tự nhiên cũng sẽ thay theo mà thay đổi”

“Nhưng là..... Có câu nói: chó không thể không ăn phân, muốn một người thay đổi cá tính không phải là chuyện dễ dàng”, Doãn Thủy Hử lại nói chuyện thực tế.

“Đúng vậy, cá tính nếu muốn sửa mà không thực sự quyết tâm thì đúng là nói dễ hơn làm, cũng bởi vậy vận mệnh thật sự chính là ” mệnh từ thiên định”, Thượng San ca thán, lại sâu kín nói “Giống như Đình Lan, hắn là người tốt đến thâm căn cố đế, không thay đổi được, cũng bởi vậy hắn không thể thoát được tử kiếp, nhất định bởi vì cứu Đông Bảo mà chết”

Nói xong, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu nóng bỏng, Thượng San lại nhắm mắt nói nhỏ ” dựa vào hỗ trợ của cha ta, ta có thể gặp Đình Lan lần cuối cùng, có thể tự mình cùng hắn nói lời từ biệt, khi đó ta đã đáp ứng hắn, muốn thay hắn đi nhìn xem thế giới này, cho nên hiện tại nên là lúc rời đi”

Doãn Thủy Hử nhin không được lại nhú mày.

Tuy rằng hắn hiện tại hơi chút có thể lý giải nàng đang nói cái gì, nhưng nói thật, thân là đọc đủ thứ thánh hiền thư người, đối với này thần thần quỷ quỷ chuyện, hắn lo liệu tín niệm liền như khổng lão phu tử nói như vậy, kính quỷ thần mà xa chi.

Cho nên tướng góc cho Thượng San nói đến vận mệnh, thần quỷ thuyết tự nhiên lại rộng rãi thái độ, này đối Doãn Thủy Hử mà nói, thật sự là rất quỷ dị .

Doãn Thủy Hử nhin không được hỏi: “Người là không phải cũng với người cha học chút cái gì thuật pháp, tinh thông này đó thần thần quỷ quỷ việc?”

Không thể trách hắn có này ý tưởng, dù sao lúc trước nàng có thể theo kia hủy thiên diệt địa kiếp nạn trung cứu hắn đi ra, tự thân còn lông tóc vô thương, quả thực chính là bất khả tư nghị.

Hắn hỏi còn thật sự, không ngờ, Thượng San nghe vậy cũng là nở nụ cười.

Đôi mắt đẹp khê mở, nàng xem hướng hắn, đôi đồng mâu trong trẻo bởi vì say mà trở nên mông lung, thật khác với bộ dáng giả ngây giả dại không đứng đắn ngày thường, thái độ kiều mị lúc này không tương xứng với bộ dáng phần nam trang của nàng.

“Người còn nghĩ tới chuyện được cứu ra thế nào sao?”, Thượng San đã có chút say, giờ phút này không có cố tình giấu diếm ” tuy rằng ta được cha chân truyền, cũng không có gì không tốt, đáng tiếc ta trời sinh lại không có bản lĩnh kia”

Thở dài, Thượng San kỳ thật cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Cha ta cũng không hy vọng ta tiếp xúc này đó, dù sao mạng của ta là nghịch thiên mà đến, lại tiếp xúc với những chuyện đó chính là tự tìm đường chết. Về phần người, mặc kệ người tin hay không, hỗ trợ chúng ta chạy ra khỏi chỗ núi lở là lúc trước cha giao cho ta một túi gấm cho chứa ngũ quỷ phù, dựa vào nhóm tiểu quỷ đi theo cha ta tu hành, chúng ta mới có thể giữ được tính mệnh. Cho nên cũng không phải tự bản thân ta có thể cứu được người, người cũng đừng để việc này trong lòng”

Kính quỷ thần mà xa chi, kính quỷ thần mà xa chi, muốn kính quỷ thần mà xa chi.....

Doãn Thủy Hử cố gắng kiên trì tín niệm, nhưng Thượng San nói được tùy ý, ngược lại hiện ra trong lời nói tính chân thật, như vậy, hắn rốt cuộc là muốn tin tưởng nàng? Vẫn là tiếp tục kính quỷ thần mà xa chi đâu?

Doãn Thủy Hử, lâm chọn lựa khó khăn.

7. Chương 7

Đông! Đông! Đông!

Một tháng đi qua.

Khẩu! Khẩu! Khẩu!

Hai tháng đi qua.

Đông! Đông! Khẩu! Khẩu! Đông! Đông! Đông!

Đã ba tháng trôi qua, Đồng Thành đã đổi mùa, mà Thượng San vẫn còn ở lại. Đây cũng không phải là mong muốn của nàng, nhưng là do số mệnh, nàng chẳng những ở lại còn gánh vác trọng trách.

Nàng đánh một vòng quanh trang viên đang tu sửa, chấp hành công tác giám sát, nhưng mỗi lần đi qua đều thấy không có vấn đề gì, khi đi hết một vòng, chu môi thổi một tiếng thật lớn, thông báo cho Đồng Bảo tập hợp. Ở chỗ này cùng các vị sư phó xây nhà, nàng cảm thấy đi dạo chợ thú vị hơn.

Âm thanh vừa dứt không bao lâu, Đồng Bảo đã vội vàng chạy tới.

“San..... Ca, phải đi ?” Đồng Bảo đột ngột sửa lại tiếng kêu, vì nhớ lời Dỗan Thủy Hử dặn, không muốn người khác biết nàng là nữ phần nam trang mà đàm tiếu, nếu nàng vẫn không muốn đổi nữ trang vậy thì đành phải giúp nàng che giấu, tận lực đừng để lộ nàng thực sự là nữ nhi.

“Có đợi thì cũng sẽ không sớm tu sửa xong, hơn nữa có sư phó ở đây, sẽ không có gì, rất yên tâm”, Thượng San hướng phía đốc công phân phó ” Trần sư phó, nơi này giao lại cho người, ta ngày mai lại đến”

Đồng Bảo không ý kiến, theo nàng rời khỏi trang viên lâu năm thiếu tu sửa.

Đồng thành tứ đại gia tộc hùn vốn mua lại trang viên đã bỏ lâu ngày tại ngoại thành này, giao cho Thượng San quản lý, muốn cải biến nơi này để làm nơi thu dụng trẻ em cơ nhỡ.

Dỗan Thủy Hử nói việc này đã lên kế hoạch thật lâu, địa điểm cũng đã chọn được, nhưng từ khi Kim gia ra mặt mua lại trang viên này kế hoạch đành gác lại vì không tìm được người đứng ra trông coi, cuối cùng là cách nửa tháng trước mới tiến hành thực hiện. Bởi vì hần phát hiện người thích hợp nhất để tiếp nhận công việc này, cũng chính là kẻ hôm nay đến đây trông coi – Thượng San.

Cho dù nàng có viện lý do to lớn bằng trời để rời khỏi, hần cũng sẽ không dễ dàng để cho nàng ra đi.

Vì lưu lại nàng, Dỗan Thủy Hử thông minh đưa ra lý do ” vì bọn trẻ cơ nhỡ”, lại còn là “giúp linh hồn Đình Lan chết oan dưới hồ nước tích phúc đức’...Hai lý do vĩ đại như thế, làm nàng có muốn cự tuyệt được.

Liên cứ như vậy làm cho kế hoạch của Thượng San bị rối loạn, ý định dạo chơi khắp ngũ hồ tứ hải của nàng cũng bị gián đoạn.

“San tỷ, đâu có nha, chờ bên này tu sửa xong, bắt đầu thu dụng những đứa trẻ mồ côi, ta cũng muốn đến đây hỗ trợ nha”, Đồng Bảo vừa đi theo ra chợ, vừa sợ hiệp nghị lúc trước bị bỏ quên nên nhện không được nhắc lại thỉnh cầu ” ta cũng muốn giúp Đình Lan ca ca tích phúc đức”

“Đồng Bảo, làm việc thiện mà có ý đồ thì không có công đức gì”, Thượng San nhìn không được giáo huấn hần.

“Ta biết.” Đồng Bảo hì hì cười.“Trước kia Thượng Nhân sư phụ cũng đã nói qua, không thể vì muốn tích đức mà mới đi làm việc thiện, làm việc thiện phải vô tư, không tính toán thì mới tích được phúc đức. Vì muốn hồ báo Đình Lan ca ca, ta muốn làm nhiều việc tốt, hần ở trên trời nếu biết được chắc sẽ rất vui vẻ”

Thượng San mỉm cười, đưa tay xoa đầu hần, tỏ ý khen ngợi

“San tỷ, ta đã trưởng thành, đừng xoa đầu ta như vậy”, Đồng Bảo kháng nghị.

Hần khôn nói thì không để ý, hần vừa nói, Thượng San cẩn thận nhìn mới phát hiện là đúng a, chỉ mới mấy tháng mà thân hình tiểu tử này đã cao lên không ít, bộ dáng cũng bớt vài phần trẻ con mà tăng mấy phần trưởng thành.

Thượng San cố ý lại xoa đầu hấn

“Người thật sự cố ý nha”, Đông Bảo ồn ào nhưng lại thấy không có cách ngăn nằng.

“Đi thôi, ta mời người đến Bảo Hiên ăn cơm, ở ngay gần đầu thôi, tuy rằng mặt tiền cửa hàng có chút cũ kỹ nhưng khẩu vị cùng tay nghề vô cùng tốt, người khẳng định sẽ thích”. Thượng San nghĩ đến miếng cơm cháy dính ở đáy nồi của Bảo Hiên đã bắt đầu chảy nước miếng.

“Kỳ thật là người muốn ăn thì có”, Đông Bảo liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của nằng. Thượng San cười ha hả, dẫn hấn đi mau về phía mục tiêu.

Đúng như lời Thượng San nói, tiểu điểm này quả thật có niên đại lâu đời, mặc dù có hai tầng lầu nhưng cũng không lớn lắm.

Khi hai người đến, tầng một đã không còn chỗ ngồi, điểm tiểu nhị mời họ đi lên lầu hai, trong quán sức nức mùi thơm của thức ăn. Hai người nhanh chóng tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ, rất nhanh kêu mấy món thức ăn.

Đợi thức ăn cũng phải mất một ít thời gian, nhàn rồi, Thượng San nhìn cách thiết kế trong tiệm, lại nghĩ sau này thiết kế trang viên ra sao, thu dụng trẻ mồ côi thế nào...

Đông Bảo nhìn tư thế ngưng thần của nằng, trong lòng cảm thấy thực may mắn. Dỗn Thủy Hử đã nghĩ ra cách giữ nằng ở lại, phá vỡ ý niệm đi xa của nằng, làm cho nằng an phận đợi.

Nếu không, hấn thật đúng là phiền não, San tỷ đi ngao du ngũ hồ tứ hải, đến lúc đó hấn biết đi đâu tìm người để báo ân? Không thể tin, thực sự có người có thể thành công kiềm chế được San tỷ, Đông Bảo càng nghĩ càng cảm thấy may mắn.

“San tỷ.” Đông Bảo đã mở miệng, thành tâm nói: “Dỗn thiếu hấn thật sự là một người tốt”

Tầm mắt Thượng San dời từ chỗ đồ trang trí về phía Đông Bảo. Mặc dù có chút ngoài ý muốn khi nghe nhắc tới Dỗn Thủy Hử, nhưng nằng không nghĩ nhiều, cười đồng ý nói “đúng vậy, tuy rằng thoát nhìn chỉ là một thư sinh yếu đuối nhưng hấn từ nhỏ luôn nhiệt tình vì lợi ích chung, tâm địa thật ra rất mềm yếu”

Khuôn mặt thanh tú không tự giác hiện lên sự hoài niệm, bởi vì theo câu chuyện trong đầu lại hiện lên hình ảnh vui đùa lúc nhỏ, Dỗn Thủy Hử tuy rằng tức giận nằng đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không quản được nằng cuối cùng cái gì cũng bao dung, lại còn nghĩ cách để đám bạn bè cũng chấp nhận nằng...

“Dỗn thiếu làm sao mà thoát nhìn lại không nên việc?”, Đông Bảo không đồng ý với câu này, chỉnh lại “người ta là mỹ nam tử nha, ở học đường chúng ta còn lên học theo bộ dáng của Dỗn thiếu, huấn chi...thoạt nhìn giống văn nhược thư sinh không nên việc là người thì đúng hơn”

Thượng San cười cười, ngờ lại bị cú hồi mã thương. Nhìn thấy tiểu nhị bưng thức ăn xuất hiện ở thang lầu, nằng vội vàng thu đồ để tiểu nhị đặt thức ăn xuống, rồi không sợ bỏng miệng mà khẩn cấp ăn liền một miếng. Đối với nằng mà nói, thì việc ăn cái gì còn quan trọng hơn.

“Người ăn a!”, há ca miệng nhỏ nhắn cho bớt nóng, Thượng San buồn bực nhìn Đông Bảo, tiểu quỷ này khi nào lại trở nên nhả nhặn, khách khí như vậy?

Đông Bảo quấy đảo nồi cơm, bộ dáng có vẻ do dự “San tỷ”

Hấn gọi, Thượng San cũng là không tiếp lời, chỉ hồ nghi nhìn hấn, biết hấn có chuyện muốn nói.

Thấy nằng nhìn thẳng như vậy, Đông Bảo có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn như trước nhìn không được mà nói “Dỗn thiếu tốt lắm”

“Người mới vừa nói qua.”, Thượng San tay trộn nồi cơm, miệng lên tiếng nhắc nhở hấn

“Hấn đối với người tốt lắm.” Đông Bảo bổ sung.

“Như thế.” Thượng San không phủ nhận.

“Hơn nữa hấn thực đúng.”

“Đúng?” động tác dừng một chút, Thượng San không thể lý giải từ đúng ở đây nghĩa là gì.

“Không chỉ dừng, còn thực khoan dung lại đại lượng.” Đông Bảo bổ sung tiếp.

“Nói như thế nào?” Không nghĩ tới Đông Bảo đối Doãn Thủy Hử đánh giá cao như vậy, Thượng San thực buồn bực.

“Giống như người theo lời của người khác là kẻ điên điên khùng khùng, nhưng hắn không bị người dọa bỏ chạy, còn để cho người muốn làm gì thì làm, cho đến giờ cũng chưa mở miệng thuyết giáo, kêu người đối nữ trang, đó không phải là dũng sao? Không phải thực khoan dung, đại lượng sao?”, Đông Bảo thực sự bội phục Doãn Thủy Hử từ đáy lòng.

Thượng San khoe miệng nhếch lên, không biết là nên khóc hay nên cười.

“Cho nên đâu?”

“Cho nên..... Cái kia.....” Đông Bảo dường như có chút khó khăn, trở nên ấp a ấp úng, mặt cũng đỏ bừng, một lúc sau mới miễn cưỡng nói ” nếu...nếu là Doãn thiếu, có thể nha”

Thượng San vẽ mặt si ngốc.

Có thể? Là có thể cái gì?

Không thể trách Thượng San không thể lý giải, lời của Đông Bảo không đầu không đuôi, nàng đang hoài nghi hắn không có năng lực biểu đạt vấn đề hay là khả năng lý giải của nàng có vấn đề?

Nếu không, như thế nào nàng tuyệt không hiểu được lời này đang nói cái gì?

Đông Bảo có chút cảm tức sự bất tri bất giác của nàng, cắn răng nói ” người phải biết rằng người đã trưởng thành, đối với người bình thường mà nói thì đã quá tuổi lấy chồng”

Thượng San nhú mày, không xác định hiện tại là muốn cảm ơn hắn chú ý đến tuổi tác của nàng hay là nên thế nào?

“Làm ơn rõ ràng tình trạng của mình đi”, thấy vẻ mặt ngây ngốc của nàng, Đông Bảo càng thêm ảo não nói ” người cho rằng với điều kiện của người, sau này còn có nhiều cơ hội gặp được người thấu hiểu như Doãn thiếu sao?”

Lời này nói ra từ miệng một đứa nhỏ mười tuổi nghe rất thành thực mà cũng rất kỳ cục, nhưng Đông Bảo vốn trưởng thành sớm, hơn nữa từ sau khi phát sinh sự cố, mục tiêu của hắn, nhiệm vụ của hắn chính là lo lắng cho hạnh phúc của Thượng San. Cho nên chỉ cần là chuyện có liên quan đến hạnh phúc của nàng, hắn đều trở nên thông minh, cũng là rất dễ ý cho nên có thể nói là mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương.

Vốn có tín niệm, sau lại trải qua học tập..... Đối mặt phụ tử giảng bài, đặc biệt là câu “Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, hắn đối với chuyện tuổi xuân của nữ nhân bắt đầu có chút khái niệm, bắt đầu quan tâm chuyện của Thượng San.

Không biết, giải thích của hắn làm cho Thượng San sợ hãi

Biết, biết, người hiểu tâm ý?

Này cái gì cùng cái gì?

“San tỷ, ta nói là sự thật.” Đông Bảo cường điệu.

Không còn muốn ăn, Thượng San buông thìa xuống, cầm lấy chén trà uống một ngụm, che giấu bối rối cùng kinh ngạc.

“Người rút cuộc vì sao lại có ý tưởng vợ vấn này?”, tâm tình có chút ồ ạt, Thượng San quay lại chất vấn Đông Bảo

“Vợ vấn là làm sao?”, Đông Bảo không phục hỏi lại ” người dám nói Doãn thiếu đối với người không tốt?”

Thượng San nghẹn nghẹn, nhưng vẫn không chịu thua, lập tức biện giải ” hắn đối với ai cũng đều tốt như vậy, chỉ cần là bằng hữu của hắn, tự nhiên sẽ được hắn đối đãi chân thành, nếu không người thử nói xem hắn đối với ai không tốt?”

“Kia không giống với.”, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, không thể phản bác nhưng cũng cảm thấy lời Thượng San nói là không đúng.

“Không giống thế nào”, Thượng San muốn hẳn nói rõ để chỉ cho hẳn biết sai lầm của hẳn là ở đâu.

Đông Bảo trừng mắt nhìn nàng. Điều này hẳn biết nói thế nào đây, có một số việc thuần túy là do cảm giác được, không thể nói thành lời.

Huống hồ, mặc dù hẳn cảm giác Thượng San cùng Doãn Thủy Hử so với những người khác là không đồng dạng, không có sợ hãi, tùy ý làm càn...cũng sẽ không xuất hiện thái độ như vậy với người khác, với lứa tuổi của hẳn, hẳn không biết nên nói thế nào cho đúng.

Thấy hẳn buồn rầu, Thượng San lại yên tâm ẩm cơm của nàng.

Nàng an tâm nhận định hẳn là Đông Bảo đã biết vấn đề hẳn nói ra có bao nhiêu thái quá...

“Cẩn thận! Cẩn thận a!”

Tiếng la kinh hoàng vang lên, khiến cho ngã tư đường xôn xao, tạo thành một trận hỗn loạn, cũng phá vỡ sự giằng co mắt lớn mắt nhỏ của Thượng San và Đông Bảo. Hai người vội chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới xem chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng vận mệnh cũng không cho bọn hẳn cơ hội này.

Chỉ nghe ầm ầm một tiếng nổ, Thượng San cùng Đông Bảo cảm giác được dưới chân một trận chấn động, hai người trong lòng đều cảm không ổn, nhìn nhau, một cái “Đi”, chữ còn chưa ra khỏi miệng lại nghe một trận nổ ầm ầm.

Lâu sụp.

“San nhi, người ngoan, cha nhất định sẽ giúp cho người sống sót, không có việc gì, đừng sợ”

Trước đây, mỗi khi nàng bệnh nặng luôn nghe được cha an ủi như vậy. Nhóm người lớn nghĩ nàng không biết, nhưng là nàng biết hết. Bọn họ nói nàng là đứa nhỏ cha nghịch thiên mang đến, cho nên một ngày nào đó sẽ bị trời thu hồi.

Có nghĩa là nàng đã chết sao?

“San nhi, nắm lấy, không có việc gì, cha sẽ giúp người sống”

Có một ngày nàng cũng nửa sống nửa chết như vậy, cha cũng đã vui mừng tuyên bố như vậy, làm nàng khó hiểu.

“Phụ thân, ta không hiểu.”

“Nhớ rõ cha thường với người nói sao? Con người khi còn sống, tựa như sợi tơ dệt trên khung cửi, chỉ cần sợi tơ của người giao cùng sợi tơ của người khác, liên lụy càng lớn, người cùng trần thế dây dưa càng sâu, đến lúc đó vì ảnh hưởng quá nhiều, vì lấy đại cục làm trọng, có thể làm cũng chỉ là chỉnh vận mệnh một mình người mà thôi, ai dám mang người đi đâu? ha..haha haha”

Đầu của nàng đau quá, những lời như vậy nàng nghe không hiểu nhưng thấy cha vui vẻ như vậy, nàng cũng cảm thấy vui vẻ theo cho nên cố gắng nở nụ cười.

Ha ha, ha ha a.

Có trời mới biết là cười cái gì, nhưng lúc này cứ bắt chước cười theo ha ha, ha ha là được rồi.

“San nhi, người nhớ hết rồi phải không? những ngày kế tiếp, người hãy cố hết sức mà đi theo cháu họ người cùng các bằng hữu của hẳn, tốt nhất là đeo bám như đĩa cắn người vậy, biết không?”

Đĩa cắn người, giống nhau sao?

Này nàng biết, nàng gặp qua một lần, khi đó cha nói qua, đĩa chỉ cần cắn người, dù chết cũng không nhả, muốn nàng học theo như vậy là vì cái gì..

“Bốn người này phúc trạch thâm hậu, thân cận nhiều với họ sẽ bổ khuyết cho vấn đề dương khí không đủ của người, hơn nữa cũng thắt chặt hơn duyên phận của người ở trần thế, lâu ngày như vậy, nhân duyên đủ thì cho dù có ma xui quỷ khiến cũng không ai có biện pháp mang người đi”

Đã quen với việc cha cố chấp muốn lưu lại cái mạng nhỏ của nàng, cho nên đối với những lời nói tàn nhẫn, nàng nghe đã quen, không có cảm giác đặc biệt gì.

Nhưng nhịn không được có chút tò mò, không biết nhóm chất nhi của nàng là dạng người gì, làm sao những kẻ lêu lổng này lại có thể giúp nàng giữ được cái mạng nhỏ.

“Biểu người mẫu thân!”

Cảnh tượng gặp mặt lần đầu rất không làm cho người ta hài lòng, làm cho nàng biết là nàng nghĩ sai rồi.

Nguyên lai, chất nhi chỉ có một, còn lại là các bằng hữu của hắn, cũng không liệt nàng vào danh sách của hắn. Nhưng việc này không ảnh hưởng gì tới kế hoạch lưu trú tại Đồng Thành của nàng.

Thời điểm nào cũng sẽ giống như đĩa cắn người, gắt gao theo sát bốn người là được. Nàng thập phần nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ này, cũng không phải chỉ vì cha dận dò mà còn vì dạo chơi rất vui.

Bỏ qua một bên những ngày nàng phải nằm trên giường dưỡng bệnh không nói, bất kỳ lúc nào theo bốn bọn họ dạo chơi, không thể dự đoán được những hoạt động mạo hiểm cùng trò chơi của bốn bọn họ cũng làm nàng thấy thú vị nói không nên lời.

Cho dù là làm cho gà, ngỗng đuổi theo, cũng là...

Tuy rằng nàng sợ chết khiếp cũng đã ngã chết khiếp nhưng những kinh hách dạng này đối với nàng chính là căn cứ cho việc nàng thật sự còn sống, càng không nói đến kinh hách như vậy cũng làm nàng cảm thấy thú vị nói không nên lời.

Đương nhiên trò chơi nàng thích nhất đó là khi dễ đại chất nhi so với nàng còn lớn tuổi hơn. Nàng thừa nhận là nàng cố ý gọi hắn: chất nhi.

Bởi vì cảm giác kia thật thú vị, rõ ràng lớn tuổi hơn nàng nhiều nhưng vì bối phận mà phải thành ra nhỏ hơn nàng. Mỗi khi thấy hắn ẩn nhẫn bất mãn, nhưng lại không dám chống lại quy tắc, chỉ có thể nhìn nàng bằng biểu tình không cam lòng, làm cho nàng nhịn không được cảm thấy đắc ý, tính trẻ con hiếu thắng càng làm cho nàng thích gọi hắn là chất nhi.

Tuy rằng khi dễ, nhưng này cũng không tỏ vẻ nàng không thích hắn.

Nàng thực thích đứa cháu này, không phải vì hắn cùng bằng hữu của hắn có thể hỗ trợ cho sinh mệnh của nàng, mà chính vì hắn làm nàng cảm nhận được cuộc sống còn rất nhiều điều thú vị.

Tuy rằng đây không phải là yếu tố quan trọng, dù sao trong khoản thời gian kết bạn cùng bốn người bọn họ thì hơn phân nửa là nàng triển miên nằm trên giường bệnh, nhưng nàng tin tưởng rằng cá tính của hắn thật tốt.

Nàng không giống cha, không kế thừa di năng có thể đoán được tương lai hoặc nhìn thấu âm dương, hơn nữa nàng năng lực gì cũng không có, cũng không nhìn ra được cháu họ cùng bằng hữu của hắn là dạng tâm địa gì, chỉ có thể theo cảm tính mà xử trí.

Việc này rõ ràng.

Tuy rằng ở mặt ngoài thoát nhìn là vì cố kỵ người lớn ra lệnh, phải chiều cố tiểu biểu thức là nàng, nhưng nếu không mềm lòng, lại trọng tình cảm, đứa nhỏ này đã sớm bỏ rơi nàng, thời điểm chơi đùa, ai còn để ý tới lời người lớn căn dặn?

Nhưng chất nhi này chưa từng bỏ rơi nàng, một lần cũng không có.

Cho dù nàng thường thường gây họa, cho dù nàng thường liên lụy bọn họ, tuy rằng oán giận nhưng mỗi lần đi chơi, chất nhi đều dẫn nàng theo. Ở thời điểm nàng bỏ chạy trốn chết, hắn liền ra tay vì nàng mà đuổi đàn ngỗng đang điên cuồng đuổi theo.

Khi nàng treo cây vô ý té xuống, hắn lại làm đệm lưng cho nàng, chịu đau.

Đương nhiên, nàng rất rõ ràng, những người khác vì nể chất nhi nên mới miễn cưỡng nhận nàng, cho nàng đi theo cùng chơi, hẳn vì nàng làm rất nhiều nhưng chưa từng khoe công trạng.

Đối hẳn tín nhiệm, chính là như vậy bất tri bất giác tự hỏi nếu không phải là hẳn, nàng sẽ không biết cuộc sống có nhiều điều thú vị, càng không thể còn sống...

“Yên tâm, có ta ở đây.” Nho nhỏ Doãn Thủy Hử là đối nàng nói như vậy .

Khi đó nàng, bởi vì bị thương đầu, cả người hỗn loạn, đột nhiên bị khí hàn làm cho lạnh đến phát run, hẳn đã bồi nàng trong chăn, dùng thân hình làm thành một tấm chăn khác bao phủ quanh nàng, giúp nàng đuổi đi cơn lạnh quái ác kia.

“Ta không phải chết rồi sao?”, nàng không muốn biểu hiện sự sợ hãi, nhưng nhiều người nói mệnh của nàng là ở sớm tối, huống hồ nàng thực sự nghe thấy những âm thanh kêu gọi tha thiết, đó không phải là tiếng gọi hồn của ngư đầu mã diện sao? Bọn họ muốn tới mang nàng đi rồi?

“Đừng nói hưu nói vượn.” Nho nhỏ Doãn Thủy Hử mắng nàng “người tốt mệnh mới không dài lâu, người suốt ngày gây họa nên mệnh dài trăm tuổi”

Thái độ rất kém cỏi, nhưng nàng lại nhịn không được nở nụ cười, bởi vì hẳn ngoài miệng nói khó nghe, động tác nhưng là mềm nhẹ thật sự, thực cẩn thận đem mặt của nàng vùi vào ngực hẳn mà sưởi ấm

Thăng thẩn, thăng thẩn!

Thăng thẩn, thăng thẩn!

Theo tiếng tim đập, cơn lạnh giống như trong hầm băng băng dần dần tan biến, giống như hơi ẩm rót vào tứ chi, từng chút một đẩy lùi cơn giá lạnh.

Thăng thẩn, thăng thẩn!

Thăng thẩn, thăng thẩn!

Này tim đập..... Là hẳn ? Vẫn là của nàng?

Ý thức có chút tan rã, ở tiếng tim đập trầm ổn lại nghe thấy tiếng kêu tha thiết vang lên tuy gần mà xa cũng không thật rõ ràng...làm nàng hoàn toàn không thể xác định được hết thấy là do nàng tưởng tượng hoặc là ảo giác.

Nếu nàng từng đem việc này để ở trong lòng, nàng sẽ phát hiện khi thân mình của nàng dần tốt hơn, những chuyện tai họa phát sinh trên người nàng cũng chậm rãi giảm bớt, cho tới một ngày như không hề có chuyện gì đã xảy ra...Giống như đều là theo một ngày kia mà bắt đầu có chuyển biến.

Nhưng là nàng không có, cho nên hẳn vẫn bất tri bất giác.

Đợi cho nàng bắt đầu có biết có thấy thời điểm.....

Mẫu thân , đau quá a!

8. Chương 8

Cả buổi sáng tâm thần Doãn Thủy Hử đều không yên. Hẳn không thích cái loại cảm giác này, giống như là có chuyện gì đó sắp xảy ra, làm cho hẳn không thể tập trung tinh thần. Cho nên đối với việc Tả Viên Viên đến thăm hẳn không tìm ra được trọng điểm. Nàng phiền não vì chuyện chung thân đại sự của muội muội thì liên quan gì đến hẳn?

Nhưng Doãn Thủy Hử vẫn duy trì phong độ, hòa hoãn nghe Tả Viên Viên ca thán..Đương nhiên cũng chỉ là bề ngoài, thật ra tâm tư đã sớm bay đến chỗ trang viên đang tu sửa kia.

Này là thu dụng trẻ mồ côi, rồi gây quỹ cho quê nhà...quả thật trước kia là có nhưng trong lòng hẳn biết rõ ràng chính Thượng San mà mọi việc được thực hiện sớm hơn dự định.

Dùng chiều này lưu lại Thượng San, hẳn cũng không cảm thấy ti bỉ, chính là thời cơ vừa lúc mà thôi.

Hắn không thể tưởng tượng được một người bất cần đời lại muốn đi ngao du ngũ hồ tứ hải, không biết là sẽ gặp phải những chuyện gì, những phiền toái gì?

Chỉ là tưởng tượng, Doãn Thủy Hử liền cảm thấy đầu ần ần đau, vì muốn tuyệt không phải lo lắng, đề phòng hậu họa, hắn liền đem việc thu dụng trẻ mồ côi giao cho nàng, đây là sách lược hoàn mỹ nhất.

Kết quả so với hắn mong muốn còn muốn tốt hơn.

Lúc ban đầu, còn lo lắng nàng sẽ từ chối chuyện này, nghĩ đủ biện pháp để thoái thác trách nhiệm, không ngờ qua một thời gian hắn phát hiện nàng cứ đứng giờ là đến trang viên trông coi việc tu sửa, làm cho nội tâm Doãn Thủy Hử an tâm không ít...

“Doãn thiếu, người biết Thi Thi nhà chúng ta mặc dù kết bạn văn chương nhưng cũng là cân nhắc, không phải lỗ mãng kết giao tùy tiện, nhưng gần đây Tào thiếu gia cùng Trần thiếu gia rất hay lui tới, làm cho Thi Thi nhà chúng ta rất bối rối”. Tả Viên Viên than dài thở ngắn mà Doãn Thủy Hử giống như chưa từng để ý, thực tự nhiên tiếp lời ” yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

“Tuy rằng là nói như thế, nhưng cũng phải xem Thi Thi nhà chúng ta có ý tứ kia hay không a”, Tả Viên Viên ngắt lời hắn, lại tự ai thần ” Thi Thi tính tình tốt, không muốn làm tổn thương bọn họ, nhưng nàng chỉ xem bọn họ là bằng hữu, thật không có ý tứ kia lại không biết cự tuyệt sự theo đuổi mãnh liệt kia thế nào, nàng thật khó xử”

Doãn Thủy Hử có chút chút xuất thần.

Mãnh liệt theo đuổi nha..... Hắn nhớ rõ, trước khi trải qua tử kiếp, hắn cũng có bệnh này nha, mà còn là rất nghiêm trọng. Cảm giác giống như mình đang ở trong sương mù dày đặc, bị cuồng đại tuyệt đối, tình ý rối rắm, có chút đánh mất bản thân.

Như vậy, cuối cùng là như thế nào khỏi hẳn đâu?

Tòan bộ quá trình đối với hắn giống như giấc mộng, thoát tiên là đánh mất chính mình, rồi sau đó giống như tỉnh mộng, hết thảy đều trở nên thanh tĩnh. Không còn có toàn tâm toàn ý, cũng không đánh mất bản thân mình nữa, không có, cái gì cũng không có.

Hiện tại đầu óc đã sáng tỏ nên Doãn Thủy Hử đại thể hiểu được Tả Viên Viên đến thăm là có ý đồ gì.

Nữ nhân này nói quanh co, lòng vòng nhưng chủ ý vẫn là muốn đẩy mạnh tiêu thụ muối muối của nàng, ý đồ dùng đối thủ khác để kích thích sự cạnh tranh của hắn, hy vọng hắn mau chóng tỏ rõ thái độ.

Cho nên Doãn Thủy Hử không rõ nha!

Khi hắn hăm sâu trong đó, tỷ muội các nàng lại xem tình cảm của hắn như giày cũ vứt bỏ đi, như thế nào khi hắn từ vùng bùn đứng dậy thì đối phương lại quay đầu quý trọng hắn?

Nhưng chung quy là tính cách của kẻ mua bán cho nên Doãn Thủy Hử cũng không vạch trần sự thật, làm ọi việc thêm phức tạp, cầm lấy chén trà, gạt lá trà trong bát, ra vẻ khó hiểu hỏi ” cho nên Tả đại tỷ cần ta hỗ trợ thế nào?”

“A, Doãn thiếu thật là biết đùa chọc người khác, không dám, không dám...”

“Thiếu gia.” Mạch Đại vừa chạy vào vừa la lớn, cắt ngang những lời khách sáo của Tả Viên Viên.

Khó có khi Mạch Đại vượt quá giới hạn bổ phận, hơn nữa thần sắc lại hốt hoảng cho nên Doãn Thủy Hử biết có chuyện gì đó đã xảy ra.

Uống ngụm trà, hắn gạt đầu ý bảo Mạch Đại bẩm báo.....

“Trong thành xảy ra chuyện, một chiếc xe ngựa không kiểm soát được đã tông vào tiệm cơm ven đường, lần trước do hiện tượng ngưi xoay mình mà tiệm cơm này đã có chút hao tổn, cho nên sau lần va chạm này đã sụp đổ luôn, biểu tiểu thư vừa lúc lại ở bên trong”

Câu cuối cùng trực tiếp đánh mạnh vào tri giác của Doãn Thủy Hử, hắn kinh ngạc nhìn về phía Mạch Đại, quên mất đang cầm chén trà trên tay, thế là chén trà trực tiếp hạ thổ a!.

Thượng San..... Thượng San đã xảy ra chuyện?

Trong đầu chợt trống rỗng, nháy mắt sau mặt hấn đã trắng xanh, nàng...nàng...

“Hoắc thiếu cùng phu nhân vừa lúc ở gần đó, thấy có sự cố liền đến hỗ trợ cứu giúp, không nghĩ ngoài ý muốn lại cứu được biểu tiểu thư, cho nên cho người báo tin, muốn thiếu gia nhanh đến nhận người”

Lời này không làm cho Doãn Thủy Hử buông nhẹ tâm tình mà càng căng thẳng hơn. Bởi vì hấn không thể phán đoán, Hoắc Tây Du muốn hấn đi tiếp đến tột cùng là.....

“Thiếu gia?” Mạch Đại chờ chỉ thị của hấn.

Doãn Thủy Hử tuy hồi phục tinh thần nhưng cũng không nói nên lời. Hấn tựa như đứa nhỏ bị lạc đường, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi bên kia đi.....

Mạch đại rất là cơ linh, thấy thế chạy nhanh bổ sung nói: “Còn sống.”

Thấy ánh mắt Thủy Hử bắt đầu nhìn mình, Mạch Đại lại nói ” bị cây cột đè nặng, bị thương, bất tỉnh nhân sự”

Ngực như thở ra một hơi, sắc mặt xanh trắng cũng đã giảm đi, Doãn Thủy Hử chỉ thị ” cho người chuẩn bị xe, đến hiện trường”

Cũng không đợi Mạch Đại phản ứng, hấn liền đứng dậy đi ra ngoài, bỏ mặc Tả Viên Viên đang ngồi ghen hống, trần trối.

Mạch Đại đồng tình nhìn nàng một cái, cũng không đếm xỉa tới nàng, chạy nhanh đuổi kịp chủ tử dẫn đường đi.

Thượng San là bị đau mà tỉnh lại.

Vừa mở mắt liền nhìn thất nét mặt lo lắng của Doãn Thủy Hử, sự an tâm làm nàng hơi lỏng ý chí, lại ngất đi lần nữa.

“Tiểu San?” Doãn Thủy Hử thấy thế, cũng là kinh hãi.

Lúc này liếc mắt nhìn thấy nàng nằm ven đường như búp bê vải bị tháo hết chỉ, cảm xúc hoảng loạn đánh mạnh vào lòng hấn, lúc này nàng lại đột nhiên ngất đi làm hấn không khỏi liên tưởng đến một màn chia cách vĩnh viễn, là tình cảnh chưa kịp nói lời trăng trối đã buông tay nhân gian.

“Tĩnh tĩnh, người tĩnh tĩnh!”

Thượng San cảm thấy đau quá, mặt bị nhéo đau quá.

Ý thức mơ hồ, nàng hảo muốn hỏi — chắc nhi, ta là với người có cừ oán sao?

Cổ tình nàng không thể mở miệng.....

“Uy, người dừng tay a!” Đang hỗ trợ cứu giúp người bị thương, Hoắc Tây Du quay đầu thấy một màn Doãn Thủy Hử đánh người, trực tiếp chửi ầm lên; “Nàng bị hôn mê, người còn đánh nàng?”

Doãn Thủy Hử kinh ngạc, phản ứng có phần thái quá. Chỉ là ngất xỉu thôi sao?

Hấn xuất thần chăm chú nhìn mặt của nàng, khuôn mặt bị dính bụi bẩn làm người ta không thấy rõ khí sắc, hấn lại giống như trước đây, dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi vết bẩn trên mặt Thượng San.

“Phát gốc cái gì?”, giải quyết xong người bị thương cuối cùng, Hoắc Tây Du quay đầu lại liền thấy hành vi kỳ dị của Doãn Thủy Hử.

Bộ dáng thật cẩn thận, làm như đang lau chùi dạ mình châu hay thứ gì trên quý lấm vậy.

Việc xảy ra làm Hoắc Tây Du tâm hỏa tràn đầy, cảm thấy những người này thật sự là từng bước từng bước tự cấp hấn tìm phiền toái.

Tiểu quý kia rõ ràng bị phỏng lại không chịu băng bó mà cứ ở bên người Thượng San, có chết cũng không chịu rời khỏi làm cho tiểu thê tử của hấn phát tác bản tính làm mẹ, chăm sóc cho tiểu quý đến mặt mày

biến thành xám tro. Tất cả đều làm cho Hoắc Tây Du hấn phân tâm, lo lắng. Hấn vừa lo cứu giúp người bị nạn, còn phải trông chừng tiểu thê tử, sợ Kim Thố có thể bị trượt chân ngã trong đồng gạch ngói vụn làm mình bị thương, đã làm cho hấn tinh thần không yên còn cố tình ngăn cản không được.

Vốn tưởng rằng nói một câu " thành thực một chút, đừng để khi Thượng San tỉnh lại lại phải lo lắng cho người", làm chi tiểu quý ngoan ngoan trở về học đường bằng bó vé thương, tiếp theo có thể thuận lý thành chương, phân phó tiểu thê tử đưa tiểu quý trở về là nhất cử lưỡng tiện.

Không nghĩ tới Doãn Thủy Hử lại nhanh chân chạy tới nơi này.

Lửa giận bốc lên, Hoắc Tây Du nhin không được trách mắng " còn không mau đưa nàng trở về, vết thương trên lưng nàng cần phải được xử lý, chẳng lẽ ngươi muốn ta ở nơi này trị liệu?"

Này đương nhiên là vạn vạn không thể!

Bình tĩnh khỏi giấc mộng, Doãn Thủy Hử nhẹ nhàng nâng Thượng San dậy, cẩn thận ôm nàng vào lòng, đi vào trong xe ngựa, không chút nào trì hoãn, ra lệnh hồi phủ.

Hoắc Tây Du càng thêm xác định tu dưỡng của hấn từ sau khi thành thân quả nhiên có tiến bộ vượt bậc. Hấn có thể mở mắt nhìn xe ngựa bỏ đi mà không chửi tiếng nào nha!

Trên xe, Doãn Thủy Hử vẫn ôm lấy Thượng San, Cũng không cần như thế, nhưng hấn chính là không bỏ xuống được, không muốn nàng bị xóc nảy mà đau thêm.

Mùi bụi đất cùng mùi đồ ăn làm cho hấn có chút suy nghĩ nhưng thiên hạ trong lòng dù sao cũng mới trải qua kiếp nạn, được người ta cứu ra trong đồng đổ nát của tiệm cơm, có mùi hỗn hợp quỷ dị như vậy cũng là hợp lý.

Tuy nhiên, trừ bỏ mùi bụi đất cùng đồ ăn, còn có một chút hương thơm thần nhiên.

Kia mùi, cũng không xa lạ..... Thật sự, giống như đã từng quen biết.....

Trong lòng, kỳ thật có chút loạn.

Doãn Thủy Hử không biết có phải hay không nên công nhận mùi kia trong trí nhớ rất quen thuộc.

Hấn phát hiện có một số việc không đúng , lại bởi vậy cảm thấy không rõ..... Hấn không rõ lúc trước vì sao hoàn toàn không có cảnh giác, xem nhẹ dấu hiệu sở hữu? lại làm sao có thể kéo dài lâu vậy mà không tìm chứng cứ, giờ mới phát hiện này không thích hợp?

Xe ngựa lộc cộc, tâm tư hỗn độn cùng ý thức trầm mê.

Thượng San vẫn hỗn loạn như cũ, nhưng nhiệt độ cơ thể hấn cùng với nhịp tim đập,có chút gì đó va chạm vào...

Có một đoạn trí nhớ bị xem nhẹ, lơ đãng cho qua nhưng bởi vì bị trọng thương lại trong tình trạng hôn mê, nên Thượng San chợt phát hiện.

Có một cái hố thật lớn, cha nàng lấy hố...Đáng giận

Có một thật lớn hố, nàng cha lấy hố..... Đáng giận! Trước kia như thế nào cũng chưa phát hiện đâu?

Thượng San thực ảo não, nàng vẫn hôn mê, vẫn vẫn chưa tỉnh lại.

Nàng nói với chính mình, nhất định phải nói cho hấn. Việc này..... Quá trọng yếu , nhất định phải làm cho Doãn Thủy Hử biết, nhất định phải...

Tuy rằng miệng ăn nói chua ngoa nhưng lại có tâm hậu hỷ, sau một hồi lăm bằm lại tiến đến Doãn phủ là chuyện bình thường. Cho nên giờ này Hoắc Tây Du mới có mặt ở Doãn gia, về mặt cau có nói " người không cần lại cãi nhai, ta nói nàng không việc gì thì là không việc gì"

Thượng San nghe được thanh âm của Hoắc Tây Du khi nàng tỉnh lại, cảm giác đau đến muốn nhe răng trợn mắt cũng không có khí lực. Cố gắng nửa khắc cũng không nhớ chuyện gì đã xảy ra, tình trạng hiện tại của mình là thế nào. Đột nhiên cơn đau từ lưng truyền đến làm cho nàng có chút thanh tỉnh, cố nhớ lại tình huống.

Nàng nằm nghiêng trên giường, có người đang xử lý vết thương trên lưng, có chút đau đớn nhưng cắn răng chịu đựng thì cũng còn được.

Về phần bình phong kia một đầu.....

“Có thật hay không? nàng bị đè dưới đồng đồ nát của tòa lầu, thật vất vả mới cứu ra được, làm sao có thể không có việc gì?”

Doãn Thủy Hử thanh âm nghe qua thật là lo âu. Đúng là hẳn thật sự rất lo lắng, cho dù là đã cố gắng che giấu nhưng mà che giấu không thành công.

“Không phải như ngươi nói, nàng chỉ là trên lưng bị vụn gỗ đâm phải nên bị ngoại thương, sau đó lại không may bị cột nhà đè trúng nên ngất xỉu mà thôi, đến lúc sẽ tự nhiên hồi tỉnh, ngươi khẩn trương cái gì?”, đang chuẩn bị viết đơn được, Hoắc Tây Du cảm thấy hẳn thật phiền, nhin không được lại mắng.

“Nếu người bị thương là Kim Thố muội tử, ta xem ngươi có nói thật nhẹ nhàng như vậy không?”

Doãn Thủy Hử mới cảm thấy hẳn thật sự là không lương tâm.

Hoắc Tây Du không để ý mực dính vào tay mà dừng lại việc kê đơn, sao lại lấy Kim Thố ra so sánh. Có lầm hay không, Kim Thố là thê tử của hắn nha, làm sao có thể so sánh với? Làm sao có thể?

“Nhìn cái gì?” Đối mặt với ánh mắt hồ nghi của hắn, Doãn Thủy Hử thật khó chịu.

“Ta xem ngươi trước ngồi xuống đi!” Hoắc Tây Du mặc kệ nghi ngờ vừa rồi tiếp tục đề bút kê đơn, thuận miệng nói ” người giống y như lão mục tử, là muốn hù dọa ai? Nha hoàn sẽ giúp nàng rửa miệng vết thương sau lưng”

Nói xong, lại nghĩ đến nương tử thường hay khuyên hắn phải có tính nhẫn nại, đối với người bệnh phải để tâm, Hoắc Tây Du liền miễn cưỡng nói lời an ủi” người cũng không phải mới quen biết nàng, trước đây cứ hai, ba ngày nàng lại gây ra thương tích, còn không phải vẫn tốt lành, chưa có chuyện gì xảy ra?”

Doãn Thủy Hử mặc dù nghe lời hắn ngồi xuống, nhưng cũng không vì những lời này mà thấy yên tâm hơn.

Hoắc Tây Du nguyên là tùy ý an ủi hai câu, lại bởi vì vậy mà nhớ lại chuyện trước đây.

“Cũng giống như lần bị ngã ngựa truy đuổi đó”, chuyện này trong mắt Hoắc Tây Du thực sự là sự kiện kinh điển ” khi đó không có ai đụng tới nàng, nàng cũng tự bản thân mình gây ra chuyện, tự sập bẫy của chính mình, làm thế nào mà cả người bay lên đụng phải cây cột rồi lại rơi xuống đất thật mạnh, Tam Quốc nhìn thấy cũng hoa cả mắt, làm rách cả viên đại lê trên tay. Khi đó mặt nàng đầy máu, cả người đều thương tích nhưng không phải vẫn sống đến giờ sao?”

Uy! Uy!

Lần đó nàng rất đau nha, hơn nữa cũng không phải nàng tự nguyện sập bẫy của chính mình nha.

May mắn Thượng San không bị nội thương, nếu không nhất định sẽ bị lần nữa.

“Đại thể nàng giống như mèo có chín cái mạng a, cứ nghĩ lại chuyện trước đây của nàng thì biết”, Hoắc Tây Du cảm thấy dùng từ này để hình dung Thượng san phi thường hợp lý nên hắn cũng phi thường hài lòng.

“Đừng nói nàng như vậy.” Doãn Thủy Hử lườm hắn một cái, vẻ mặt thật là bất mãn.

“Vốn chính là, vì sao không thể nói? Hơn nữa này cũng không có gì không tốt .” Hoắc Tây Du tự giác thực sự cầu thị, nói:“Người ngấm lại, trên đời này muốn tìm người xui xẻo giống nàng thật không nhiều nha, trời không mưa, không gió, thời tiết tốt mà lâu lại bị sập đồ, sự tình này là thường xảy ra lắm sao?”

Cũng không hề Doãn Thủy Hử trả lời, Hoắc Tây Du hừ hừ hai tiếng,lại nói:“Những việc lạ lùng này, nàng đều gặp phải, hơn nữa giống như trước đây, mỗi lần gặp nạn đều gặp dữ hóa lành, nói thật ra, cha nàng nổi danh là Thần Toán Tử có giúp nàng tính xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?”

Thượng San nghe vậy chỉ cảm thấy khó chịu, thực khó chịu cái loại này khó chịu.

Sao lại thế này?

“Hoắc Tây Du người là cái đồ không có lương tâm, đã không có lương tâm lại còn thối miệng, sao có thể...”, khó chịu đến cực điểm, Thượng San oán hận lên tiếng.

Thanh âm nhỏ xíu lại yếu ớt nhưng cũng đủ cho hai người nghe được.

“Tĩnh!” Doãn Thủy Hử theo bản năng đứng lên.

“Đừng! Chết nhì người trăm ngàn đừng nhúc nhích!” Thượng San thông linh giống như ra tiếng ngăn lại hẳn.

Thở dài, nàng có chút khóc không ra nước mắt, thật là ai oán nói: “Đây là bẫy, là ta cha đào ra một cái hố, người trăm ngàn đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, đừng nhảy xuống cái hố to này”

Hai tên nam nhân liếc mắt nhìn nhau, đồng dạng cảm thấy khó hiểu.

Đầu nàng vì bị thương mà hồng rồi sao?

Đầu Thượng San không bị hư, ngược lại nàng rất thanh tỉnh, chưa bao giờ thanh tỉnh giống như lúc này.

Quả thật đúng như lời cha nàng nói, nhân sinh tựa như sợ tợ dệt trên khung cửi.

Vì nàng là nghịch thiên chi mệnh cho nên cha nàng cố gắng dùng đủ mọi cách, bao hàm cả việc để nàng phần nam trang, đến ở trong Doãn phủ để vượt qua mấy năm nguy hiểm nhất, hi vọng nhờ dương khí thịnh vượng của các nam hài che lấp đi dương khí suy yếu của nàng.

Đồng thời cũng để thử phương pháp khác, được xem như nhất chiêu hiểm kì.

Cha nàng bắt đầu lớn mật dùng lý luận vận mệnh chi tuyến, tạo thành cục diện bút dây động rừng, muốn lợi dụng từ đó để cho sự thay đổi của một người cũng sẽ liên lụy hết thảy, làm cho số mệnh được trộm đến của nàng sẽ được thừa nhận, từ nay về sau sẽ sống lâu dài.

Đây là lý giải của nàng, mà cho tới giờ cũng chỉ nghĩ được như vậy.

Thậm chí nàng còn tưởng rằng năm đó mình đã thiếu Doãn Thủy Hử một ân tình cứu mạng, cho nên lần bị núi lở, nàng mạo hiểm cứu hắn thì xem như là đã hoàn lại.

Cho đến nay, âm kém dương sai đã làm nàng phát hiện chân tướng được che lấp...

Bố cục của cha nàng còn chưa có hoàn.

Vận mệnh chi tuyến cũng không phải sau khi giữ lại một mạng của nàng thành công là xong.

Tuy rằng hơn mười năm chia lìa, hai người nhìn như là hai sợ tợ không cùng đường, nhưng những rối rắm ban đầu vẫn còn tồn tại, nó không bị đứt mà vẫn liên tục quấn quanh, ngày càng sâu đậm, chỉ là không bị phát hiện ra mà thôi.

Dưới sự chỉ đạo của cha, nàng ra mặt cứu hắn để hoàn lại ơn cứu mạng, là cho vận mệnh của hai người lần nữa lại gặp nhau, những rối rắm lại được tháo gỡ để rồi theo từng chuyện, từng chuyện lại quấn quanh ở cùng nhau lần nữa.

Tất cả đều là kế hoạch của cha.

Hiệ tại hồi tưởng lại mọi việc, Thượng San mới phát giác mình thật là ngây thơ.

Có thể khắc sâu đến mức thay đổi mệnh số rối rắm của nàng, làm sao chỉ có vài năm ở gần thời nhỏ là đủ để tạo thành ảnh hưởng? Nhất định là sự tình sẽ còn sâu xa hơn, cả đời sẽ rối rắm, quấn quanh Doãn Thủy Hử...giống vậy.....

Nhân duyên của hắn.

Một câu người tri tâm của Đông Bảo đã giúp nàng lĩnh ngộ, hiểu ra mấu chốt của sự kiện.

Nếu bắt đầu suy nghĩ từ phương diện này liền thấy được bố cục của cha. Nếu cứ mặc kệ, nhân sinh của Doãn Thủy Hử sẽ bị tầng tầng lớp lớp vận mệnh vây khốn, cuối cùng sẽ thật sự chấp nhận vận mệnh không do mình chọn lựa.

Dỗan Thủy Hử không nên bị như vậy, hẳn thiện lương lại trọng tình người, đáng giá để có một nương tử thật lòng yêu thương hẳn, không nên vì nàng mà hi sinh hạnh phúc của chính mình. Cho nên phải nhanh nói cho hẳn biết chuyện phát sinh kế tiếp sẽ không hay thế nào, bọn họ nên cùng nhau nghĩ biện pháp, ngăn lại kết quả phát sinh.

Chính là mới muốn mở miệng, miệng hé ra..... Cũng là không tiếng động.

Muốn nói như thế nào đây?

Nghi vấn này làm nàng chần chờ, do dự, giảm đi tính tích cực và khẩn cấp.

Bởi vì nàng nghĩ đến.. Thân là con gái của Thần Toán Tử, mặc dù không kế thừa được năng lực thiên phú nhưng mà nhiều năm gần kề, mưa dầm thấm đất, nàng tự nhiên biết việc phụ thân mình làm, bởi vậy mà cuối cùng đã thấu hiểu một vấn đề này của hẳn.

Nhưng biết nói thế nào với người ngoài đây?

Nàng không thể không băn khoăn, nếu Dỗan Thủy Hử đem suy luận của nàng thành lời nói vô căn cứ, thậm chí còn cho rằng nàng có dị tâm, muốn gả cho hẳn đến điên rồi nên mới nảy sinh suy nghĩ kỳ lạ, như vậy không phải là nàng tự làm mất mặt mình sao?

Một thân dính bụi, Thượng San lấu có cần tẩy rửa vệ sinh, nhân cơ hội này mà suy nghĩ mọi việc lần nữa cho thấu đáo.

Chuyện này thực không dễ dàng, nhưng Thượng San biết nàng cần phải làm cho Dỗan Thủy Hử hiểu tính nghiêm trọng của sự việc, chính là vừa mới tắm rửa xong thì Hoắc Tây Du cùng Dỗan Thủy Hử lại đến, còn mang theo một vị khách.

Người nọ, đúng là Tả Thi Thi?

Thấy người tới, Thượng San kinh ngạc nói không ra lời, nhưng Dỗan Thủy Hử cùng Tả Thi Thi cũng bị nàng làm cho kinh hách đến á khẩu.

Tuy rằng vẫn trang phục nho sam giả dạng tư sinh, một đầu tóc dài ẩm ướt xổ tung, làm cho nàng bớt đi vài phần anh khí lại tăng thêm mấy phần mỹ lực trên khuôn mặt thanh tú, làm cho người ta không thể không thừa nhận, Thượng San đúng là nữ nhân.

Kia cảm giác thật là kỳ diệu.

Tuy biết rằng nàng chính là thân nữ nhi, nhưng cũng chỉ là được cho biết, cho dù là Dỗan Thủy Hử hay Tả Thi Thi cũng đều giống nhau, là được cho biết mà thôi.

Đặc biệt là Dỗan Thủy Hử, bị ấn tượng sâu sắc hơn Tả Thi Thi đến mấy lần, dù sao hẳn ban đầu quen biết Thượng San chính là một tiểu nam hài, làm sao biết được sau vài năm gặp lại, thực sự nàng lại là nữ nhân, hỏi hẳn làm sao không kinh hách cho được. Nhưng dù sao Thượng San vẫn luôn phần nam trang, tính tình lại so với nữ tử bình thường phóng khoáng hơn rất nhiều, nên Dỗan Thủy Hử cũng không quá để ý. Mà lúc này...

Mái tóc dài đen mượt như tơ xoắn tung, bộ sắc trong sắc, thanh tú như hoa sen mới nở trên mặt nước, thanh linh chỉ vận hiển lộ không bỏ sót, làm cho người ta nhất thời không dời ánh mắt.

Thì ra đây mới là bộ dạng chân chính của nàng.

Bởi vì sự chú ý quá mức của hai người làm cho Thượng San trong lòng đại loạn, mà không phát hiện chính mình đã gây cho người khác ấn tượng sâu sắc.

Trong mắt Thượng San chỉ nhìn thấy Dỗan Thủy Hử cùng người trong lòng Tả Thi Thi đang ở cạnh nhau. Nam tuấn mỹ bất phàm, phong độ khí khái. Nữ tao nhã, tú lệ. Hai người đứng cạnh nhau, ngoài trừ câu trai tài gái sắc thì không còn từ nào khác để hình dung chính xác hơn.

Trong lòng cảm thấy hơi đau, nhưng Thượng San nhanh chóng bỏ qua, chỉ trầm nghĩ đến một chuyện. Cùng ở chung một chỗ, cùng nắm tay nhau đến già với người trong lòng là điều Dỗan Thủy Hử muốn nhất đi?

Nếu đây đã là mong muốn, là hạnh phúc của hẳn, vậy nàng nhất định phải phá vỡ kế hoạch của. Nhất định, phải.

Ba người trong phòng, ba suy nghĩ khác nhau, làm cho không khí rơi vào trạng thái trầm mặc.

Đối mặt với tình huống này, nha hoàn có chút kinh hoảng. Là thế nào? Hiện tại rốt cuộc là tình huống gì? Còn tóc...Rốt cuộc là lâu hay không lâu?

9. Chương 9

Ban đêm trời không trăng không sao, chính là thời cơ tốt nhất để thừa cơ bỏ trốn. Nói chung đi không từ biệt có điều không hay, lại thiếu chút quang minh lỗi lạc, cũng không phải là hành vi của chính phái nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, Thượng San cảm thấy đây là phương thức tốt nhất.

Trên đời này, không phải chuyện gì cũng đều thích hợp để đem ra thảo luận cho tường tận, giống như vẽ tranh, nên lưu bạch khi, không vẽ quá vẹn toàn, thành phẩm ngược lại sẽ rất viên mãn.

Huống chi, quan trọng là kết quả!

Nếu mục đích cuối cùng là muốn tốt cho Dỗan Thủy Hử, là muốn cho hẳn được hạnh phúc, vì thế nàng phải phá thế cục do cha bày ra. Chỉ có hai người cách xa thì có thể cắt bỏ sợi tơ vận mệnh giao triền, đầu mành phương pháp gì, chỉ cần đạt thành mục đích là tốt rồi.

Tổng hợp các lý do lại suy tính kỹ càng, Thượng San cuối cùng lựa chọn ra đi mà không nói lời từ biệt, là tránh cho cả hai khỏi ngưng ngừng, nên biện pháp trực tiếp nhất là rời khỏi.

Cho nên thừa dịp đêm tối không trăng không sao, nàng mang theo hành trang cùng một túi điểm tâm rời đi, tiếp tục thực hiện kế hoạch dạo chơi ngũ hồ tứ hải trước kia.

Thượng San quả thật là có kế hoạch đó, ít nhất đó cũng là lựa chọn ban đầu.

Nàng tính rời thành từ cửa đông, chỗ đó thủ thành yếu nhất, nếu không chỉ dựa vào công phu mèo cào ba chân của nào làm sao có thể tránh khỏi vệ binh canh ở cửa thành.

Nhưng nàng còn chưa kịp đến cửa thành, nửa đường đã bị một vị khách không mời mà đến cản lại.

Trời đêm tối đen, không có ánh trăng, ngay cả sao cũng không có.

Thượng San trừng mắt nhìn người mới đến.

Tả Thi Thi?

Cái quỷ gì? Chuyện này cũng quá ly kỳ.

Thượng San khiếp sợ như thế, Tả Thi Thi hoàn toàn có thể hiểu được, bởi vì ngay cả chính mình cũng không ngờ lão thiên gia cũng nguyện ý giúp nàng, làm cho nàng có thể trốn khỏi nhà mà thần không biết quỷ không hay.

Chuyện này cũng không dễ dàng gì, bởi vì tỷ tỷ nàng luôn mong nhờ vào muội muội để có được cuộc sống vinh hoa phú quý, vì vậy nhất cử nhất động của nàng, tỷ tỷ đều theo sát. Vậy nhưng nàng đã rời đi thành công.

May mắn nhất là đúng như nàng dự đoán, nàng đã đợi được Thượng San xuất hiện ở trên đường đi về hướng thành đông.

Này nhất định là trúng mục tiêu!

Tả Thi Thi nhận định, đây là lão thiên gia đối với dũng cảm của nàng ban cho phần thưởng lớn, cho nên hẳn cũng đánh một tiếng trống lớn để cổ vũ tinh thần cho nàng, làm cho nàng tăng thêm dũng khí.

“Mang ta cùng đi với, Thượng...cô nương”, nàng nói xong, thanh âm ôn nhu chần chờ, do dự khi gọi tên Thượng San.

Tuy rằng Tả Thi Thi vẻ mặt khấn thiết, ngữ khí rất chân thành, thậm chí còn thể hiện quyết tâm bằng cách mặc nam trang giống Thượng San, nhưng Thượng San lại thấy...

Không được! Không được! Không được!

Phục trang của Tả Thi Thi ở trong mắt Thượng San là một hình ảnh không phù hợp. Trước đây nàng mặc nam trang là vì cảm thấy rất thoải mái, đi đường không bị người khác dòm ngó, chỉ trở, cho nên mặc nam trang từ nay về sau đi trên đường có thể hành động tự nhiên, thoải mái thật sự. Nhưng bây giờ có hình ảnh để nàng so sánh, Thượng San mới biết được thì ra mặc nam trang vào cũng sẽ không giống nam nhân, cũng không phải là nam nhân.

Tả Thi Thi cũng không phải là một nữ tử xinh đẹp, kiều mỵ nhưng cũng không biết tại sao dù nàng mặc nam trang, nhưng ánh mắt kia, làn mi kia, thần thái yếu đuối kia vừa nhìn đã biết là nữ nhân, hơn nữa khi giọng nói mềm mại vang lên, lại càng lộ ra sự thật nàng là nữ nhân.

Một nữ nhân mặc nam trang?

Mặc nam trang nhưng nhìn vẫn ảo lả?

Vấn đề này thật kỳ quái, Tả Thi Thi mặc nam trang nhưng nhìn thế nào cũng thấy rất quái.

Bất quá đây cũng không phải là vấn đề trọng điểm.

Một thoáng hoảng hốt, Thượng San rất nhanh chóng hồi tỉnh, biết thời điểm này cũng không thích hợp để buồn bực.

“Tả cô nương, người sao lại ở chỗ này? Thượng San vội hỏi.

Vấn đề này Tả Thi Thi có thể thành thật trả lời ” bởi vì đã mua được phó dịch trong Dõan phủ cung cấp thông tin cho nàng”, hay là nói ” đã dặn người nọ phải chặt chẽ giám sát mọi hành động của người”. Nên nói sao đây? Tả Thi Thi ý nghĩ rất là rõ ràng, không cần nói, vấn đề này thật khó nói.

Bình tĩnh suy nghĩ, Thượng San đại để cũng có thể tưởng tượng ra, trong nhà giàu, chuyện gì sẽ không phát sinh? Tuy nhiên vấn đề đáng quan tâm hơn là cho dù Tả Thi Thi có phương pháp dò được thông tin trong Dõan phủ, nhưng sao lại chú ý đến hành động của nàng?

Lại càng không hợp lý là.....Tuy nàng quyết định rời đi nhưng vẫn tính là vài ngày nữa mới thực hiện, nhưng buổi chiều nhìn thấy sắc trời không tốt, biết được tối nay sẽ không có trăng nên mới quyết định hành động. Vậy sao Tả Thi Thi lại biết được hành tung của nàng?

Bị phát hiện hành tung đã thực ly kỳ, hơn nữa khi xuất hiện lại nói một câu không đầu không đuôi, muốn cùng nàng rời đi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Thượng San buồn bực nha!

“Gọi ta Thi Thi đi!” Tả Thi Thi vẫn cố chấp, lại còn thân thiết chủ động nói ” ta đây có thể trực tiếp gọi tên của người sao?”

Đối với đôi mắt đột nhiên lóe tinh quang kia, Thượng San tuy rằng cảm thấy cổ quái nhưng cũng khó mở lời cự tuyệt, chỉ cười cười, gập đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tả Thi Thi có chút thẹn thùng lảng tránh ánh mắt hai người gặp nhau, mỉm cười nói ” ta ngay từ đầu đã đoán được người nhất định sẽ không bị lễ giáo trói buộc, là người có chí ngao du ngũ hồ tứ hải, rời đi Đồng thành chỉ là chuyện sớm muộn.”

Chí ngao du bốn phương?

Thượng San bị những từ này làm cho kinh hãi, hoài nghi là nàng nghe lầm hay là Tả Thi Thi nói sai?

“San, người mang theo ta đi đi!” Tả Thi Thi cũng không phải thỉnh cầu, nàng thực lý trí phân tích nói:“Cho dù thay đổi một cái hoàn toàn mới, đến một địa phương không người quen biết, cho dù người có thể sống cuộc sống như một nam nhân, nhưng cuối cùng người cũng không thể thoát khỏi gánh nặng của lễ giáo thế tục”

Dừng một chút, Tả Thi Thi ôn nhu nói: “hàn cảnh mới nhưng mọi người cũng đồng dạng dùng lễ giáo để đánh giá người, cho dù người lấy thân phận nam nhân để sống cũng phải gặp phải trường hợp: trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng làm phiền”

Thượng San dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng làm ình không thoát ra biểu tình quá mức si ngốc, nhưng thật ra nàng thật không hiểu rõ Tả Thi Thi rốt cuộc muốn nói cái gì?

Còn có, Tả Thi Thi gọi tên nàng, hình như sai phải không? Cho dù muốn gọi tên lẫn nhau, nhưng San, có phải nghe quá thân thiết hay không?

Tả Thi Thi hồn nhiên không phát hiện phản ứng của Thượng San, cho tới nay còn chưa mở miệng đáp lại nàng một lời nghĩ đến giấc mộng sắp thực hiện, làm cho nàng đối với nhân sinh tràn ngập hi vọng.

Bởi vì xem Thượng San là người cùng thuyền, Tả Thi Thi vui lòng chia sẻ nên lên tiếng giải thích ” nếu người mang theo ta, giả thành một đôi phu thê, như vậy sẽ không còn vấn đề gì nữa, bởi vì mọi người luôn có thói quen để ý chuyện nam nữ đến tuổi còn chưa thành thân, nhất là cô nương gia qua mười tám tuổi mà chưa kết thân được xem là tội ác tày trời...”

Thượng San kỳ thật có nghe nhưng không có biết Tả Thi Thi rốt cuộc muốn nói cái gì, nhưng cũng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng tình, bởi lẽ khi Đông Bảo chỉ vào nàng nói nàng là bà cô gia chưa chồng, bộ dáng vô cùng đau đớn.

Thật ra là bà cô già không chồng thì thế nào?

Nàng cũng không để ý, rốt cuộc thì liên quan gì đến những người khác?

Tả Thi Thi bất đồng với Thượng San, chẳng những là chú ý tới chuyện này còn tìm biện pháp giải quyết, chỉ thấy nàng nói ” chỉ cần chúng ta giả trang thành vợ chồng, như vậy mặc kệ là đến chỗ nào, chẳng những có thể chiếu cố lẫn nhau, quan trọng hơn là ai cũng không thể lấy chuyện hôn nhân đại sự làm phiền chúng ta”

Àn, ách, này thôi.....

Thượng San cố gắng cuối cùng cũng bắt được trọng điểm.

“Tả..... Thi Thi.” nhìn thấy đôi mi thanh tú nhú lại, Thượng San liền nhanh nhạy sửa miệng ” Thi Thi, người thực sự bài xích chuyện hôn nhân”

Tả Thi Thi không trực tiếp trả lời nhưng đôi mắt lạnh lùng, trong trẻo lại mang chút quật cường đã là câu trả lời.

“Vậy chất nhi ta thì sao?”, Thượng San đầu hoang mang hỏi.

Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất hiện một chút khó hiểu, suy tư một lát mới nói ” ta biết Dỗan công tử đối với ta tình thâm ý trọng, nhưng...San, người biết có một số chuyện là không thể miễn cưỡng”

Nghe một tiếng kêu tên mình như vậy, Thượng San thấy tâm chột lạnh.

“Nhưng chất nhi ta không phải người khác, hẳn tốt như vậy...”, Thượng San xưa nay có tài hùng biện nhưng lần này hoàn toàn không có tác dụng, nàng giật mình đến mức chỉ có thể cà lăm, hỗn loạn không biết nên nói thế nào.

Tả Thi Thi thành khẩn nói: “Ta cũng biết hẳn là rỗng trong lòng người, cực kỳ vĩ đại, làm người chính trực lại rất hay giúp người khác, đối với ta mà nói hẳn là một bằng hữu rất tốt, ta rất thích cùng hẳn kết bạn”

“Bằng, bằng hữu?” Thượng San không thể tin được, chỉ như vậy?

“Ta kính trọng hẳn, chỉ xem hẳn là bằng hữu tốt nhất nhưng nghĩ nhiều hơn, ta thật sự không có biện pháp”, Tả Thi Thi thản nhiên nói.

Cũng không phải nàng chưa từng thử, được tỷ tỷ ngày đêm khuyên bảo, nói hẳn là một nhân tài, cũng là rõ ràng...nàng cũng từng nghĩ tới muốn chấp nhận. Nhưng nàng làm không được.

Sau một thời gian qua lại, nàng nhiều nhất cũng chỉ thể xem Doãn Thủy Hử là bằng hữu, quý trọng hẳn tốt tính nhưng cũng chỉ giới hạn ở tình nghĩa bạn bè, tình cảm nhiều hơn nữa, nàng làm không được.

“Tuy nói như thế, nhưng ta tin tưởng, Doãn thiếu một ngày nào đó sẽ tìm được người chân chính thích hợp với hẳn, nữ tử cùng hẳn tâm ý tương thông”, Tả Thi Thi nói.

Thượng San còn đang tiêu hóa sự kiện bất ngờ này.

Nàng không rõ nha!

Trừ bỏ lúc trước vì thảo luận việc tổ chức hội thơ, sau này còn thường ở trên đường tình cờ gặp nhau hoặc là lấy cớ đến hỏi ý kiến, Tả Viên Viên liền dẫn Tả Thi Thi đến nhà thăm hỏi.

Hơn nữa Doãn Thủy Hử tính trọng tình trọng nghĩa, nhận định tình cảm của hẳn đối với Tả Thi Thi thâm thiết, sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ, Thượng San nghĩ hai người họ vẫn còn cơ hội.

Nhưng hiện tại?

“Không nói gạt người, trong lòng ta có người khác”, Tả Thi Thi lại quăng ra một câu làm Thượng San thất điên bát đảo.

“Ai?” Thiếu kiên nhẫn, đương nhiên là bật thốt lên hỏi.

Nhưng Thượng San ước gì mình chưa từng hỏi. Sau khi nghe được đáp án, nàng thật sự tình nguyện chưa từng hỏi.

Đêm nay quả thật có rất nhiều việc, rất nhiều việc.

Bất chấp lễ nghĩa, cũng đã chịu đủ kinh hách, Thượng San có thể nói là tháo chạy để thoát khỏi Tả Thi Thi, nàng vội vàng quay về Doãn phủ, muốn cảnh báo với Doãn Thủy Hử nhưng đến trước cửa lớn thì lại ngừng lại.

Không đúng, lần này đi không phải chui đầu vô lưới?

Chất nhi nàng tuy có khi hơi ngây ngô nhưng tính tình thật ra rất nhạy bén, nếu để cho hẳn phát hiện nàng có ý tưởng rời đi, dựa vào việc hẳn xem nàng giống như một đứa trẻ mà đối đãi thì sau này nàng làm sao có thể đi được nữa. Như vậy làm sao có thể phá vỡ thế cục của cha nàng bày ra?

Ngẫm lại không đúng, chạy nhanh xoay người lại muốn đi.

Đi được một đoạn ngẩn lại dừng lại.

Không đúng! Nếu trở lại đường này không phải sẽ gặp lại Tả Thi Thi sao?

Còn nữa, nếu nàng đã phát hiện ra bí mật kinh người của Tả Thi Thi, nàng không cảnh báo một tiếng, để cho chất nhi ngốc tiếp tục đem tình cảm dành cho Tả Thi Thi thì không phải nàng sẽ thấy áy náy, sẽ có lỗi sao?

Suy nghĩ hỗn loạn, bước chân lại đổi hướng, quay về Doãn phủ, đến trước cửa lại không vào, Thượng San tiếp tục đi đi lại lại.

Nàng không được.....

Nàng không có biện pháp.....

Nha, ông trời ơi! Ai tới cứu cứu nàng?

Tả Thi Thi việc này thật sự làm cho người ta sợ hãi, nàng bị dọa cho sợ hãi, thật không biết nên như thế nào mở miệng...

Chưa từng thấy Thượng San luôn vui tươi, khoái hoạt lại có lúc khó xử như thế, , vì không nghĩ lại gặp được Tả Thi Thi, nàng không quay lại Doãn phủ, cũng là thay đổi cái phương hướng đi tới, nhưng là ở một đoạn đường sau lại ngừng lại.

Lương tâm bất an.

Không nói cho Doãn Thủy Hử biết, để hắn tiếp tục dành tình cảm cho Tả Thi Thi, Thượng San thấy lương tâm áy náy.

Tìm những người khác, đúng. Tìm những người khác để nói lại cho hắn biết. Hoắc Tây Du chẳng hạn, người này nói chuyện rất ác miệng, khi biết rõ sự thật chắc sẽ dùng những lời cay nghiệt nhất để làm cho chất nhĩ của nàng tỉnh.

Linh quang chợt lóe, Thượng San nghĩ đến liền làm, chân khẽ nhún một cái liền phi thân lên nóc nhà, vội vàng hướng Hoắc phủ mà đi.

Nhưng cuối cùng..... Thượng San cũng là ngồi trên nóc Hoắc phủ, mở túi lấy rượu ra uống, trong đêm tối một mình uống rượu giải sầu.

Kế hoạch đại khái không thay đổi.

Chính là nàng muốn suy nghĩ một chút, bình tĩnh lại, dù sao sự tình cũng quan trọng, hơn nữa Hoắc Tây Du tính lại không kiên nhẫn, nếu không suy nghĩ rồi mới nói với hắn thì có khi chỉ mới nói được vài câu đã bị hắn đuổi ra khỏi nhà.

Bởi vì bản khoản như vậy cho nên Thượng San thấy cần phải suy nghĩ lại, suy nghĩ lại.

Hơn nữa rượu cứ vậy mà đổ vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tâm tình hỗn loạn cũng dần dần bình tĩnh, ý nghĩ cũng dần dần rõ ràng hơn.

Cứ thế hơn nửa đêm đã trôi qua, mây đen bắt đầu tan để lộ mặt trăng thật to chiếu ánh sáng dịu dàng làm cho vạn vật dường như chìm đắm trong ánh sáng ảo mộng.

Có tiếng bước chân.

Thật có tiếng bước chân cố ý đi về phía Thượng San.

“Chậm.” Người nọ nói.

Thượng San đã bình tĩnh trở lại, ý nghĩ vô cùng rõ ràng, hơn nữa tinh thần cũng đã nhờ men rượu thả lỏng hơn phân nửa, thấy có người đến liền giật mình cảnh giác nhưng không tưởng tượng được...

Lúc này, cho dù heo có trong đêm trăng mà phi qua tường nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái bằng.

“Về nhà đi!”, nhìn nàng hơn nửa đêm, Doãn Thủy Hử thân thủ muốn khiên nàng.

Thượng San không nhúc nhích.

Doãn Thủy Hử cũng không miễn cưỡng, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Bởi vì đã suy nghĩ rõ ràng, Thượng San thấy hắn không hề hỏi nàng sao không ngủ mà chạy tới đây làm gì, thậm chí còn có chút điềm tĩnh làm cho nàng chỉ có một suy luận.

“Người theo ta một đêm?” Nàng hỏi.

“Nhìn người rất bận rộn.” Doãn Thủy Hử gián tiếp thừa nhận.

Thượng San nhíu hạ mi, thật khó hiểu, chỉ có thể hỏi ” có thể nói cho ta biết vì sao người biết ta hôm nay sẽ rời đi?”

Doãn Thủy Hử chỉ chỉ bực hành lý của nàng.

Thượng San không rõ cho nên.

“Người thích ăn.....”

Thượng San nhíu mày.

“Lại mê rượu.....”

Tệ như vậy?

“Nhưng với cá tính của mình, người cho tới bây giờ cũng không đem vật ngoài thân để ở trong lòng, cho dù ngày thường ham thích vui chơi giải trí cũng vậy”, bỏ mặc ánh mắt hoài nghi của Thượng San, Doãn Thủy Hử lại tiếp ” người luôn là thái độ có ăn liền ăn, có uống thì uống, nếu trừ lương thực là trừ phi có phát sinh chuyện gì đó”

Cho nên vì việc nàng chuẩn bị lương khô để ăn đường mà bị bại lộ kế hoạch?

“Còn có, người vẫn hiểu lầm.” Doãn Thủy Hử còn nói.

Chỉ thấy hần thần sắc bình tĩnh, ngữ khí cũng bình thản tựa như nói ánh trăng đêm nay sáng như thế nào, một thái độ không vội vàng, không nóng nảy mà nói ” tuy rằng ta đã từng vì Tả Thi Thi mà không kiềm chế được tình cảm, nhưng tình cảm khi đó giống như là cảm mạo, chứng bệnh khi phát tác thì vừa nhanh lại mạnh nhưng luôn có lúc khỏi hẳn”

Đây là Doãn Thủy Hử đã mất nhiều tâm tư, cẩn thận phân tích mới đi đến kết luận.

Hắn sợ nàng không hiểu, lại ôn hòa nói tiếp ” khi ta phụng mệnh cha mẹ đi tìm người rồi khi ta gặp nạn lại từ quỷ môn quan quay trở về, thì cũng đã hết bệnh, sau này gặp lại nàng cũng không còn tình cảm kia nữa”

Không, không phải nàng tưởng tượng như vậy?

“Nhưng các người gần nhất.....” Thượng San có chút hoang mang, trong đầu hiện lên hình ảnh Tả Thi Thi khi đó đến thăm bệnh. Hai người đứng cạnh nhau, nam tuấn tú, nữ ôn nhu; nếu có cuộc thi trai tài gái sắc, bọn họ nếu nhận đứng thứ hai sẽ không có ai đứng nhất, làm sao có thể...

“Gần nhất các người rõ ràng liền cũng không tệ lắm.” Nói nhỏ, Thượng San chân chính cảm thấy khó hiểu.

“Người cho rằng nàng gần đây vì cái gì mà trở nên thân thiện?”, Doãn Thủy Hử nhẹ giọng hỏi lại, chẳng những đem vấn đề ném lại cho nàng, còn tốt bụng nhắc nhở ” ta từ quỷ môn quan trở về, nằm dưỡng bệnh bao lâu nàng mới đến thăm? Nhưng...giống như có người ngoài ý muốn vừa đến, còn không cần nghỉ ngơi, nàng sẽ tìm đến”

Lời này làm Thượng San nhớ tới cảnh tượng vừa rồi...

“Ta thích người!”

Tả Thi Thi nói với nàng như vậy, đúng, là nói với nàng, vẻ mặt còn rất chân thành, mặc dù chỉ là nhớ lại, Thượng San cũng không tránh khỏi rung mình một cái.

Cũng không chỉ nói một câu trống trơn như vậy, vị Đế nhất tài nữ Đồng thành còn nước nỡ giải thích sự tình phát sinh thế nào, lúc đầu là thấy nàng là cô nương mà giả nam trang rất kỳ quái, không có lẽ giáo nhưng sau lại bị thái độ tự tại, vui vẻ của nàng mê hoặc, qua thời gian lại phát hiện bộ dáng của nàng tuấn tú, tiêu sái không thua gì nam tử, rốt cuộc thì ái mộ không kiềm chế được.

Không chỉ có vậy, Tả Thi Thi còn nói dùng Doãn Thủy Hử làm bình phong, dùng tâm kế để tỷ tỷ nàng sắp xếp gặp mặt hắn nhưng thật ra đều là Tả Thi Thi mượn cơ để nhìn thấy nàng mà thôi.

Đương nhiên, Tả Thi Thi cũng nói, những chuyện này đối với nàng có bao nhiêu vất vả, gian nan rồi Tả Thi Thi đột nhiên cầm tay nàng, làm cho Thượng San còn đang hoài nghi có phải mình đang nằm mộng liền giật mình, hoảng sợ thối lui ba bước.

Nhìn vẻ mặt bị tổn thương của Tả Thi Thi, Thượng San biết nàng là thật lòng, những lời nói kỳ quái tưởng như chỉ có trong mộng hóa ra lại là thật.

Không đủ sức để hỏi lại, Thượng San chỉ có thể bỏ chạy, nàng hoảng sợ đến mức bỏ chạy.

Nàng không thể hiểu được, như thế nào cố tình là nàng? Như thế nào chính là làm cho nàng gặp gỡ loại sự tình này?

Này rốt cuộc là vì sao?

Người trong lòng của Tả Thi Thi lại là nàng.

10. Chương 10

gửi đầu, nhin không được lại uống một ngụm rượu, đó là rượu nổi tiếng của Dỗan gia, tên là Đông Tàng, dù là mùi hương, nồng độ...đều là loại rượu mà Thượng San thích nhất, thích đến mức khi rời đi cũng phải mang theo hai bình, còn làm hại nàng bị lộ kế hoạch. “Người khi đó đều nghe được hết?”, không dám nhìn hần, Thượng San thấp giọng hỏi.

Doãn Thủy Hử không trả lời, lấy bình rượu trên tay nàng, yên lặng uống một ngụ, sau đó lại trừng mắt nhìn bầu rượu trên tay, có chút không thích. Hần vốn không ưa nổi cái loại rượu ngọt này, nhưng nghĩ lại, lại nhẹ nhàng thở ra, nàng vẫn là một cô nương a!

“Người nói xem,sao lại phát sinh chuyện thái quá như vậy chứ?”, Thượng San thở dài, rầu rĩ ” ta vốn nghĩ nàng chính là hạnh phúc của người”

“Định nghĩa hạnh phúc là như thế nào?”, Doãn Thủy Hử hỏi nàng.

“.....” Thượng San đáp không được.

“Ta cũng đã từng nghĩ như người, cưới Thi Thi cô nương là mục tiêu lớn nhất trong đời ta, là hạnh phúc”, Doãn Thủy Hử nói tiếp ” nhưng cũng giống như bệnh cảm mạo đã hết, mọi thứ cũng biết mất, tất cả những ý nghĩ trước kia cũng không còn”

Thấy Thượng San lộ ra thần sắc khó hiểu, Doãn Thủy Hử nói ” Tiểu San, người cùng người có ở chung với nhau thì mới biết được tính tình”

Thượng San không phủ nhận điểm ấy.

“Chỉ dựa vào tưởng tượng, kết quả cuối cùng hơn phân nửa là sai lầm”, Doãn Thủy Hử thần nhiên nói.

“Nàng cho người..... Tiêu tan ?” Thượng San chỉ có thể theo lời nói của hần mà suy luận.

Doãn Thủy Hử nhẹ nhàng hất bầu rượu lên không trung, làm cho rượu ở trong bình vốn còn ít lóang lên, như là nghĩ tới cái gì, cuối cùng mở miệng nói ” gần đây tiếp xúc thường xuyên, ta mới phát hiện ra tính cách của nàng có chút lạnh lùng, không dễ thân cận”

Tuy rằng Đông Tàng nồng độ nhẹ, hương vị lại ngọt nhưng dù sao cũng là rượu nên Doãn Thủy Hử nhin không được lại uống một ngụm, sau mới nói tiếp ” giao tiếp với nàng khi đó ngoài trừ nói chuyện văn thơ thì còn có nói về người thì không còn đề tài nào khác, hình tượng hoàn mỹ trong lòng đã sớm tan vỡ, làm bằng hữu thì còn có thể nhưng nếu sống chung cả đời...thật ra ta cũng không dám tưởng tượng tới”

Bằng hữu?

Lại là bằng hữu?

Sao hai đương sự lại đánh giá đối phương giống nhau như vậy, mà nàng lại không phát hiện ra?

Thượng San trong lòng rầu rĩ , nhin không được lại lấy từ trong bọc hành lý ra một bầu Đông Tàng nữa, yên lặng ngửa đầu uống một ngụm.

“Thật ra người hiểu lầm không chỉ một mình người”, Doãn Thủy Hử lại tiếp tục lý giải ” bởi vì Thi Thi cô nương thân mật đáp lại, hình vi khác thường làm người ta hiểu lầm ta cùng nàng ấy có cơ hội thay đổi, nhưng thật ra chỉ có ta với nàng mới hiểu được rằng càng ở chung, càng phát hiện cả hai không thích hợp với nhau”

“Nhưng chẳng lẽ người một chút cảm giác tan nát cõi lòng vì vỡ mộng cũng không có à?, Thượng San không rõ nói ” người làm sao lại có thể bình tĩnh như vậy?”

“Giống như ta đã nói, y như bệnh cảm mạo, khi hết bệnh thì cảm giác gì cũng không còn, nếu đã không có gì để quan tâm thì sao phải đau lòng vì vỡ mộng”, Doãn Thủy Hử như bị điều gì đó làm cho xúc động, liền đính chính ” nhưng người đã nói sai một chuyện, tâm trạng của ta thật ra không có bình tĩnh”

Thượng San nhìn hần đánh giá, cố xem thử làm sao không bình tĩnh.

“Bởi vì người ta thật sự để ý, thật sự đặt trong lòng thì nàng lại nhân lúc đêm tối mà rời đi không lời từ biệt”

Doãn Thủy Hử yên lặng nhìn nàng, hỏi: “Vì sao?”

Thượng San vốn không sợ trời không sợ đất, Thượng San vốn chỉ cho rằng cuộc sống là dạo chơi chốn nhân gian lại lảng tránh cái nhìn chăm chú của Doãn Thủy Hử.

Đã chết!

Thảm !

Hiện tại quay đầu bắt đầu thăm vấn nàng !

“Ta không hiểu người nói cái gì”, Thượng San làm bộ không có hiểu câu người trong lòng của hắn.

“Vô phương, bởi vì ta ban đầu cũng không hiểu, ta rất thích ý cùng chia sẻ phát hiện của ta với người”

Doãn Thủy Hử cũng là không để cho nàng trốn tránh, nói thẳng ” cách xa mười năm mới gặp lại, người vẫn như trước đây làm cho người ta vừa tức vừa giận, thái độ ngả ngón cùng bộ dạng coi cuộc sống như là dạo chơi chốn nhân gian làm người ta cảm thấy rất chói mắt”

Cho nên hắn mới có ấn tượng, là nàng nghĩ sai rồi sao?

Thượng San có chút hoang mang.

“Nhưng là quả thực chính là vận mệnh chọc ghẹo, theo thời gian ở chung với nàng trôi qua đã ghi dấu trong lòng, cảm giác đó không giống như với bình cảm mạo mà càng ngày càng tăng, mỗi ngày từng chút một đem nàng gắn vào cuộc sống cho đến khi phát hiện ra thì đã cảm giác kia thấm vào tận xương tủy, không thể loại bỏ...”

“Người nghĩ sai rồi, này nhất định là hiểu lầm.” Thượng San ngắt lời hắn.

“Là hiểu lầm sao?” Doãn Thủy Hử cũng không phản bác, chính là bình tĩnh nhìn nàng, hỏi: “Cho nên, mặc dù nàng điên, mặc dù nàng phản nam trang rất không đúng quy củ cũng chỉ muốn một lòng bảo hộ nàng, muốn vĩnh viễn nhìn thấy nàng cười, muốn nàng cả đời không lo nghĩ gì, chỉ cần có nàng bên người liền thả lỏng tâm tình cùng cảm giác, khi phát hiện nàng ra đi mà không lời từ biệt thì cảm thấy khiếp sợ vô cùng khó hiểu...tất cả đều là hiểu lầm sao?”

Một lần nữa Thượng San lại lảng tránh cái nhìn chăm chú của hắn, trừng mắt nhìn bầu rượu trong tay nói ” là hiểu lầm mà người không biết”

“Như vậy, người có thể nói cho ta biết để ta có thể lý giải”, Doãn Thủy Hử ung dung thỉnh giáo.

Tiền cũng chết, lui cũng chết, Thượng San quyết định một lần cắt đứt hết những rối rắm nên không hề do dự đem tất cả bản khoản cùng việc cha nàng lấy hắn và tương lai của Doãn gia làm tế phẩm, đem nhân duyên của hắn đánh bạc để đổi lấy số mệnh của nàng. Tất cả một lần nói hết.

Cuối cùng kết luận nói: “Cho nên, cảm giác hiện tại của người đều là do cha ta bày thế cục mới phát sinh, đó không phải là cảm giác thật sự”

Doãn Thủy Hử trầm mặc một hồi lâu, Thượng San không khỏi lo lắng hắn tức giận.

Tức giận cha nàng sắp đặt nhân duyên của hắn.

Thượng San có chút hoảng loạn, không phát giác mấy ngày này chính mình cũng có thay đổi, nàng vốn không sợ trời, sợ đất nhưng giờ lại để ý đến cảm giác cùng cái nhìn của Doãn Thủy Hử.

Trong lúc nàng đang bất an, lo lắng, Doãn Thủy Hử cuối cùng cũng mở miệng

“Ta có hai vấn đề.” Hắn nói.

Thượng San chờ hắn đặt câu hỏi.

“Như lời người nói là do cha người sắp đặt, lại theo lời của hắn thì vận mệnh con người giống như sợi tơ dệt trên khung cửi, những sợi tơ đan xen qua lại tạo thành tấm vải cũng giống như người với người giao tiếp với

nhau mà tạo thành quan hệ...”, Dỗan Thủy Hử có chút dừng lại, nhìn xem nàng có theo kịp, biết hẳn đang nói cái gì.

Thấy nàng vẫn tỏ vẻ lắng nghe, nàng lại tiếp tục nói ” như vậy, làm cho vận mệnh của ta và người giao nhau, từ đó giữ lại mạng của người, điều này chứng tỏ mọi việc phát sinh, bao gồm cả chuyện ta có tình cảm với người đều là đúng mục tiêu, đều đã dự đoán là nhất định sẽ xảy ra sao?”

‘Cho nên ta mới muốn phá bỏ thế cục này a”, Thượng San than thở ” chỉ vì không hi vọng chuyện chung thân đại sự, hạnh phúc một đời của người lại chỉ đơn giản là nhất định phát sinh mà không có quyền lựa chọn”

“Phá hay không đợi một chút rồi nói sau”, Dỗan Thủy Hử không vội nói về vấn đề này ” ta chỉ muốn hỏi ” cảm giác nghĩ về một người, nhớ kỹ một người, hi vọng bảo vệ nàng hạnh phúc, cả đời không lo không nghĩ, hi vọng nàng có thể làm bạn tâm tình bên người, đơn giản chỉ là do nhất định phải thế, là giả cả sao?”

Thượng San đáp không được.

“Thứ hai,”, còn chưa nói xong, Dỗan Thủy Hử lúc này mới bàn luận với nàng chuyện phá vỡ thế cục ” nếu người muốn phá vỡ thế cục do cha người bày ra, thật rồi đi mà không nói lời từ biệt, thà chết già chứ không gặp lại để chặt đứt sợi dây liên hệ, người và ta không thể ở bên nhau, đến lúc đó...Lão thiên gia sẽ lấy đi mạng của người”

Này vấn đề, Thượng San đồng dạng đáp không được; Trên thực tế nàng thật đúng là không nghĩ tới.

Dỗan Thủy Hử nếu muốn chọc giận nàng hiểu rằng mệnh của mình thật vất vả mới có được, mà nàng lại lấy sinh mệnh đi đặt cược thì nên nhắc đi nhắc lại, nhưng hẳn không có

Hắn thần sắc bình tĩnh, ánh mắt ôn nhu...

“Đặt hạnh phúc của ta lên trên hết, còn hơn sinh mệnh của chính người...”, dừng lại một chút, Dỗan Thủy Hử lại ôn nhu hỏi ” Tiểu San, người thật thích ta, có phải không?

Đối diện ánh mắt nhu tình của hắn, Thượng San đồng dạng không đáp được, nàng đã cật lực che giấu vẫn bị nhìn thấu.

Bởi vì dễ ý, bởi vì thâm nghĩ để nàng luôn vui vẻ, không lo không nghĩ nên Dỗan Thủy Hử không muốn ép nàng, làm nàng khó xử nên trước phải cho nàng một lối đi.

“Về nhà đi.” Hắn nói:“Mặc kệ có phải cha người sắp đặt hay không, cho dù người không muốn đối mặt cũng không sao, mặc kệ thời gian bao lâu, ta đều sẽ chờ, chỉ cần người đừng nghĩ muốn nghịch thiên mà đi, cứng rắn làm chuyện hai người đều phải hối tiếc cả đời”

Thượng San do dự..... Bởi vì cảm thấy đề nghị của hắn thật tốt nhưng nàng lại không xác định được như vậy có tốt đối với hắn không, cho nên càng do dự...

Dỗan Thủy Hử thấy thế trong lòng lo lắng, liền đánh cược

“Trừ phi người hy vọng ta cứ như vậy cô lão cả đời.” Hắn nói:“Hiện tại bất luận là người phủ nhận tình cảm nhưng căn cứ vào đạo nghĩa, là ta nợ người một danh phận”

Thượng San kinh hãi, thiếu chút nữa bị nước miếng làm nghẹn chết, nói tới đạo nghĩa cùng danh phận, nàng chỉ có thể liên tưởng tới một chuyện...

“Người nhớ rõ?” Bất thốt lên, Thượng San không dám tin hỏi:“Điều này sao có thể? Người khi đó bị thương rất nặng, đều đã muốn nửa chết nửa sống, làm sao có thể biết?”

Ban đầu chính là đoán, phản ứng của nàng cho thấy điều hắn nghĩ là thật. Không phải ảo giác, nàng thật sự...Từng vì tranh thủ cơ hội để hắn sống sót, vì có thể giúp hắn sưởi ấm mà...

Dỗan Thủy Hử gương mặt có chút thẹn, trong đầu xuất hiện hình ảnh hai người trần truồng giao triền.

Thượng San đối với hắn tốt đến thế.

Tuy rằng nàng ngày thường luôn giả bộ chưa có việc gì xảy ra, nhưng chỉ do nàng nhận định chỉ có mình nàng biết nên mới cố tình như không có việc gì đã phát sinh.

Thế nhưng hần lại biết.

Nhớ lại cảm giác khi da thịt tiếp xúc thân mật, mặc dù Thượng San chỉ là đạo chơi nhân gian cũng quần đến mức không biết nên đem tầm mắt hướng đi đâu.

“Về nhà , được không?” Doãn Thủy Hử lại hỏi.

“Làm ơn người, nhanh chút cùng hần trở về được không?” Trong phòng truyền ra tiếng người, là Hoắc Tây Du không kiên nhẫn oán giận:“Ồ trên nóc nhà người khác nói chuyện phiếm cho tới khi nào? Chàng có tình thiếp cố ý, hiểu lòng nhau thì nên đi rồi, còn ở đây kéo dài là sao? Mọi người đều không cần ngủ giống các người sao?”

Thượng San đại quần, hoàn toàn đã quên là đang ở trên nóc nhà của Hoắc Tây Du nói chuyện.

“Phu quân người như thế nào lại như vậy?” Kim Thố thanh âm nghe qua thực kinh hoảng, không nghĩ phu quân thân ái của nàng sẽ giận dữ như vậy.

“Vô nghĩ bọn họ là bằng hữu cho nên ngay từ đầu đã nhin, nhưng có ai ở trên nóc nhà người ta nói chuyện yêu đương mà nói tới bây giờ? muốn ọi người không được ngủ sao?”

“Tốt lắm.” Doãn Thủy Hử cho dù thật cao hứng có Hoắc Tây Du lên tiếng ủng hộ cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể thực biết thư đạt lễ đối Thượng San nói:“Tây Du tính tình không tốt người là hiểu được , đừng âm ỷ hần ngủ, chúng ta về nhà đi!”

Thượng San không phải ngốc , nàng biết cùng hần trở về, hai sẽ lại dính líu quan hệ với nhau.

“Người có vẻ cũng chưa nghĩ đến, ta nói như thế nào đều là biểu cô người, còn người là cháu họ ta”

Thượng San thở dài.

“San tỷ, các người bà con xa lơ xa lắc như vậy, không có gì đánh ngại”, Kim Thố la lên.

“Là muốn hù dọa ai?Người đi hỏi những người quen biết xem, có người nào biết hai người là quan hệ cô cháu?”, Hoắc Tây Du lại lớn tiếng lý sự, không tha cho người.

Doãn Thủy Hử nhìn về phía Thượng San, biểu tình thực rõ ràng — xem đi, này vấn đề cũng không phải vấn đề.

“San tỷ, cố lên nha!”Kim Thố ở bên dưới lại kêu lên, âm thanh nghe như muốn khóc, cuốn cùng còn cao giọng nói ” ta nhất định ủng hộ các người”

“Làm cái gì,sao phải khóc?”, Hoắc Tây Du hốt hoảng.

“Người ta..... Người ta cảm động thôi.” Kim Thố hấp hấp cái mũi, khó có thể tự mình.

“Những kẻ ở trên kia, các người nói xong cũng nên trở về đi, làm thê tử người ta khóc cũng đủ rồi, làm người đừng có quá đáng quá a”

Chỉ nghe được âm thanh, Doãn Thủy Hử cũng có thể tưởng tượng được Hoắc Tây Du cổ nổi đầy gân xanh, mặt giận dữ nhưng đang ra sức dỗ dành Kim Thố. Tuy rằng nói chuyện tình cảm lại có người nghe thấy thật có chút khốn quần nhưng nghĩ lại tình huống hiện tại, hần không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Đi thôi, về nhà .” hần đứng dậy trước hướng Thượng San vươn tay.

Trùng mắt nhìn bàn tay hần đưa đến trước mặt, Thượng San do dự. Bởi vì hiểu được nếu nắm tay hần chính cùng dắt tay nhau đến hết đời, giống như bố cục mà cha nàng đã sắp đặt.

Cùng nắm tay nhau sống đến già.

Chỉ cần đáp lại tức là hần đã nhận định nàng, cùng nàng nắm tay suốt một đời, mà nàng cũng đồng dạng nhận định hần, nguyện ý sống bên nhau đến già.

Điều này làm cho Thượng San có thể nào không do dự?

Nàng chưa từng nghĩ tới hai người sẽ đi đến bước này, đối hần...kỳ thật nàng cũng không hình dung được.

Nàng chính là còn sống, muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, với nàng, con người sống thì phải vui vẻ thôi.

Nhưng không thể giải thích, chỉ cần sự tình liên quan đến lợi ích của hần, nàng có thể không nghĩ đến cảm giác của mình, đem hạnh phúc của hần đặt lên hàng đầu. Đối với nàng mà nói việc này thật tự nhiên, chỉ cần hần vui vẻ, nàng cũng sẽ vui vẻ, thấy hần hạnh phúc, nàng cũng sẽ vui vẻ.

Chỉ cần hần tốt, thật sự là chỉ hi vọng hần tốt, hần hạnh phúc...

Ý nghĩ như vậy nhưng chưa từng nghĩ nguyên nhân là vì sao, lúc này hiểu ra, Thượng San không khỏi có chút hoang mang.

Như vậy là?

Thấy nàng chần chờ, Doãn Thủy Hử nếu hoàn toàn không thêm để ý tuyệt đối là gạt người. Chính là hần cũng không cần mở miệng thúc giục, bởi vì.....

“Thượng..... San.....” Hoắc Tây Du ở bên dưới nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

“Gọi hồn a!” Thượng San tức giận.

Làm cho Hoắc Tây Du không kiên nhẫn la lên, nàng cũng không còn thời gian để tự hỏi, tay liền đưa về phía Doãn Thủy Hử, đây là lời đáp của nàng, cũng là mượn lực của hần mà đứng dậy.

Không nghĩ nữa về nhà, trở về nhà đi!

Đồng Thành Tứ Thiệu Doãn Thủy Hử thiếu gia thành thân nhưng tân nương lại không phải là Đồng Thành Đệ nhất tài nữ là để tài mọi người bàn tán xôn xao không thôi.

Sau đó không lâu, Đệ Nhất tài nữ vì không chịu nổi đau thương vì thất tình nên đã xuất gia cũng làm cho Đồng Thành rung động, làm cho nhiều tài tử vốn ôm ấp mộng tình cảm với giai nhân đều tan nát cõi lòng.

Đều là những sự kiện lớn, mỗi sự kiện đều làm Đồng Thành xôn xao không thôi, nhưng thời gian trôi qua, cũng không còn ai nhớ tới, dường như cái gì cũng chưa xảy ra.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, Viện trẻ mồ côi Đình Lan cuối cùng cũng hoạt động.

“San tỷ, người làm ơn làm gương cho bọn nhỏ được không?”, một thiếu niên tuấn tú thái độ tức giận nhưng ngữ khí vẫn ẩn nhẫn nói.

Đang dựa vào lan can hưởng thụ ánh nắng mặt trời cùng rượu ngon, người nọ dừng lại một chút, không tình nguyện nhìn về thiếu niên đang lải nhải như bà già kia

“Lại làm sao vậy?” Thực không nghĩ, nhưng ngữ khí chính là nhện không được ai oán.

“San tỷ, người là người đã làm mẹ nha”, Đông Bảo hỗn hển nói ” còn ăn mặc như vậy, còn không làm xấu mặt Doãn Văn, Doãn Võ sao?”

“Có như vậy nghiêm trọng sao?” Thượng San hoàn toàn không rõ hần giận điểm gì.

“Chính là có như vậy nghiêm trọng!” Đông Bảo vô cùng đau đớn nha, vội vàng chỉ ra chỗ sai của nàng “Làm nương người ta thì phải có thái độ làm nương nha, hướng chỉ người ngoài nhìn vào sẽ đàm tiếu sau lưng, nếu Doãn Văn, Doãn Võ nghe được, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Bọn họ mới một tuổi.” Thượng San không thể không nhắc nhở: “Hơn nữa hôm nay theo chân gia gia, bà bà ra ngoài đi chơi, sao còn có thể nghe người khác đàm tiếu? Còn có, hai tiểu tử này được cưng chiều hết mực, có nhiều người vây quanh nên không có cơ hội nghe người khác nói sau lưng a. Là người nào không có mắt dăm ở trước mặt gia gia, bà bà của bọn hần mà nói xấu, người nói đi”

“Nói không thể nói như vậy.” Đông Bảo như bà già nhắc đi nhắc lại những lời như đã thuộc lòng ” cho dù không vì bọn nhỏ, người cũng nên vì người lớn, cho bọn họ một chút mặt mũi. Tuy rằng người đã thuận lợi trở thành Doãn thiếu phu nhân, còn sinh được hai tiểu nam hài song sinh, địa vị càng vững nhưng để là con dâu tốt thì còn phải cố gắng hơn nữa, chỉ nhìn cách ngồi hiện tại của người thôi làm sao người khác có thể xem trong mắt? Người nha...”

Thượng San làm bộ như không nghe những lời Đông Bảo lái nhải nhưng hấn vẫn không ngừng

“Còn có!, cho dù là Doãn Văn, Doãn Võ đi ra ngoài chơi người cũng không thể mặc nam trang ở trong viện trẻ mỗi còi mà uống rượu, để cho bọn nhỏ nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?”

Thượng San hoàn hồn, vẻ mặt bất đắc dĩ: “ta nhắc cho người nhớ một chút, mấy đứa nhỏ trong việc hôm nay đều theo sư phó đi leo núi, không có ai thấy a. Ta nhịn đã hai năm rồi, từ khi mang thai đứa nhỏ, Hoắc Tây Du liền bắt ta không được uống rượu, cho dù là sinh xong cũng đều cả ngày lo cho con, thật vất vả đến hôm nay mới có dịp thả lỏng một chút, uống một hai chén thì có gì là quá đáng chứ”

Đông Bảo trừng mắt nhìn hai bầu rượu dưới chân nàng, không tin rằng hôm nay nàng chỉ uống một, hai chén là xong.

Thượng San không phục trừng lại, nàng đã trốn mọi người đến đây để uống, dọc đường còn vì không muốn mọi người để ý mà thay nam trang, tưởng rằng có thể tránh được phiền toái mà uống cho sướng, nguyện vọng bé nhỏ như vậy thôi, có gì sai?

Từ bên ngoài trở về, Doãn Thủy Hử mệt mỏi lại nhìn thấy nhà vắng tanh liền đến Dục Nhi viên tìm người, không nghĩ được lại thấy cảnh hai người đang trừng mắt nhìn nhau như hai con gà chọi.

Có chút muốn cười, nhưng Doãn Thủy Hử nhịn xuống, nghiêm mặt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tỷ phu, người xem nàng!” Đông Bảo việc nhân đức không nhường ai, lập tức kể tội Thượng San.

Thượng San để mặc hấn nói, chỉ liếc mắt xem thường, ngay cả hừ lại một tiếng cũng lười.

Doãn Thủy Hử sau khi nghe hấn cáo trạng một hồi, liền nói ” tốt lắm, để ta xử lý, người cũng đừng giận San tỷ”

“Tỷ phu người đừng chiều nàng”, Đông Bảo nói ” có cái gọi lại được đằng chân lân đằng đầu, người chiều nàng quá, nàng sẽ không biết đúng mực”

Doãn Thủy Hử càng muốn nở nụ cười, như thế nào cũng không nghĩ tới, thế nhưng ngay cả hấn cũng bị niệm đi vào?

Gật đầu cam đoan, cuối cùng mới làm cho thiếu niên dài dòng kia cam lòng rời đi, Doãn Thủy Hử liền cười sáng khoái.

“Người còn cười.” Thượng San lườm hấn một cái, mặc dù có chút bất mãn, vẫn là theo bản năng nhường chỗ cho hấn, lại nhịn không được mà oán giận nói ” Đứa nhỏ này là xảy ra chuyện gì? so với cha ta còn nhiều lời hơn một trăm lần, đại thẩm trong nhà bếp cũng không lái nhải nhiều như hấn”

Doãn Thủy Hử thuận thế để cho nàng ngồi xuống trên đùi, mỉm cười ôm nàng vào lòng ” bởi vì đứa nhỏ này rất thích người”

Bởi vì biết được Đông Bảo mấy năm nay rất cố gắng, biết hấn vì Thượng San mà lo lắng đến thế nào, Doãn Thủy Hử hiểu biết nói ” hấn chỉ sợ vị trí thiếu phu nhân của người bị thất sủng cho nên mới lo đông lo tây như vậy”

“Thực chịu không nổi.”, nghĩ tới một tràng dài Đông Bảo lái nhải, Thượng San lại thấy đau đầu, ôm lấy vỏ rượu nàng ngày đêm mong nhớ lại hơn dựa vào người phía sau, nhịn không được khẽ gắt ” một nam hài tử còn dài dòng lời thôi hơn một bà già”

Cũng không phải không rõ tâm tính của Đông Bảo, nhưng người bị mắng là nàng, nàng nhịn không được ai oán.

“Người nghĩ biện pháp tìm nhiều việc cho hấn làm, đừng để hấn ở không lại tìm ta phiền toái”, Thượng San suy nghĩ một hồi đưa ra giải pháp

“Hấn đã giúp ta rất nhiều việc.” Doãn Thủy Hử ôm lấy nàng, ngang hàng luận nói: “từ sau khi người mang thai, Dục Nhi viên nhiều việc đều do hấn thu xếp”

“Chắc là do còn chưa đủ nhiều việc”, Thượng San vẫn cố tìm ra mấu chốt vấn đề.

“Ta đang tính cho hấn đến tửu trang học việc, về sau có thể giúp đỡ cho ta”

Việc này Doãn Thủy Hử đã có dự tính.

“Phi thường tốt!” Thượng San thực hài lòng với an bài này, nhin không được dùng cái ót hích hích vào ngực hấn ” người đạo này lo việc nên gây đi nhiều”

“Người mới là.” Doãn Thủy Hử vòng tay ôm lấy nàng, trong lòng thấy hơi đau.

Dù không nói ra nhưng Doãn Thủy Hử vẫn luôn để ý. Hấn chưa từng yêu cầu nàng điều gì, chỉ cần có thể lưu nàng ở lại, bảo vệ nàng hấn đã cảm thấy hài lòng. Nhưng nàng từ sau khi thành thân liền cố gắng thay đổi, chuyên tâm chiếu cố đám cô nhi, chẳng những không uống rượu cũng không mặc nam trang dạo chơi khắp nơi. Rất nhiều việc, chính là vì muốn giữ thể diện cho hấn.

Thậm chí, vì sợ hấn bị tuyệt hậu lại mang tội bất hiếu, nàng dù rất sợ đau vẫn mạo hiểm sinh cho Doãn gia hai hài tử đáng yêu, khỏe mạnh lại còn cần thận chăm sóc.

“Hai năm qua thật vất vả cho người” Doãn Thủy Hử ôn nhu nói.

“Người mới biết được.” Thượng San đương nhiên hừ hấn.

“Ta vẫn biết chỉ là không nói”, hôn lên gáy nàng, Doãn Thủy Hử thấy lòng ấm áp, vì nàng mà hạnh phúc.

“Ngày nào đó nếu ta bị thất sủng, người nhớ nói rõ với ta một tiếng để ta có thể nhanh chóng đóng gói chạy lấy người a”, Thượng San nhớ tới lời Đông Bảo nói, nhin không được hừ hừ.

Doãn Thủy Hử cười ha ha, bởi vì lời nói của nàng. Rõ ràng hai người đều biết hấn tuyệt đối sẽ không để nàng rời khỏi hấn, tuyệt đối không.

Có lẽ kết cục như vậy khi còn trẻ hấn không nghĩ tới, nhưng bây giờ hấn thật sự cảm thấy rất tốt.

Có lẽ có chút ngoài ý muốn, nhưng là hấn thích, thích sinh mệnh có nàng làm bạn, cũng thỏa mãn rằng mình có thể bảo vệ cho nàng, nhin nàng có khi làm cho người ta giận nhưng hành vi, cử chỉ cũng làm cho người ta bật cười không ít, là nàng đã làm cho cuộc sống của hấn thêm phong phú.

Về việc có phải tất cả đều do người có ý an bài mà tạo thành, Doãn Thủy Hử cũng không để ý. Cho nên hấn không quan tâm có phải bị sắp đặt hay không, hấn có phải là một con cờ hay không. Hấn không cần.

Cảm giác hạnh phúc này là có thật, tình cảm kiên định trong lòng là có thật. Hấn biết tất cả đều là thật.

Quan trọng hạnh phúc là thật, tình cảm là thật. Đó mới là chuyện quan trọng nhất.

[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-co-ho>